

Tình Ca

Contents

Tình Ca	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	66
24. Chương 24	68
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	89
32. Chương 32	92

Tình Ca

Giới thiệu

Anh là một quân nhân cao cấp, một con người mạnh mẽ và coi trọng chữ tín đến mức được mọi người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ca>

1. Chương 1

Năm đó, lần đầu tiên Cố Trường Tân gặp Bạch Lăng thì chỉ gần mười bảy tuổi, một cậu nhóc chưa đủ lông đủ cánh lại bị một cô bé hoa nhài hấp dẫn phải dễ dàng lo lắng mấy ngày liền.

Khi đó, Bạch Lăng chỉ có mười bốn tuổi, là bạn cùng bàn với bạn gái tin đồn Tề Giai Giai của Cố Trường Tân.

Cả nhất trung (cấp ba) không ai không biết Cố Trường Tân xuất thân từ tòa án cấp cao Thành Tây ra ngoài, gia thế hiển hách khiến làm cho dù anh đi đến nơi nào đều phát sáng. Bạch Lăng sợ hãi đứng trước mặt anh, gương mặt đỏ bừng. Mười ngón tay trắng nõn xoáy vạt áo, cúi đầu, chỉ chừa lại một đỉnh đầu cùng hai bím tóc nhỏ nhỏ trong tầm mắt Cố Trường Tân.

“Học trưởng. . .” Bạch Lăng thấy anh không đi nhưng cũng không mở miệng, một đôi mắt đen láy và trầm lặng, không có bất kỳ gợn sóng nhìn chằm chằm vào cô, trong lòng hơi sợ, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói, “Đây. . . Số tiền này là Tề Giai Giai. . .”

“Tiền của cô ấy, cô đưa cho cô ấy là được, đưa cho tôi làm gì?” Gần đây Cố Trường Tân đang có mâu thuẫn với ba của anh, tâm tình không được tốt lắm nên lúc này, giọng nói cũng hơi mất bình tĩnh.

“Hả?” Dĩ nhiên Bạch Lăng không nghĩ rằng Cố Trường Tân sẽ trả lời như vậy, mặt càng đỏ hơn, ngẩng đầu nhanh chóng nhìn anh một cái, càng quần bách, đầu cúi thật thấp, không dám nhìn anh nữa, qua hai phút nói nhỏ như tiếng gió, “Cô ấy là bạn gái của anh mà.”

Cố Trường Tân hơi buồn cười nhìn cô, bất kỳ ai cũng biết, Tề Giai Giai tự ‘mặt dày mày dạn’ dính sát rồi tự khoe là bạn gái chính thức của anh, cô gái nhỏ trước mặt lại coi là thật.

“Đây. . .” Tay trái Bạch Lăng đưa tới, năm đồng tiền xuất hiện trước mặt Cố Trường Tân, “Bút máy của em không bao nhiêu tiền ạ, anh trả lại cho Tề Giai Giai đi.”

Cố Trường Tân không nhận, ánh mắt quét qua tám tiền giấy nhăn nhúm, cau mày nói, “Bẩn thế này. . .”

“Hả?” Bạch Lăng kinh ngạc ngẩng đầu chống lại ánh mắt của anh, hèn nhát nói, “Em. . . Lòng bàn tay em có chút mồ hôi. . . Học trưởng, thật xin lỗi. . .”

Cố Trường Tân thấy cô ngượng ngùng cười, hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt khảm bên má, giống như hai đóa hoa nhài nhỏ nở rộ, làm anh không khỏi cảm thấy vui vẻ, đột nhiên có một chút suy nghĩ trêu chọc cô, mà anh cũng thật sự làm như vậy, “Có lỗi gì với tôi?”

“Hả?” Bạch Lăng cứng miệng, không biết trả lời anh ra sao, vẻ mặt hơi khó xử, khi Cố Trường Tân thấy bộ dáng ngượng ngùng cảm thấy khó xử đó thì trong lòng nhẹ nhõm, bất tri bất giác nở nụ cười.

Hai bím tóc của cô ấy hơi vàng dưới sự chiếu sáng của ánh mặt trời, tim của anh bị chói vì những lọn tóc với sợi tóc con, treu chọc lòng càng thêm mãnh liệt: “Em thả đuôi sam ra đi, tôi sẽ giúp em đưa tiền cho cô ấy.”

“Hả?” Đôi mắt cô gái nhỏ mở thật to, thấy Tề Giai Giai sau lưng anh càng đi càng gần, trong lòng quỳnh lên, cuống quýt nhét tiền vào trong tay anh, nhanh chóng nói một tiếng: “Cám ơn học trưởng” rồi bỏ chạy.

Cố Trường Tân nhìn bóng dáng giống như con thỏ nhỏ cuống quýt chạy thục mạng thì trong lòng nóng lên, học muội thật là thú vị.

Lúc Bạch Lăng bị Vu Tinh tìm được là lúc cô đang ngồi ở trước sạp trái cây của ba để giúp trông nom buôn bán. Khi Vu Tinh đi gần tới, ba của Bạch Lăng là Bạch Chí Thanh nhìn thấy giá trị trên người Vu Tinh xa xỉ mặc thì hai mắt sáng lên đi đến, trơ mặt ra nói: “Em gái, mua ít trái cây đi, bảo đảm tươi ngon!”

Vu Tinh biết ông chính là người cha mê tiền của Bạch Lăng thì lễ phép cười cười: “Chú à, cháu tới tìm Bạch Lăng, cháu là bạn học của cô ấy.”

Về mặt tươi cười lúc này của Bạch Chí Thanh lập tức sụp xuống, quay đầu, hung dữ mắng Bạch Lăng: “Cả ngày mày không an phận gì cả, sao đưa cả bạn học đây? Tao thật không nên nghe mẹ mày lấy tiền cho mày đi học. . .”

Bạch Lăng ngẩng đầu, nhanh chóng liếc mắt nhìn Vu Tinh đang có chút sốt ruột đứng ở trước sạp thì biết nhất định là Cố Trường Tân kêu cô ấy đến, hơi lo lắng lại có chút tức giận. Vì vậy cô vô cùng lo lắng chạy tới, phải làm ra chuyện với Cố Trường Tân. Nhưng Bạch Chí Thanh tức giận hùng hùng hổ hổ như vậy, muốn đi trước giờ thì gần như là không thể nào.

Vu Tinh thấy Bạch Lăng đang bị chửi, đầu càng lúc càng thấp nên vội vàng lên tiếng giải vây: “Là như vậy chú ạ, mẹ cháu bảo cháu ra ngoài mua ít trái cây, cháu biết nhà Bạch Lăng bán trái cây nên cháu tới thôi ạ. Nhưng nhà cháu hơi xa, một mình cháu lại xách về không được nên muốn Bạch Lăng giúp một tay, có thể không ạ?”

“Như vậy thì. . .” Bạch Chí Thanh kéo dài âm cuối, trên mặt có chút khó xử nói, “Bạn học này, ngại quá, cháu xem, con chú rất bận bịu, còn có rất nhiều trái cây chờ bán, Tiểu Lăng đi theo cháu rồi thì buôn bán của chú có thể. . .”

Từ nhỏ Vu Tinh sống ở một đại gia tộc lớn, sao có thể không hiểu nghệ thuật ngừng lại lúc nói chuyện, kết hợp với một vài miêu tả mà ba hay nói với Bạch Lăng thường ngày thì lập tức trong lòng đã có suy tính, móc tất cả tiền trong ba lô ra, đưa tới trước mặt Bạch Chí Thanh: “Chú Bạch, chút tiền này của con đều dùng mua trái cây hết, chú xem có thể mua được bao nhiêu?”

Mặt mày Bạch Chí Thanh hớn hở nhận lấy một xấp tiền mặt trong tay Vu Tinh, đếm được mười đồng. Trong khoảng những năm 1970, mười đồng đã coi như là người rất có tiền thì mới có thể có bản lĩnh đến mua thức ăn, hơn nữa tiền này đang ở trong tay một đứa trẻ. Như vậy là Bạch Chí Thanh đã hiểu, lần này con bé nhà ông rất có “tương lai”, cho nên mới có bạn học nhiều tiền như vậy.

“Tiểu Lăng, ngồi không đó làm gì? Còn không qua đây giúp bạn học của con chọn trái cây đi!” (becuacon: haizz, trở mặt nhanh như gió)

Nghe giọng nói vui vẻ hớn hở của ba, Bạch Lăng có chút không vui đứng dậy, sửa lại góc váy một chút, đi tới bên cạnh Vu Tinh thì nhỏ giọng nói: “Cậu làm gì cầm nhiều tiền đến mua như vậy? Ông ấy lột da đấy, bỏ vào túi thì còn ỏi ra ngoài nữa sao?”

“Anh ấy vội gặp cậu!” Vu Tinh chỉ khề trả lời một câu như vậy, Bạch Lăng lập tức tiến lên giúp ba xếp táo, chuối tiêu vào túi.

Trước khi đi, Bạch Chí Thanh còn cố ý nhấn nhủ Bạch Lăng ở nhà bạn học chơi vui một chút, không vội trở về. Bạch Lăng cười cười, không nói gì, chỉ gật đầu một cái, cầm túi đi cùng Vu Tinh.

Trước khi vào nhà, Bạch Lăng kéo lại chuyện đó, hỏi ngọn nguồn chuyện của Cố Trường Tân là thế nào. Về mặt Vu Tinh oán giận nói: “Còn không phải là dì hai và đương hai mình sao! Không biết nghe ai nói anh ấy có bạn gái, không hỏi rõ đã nhốt ở trong phòng để kiểm điểm.”

Đây là thời đại bảo thủ, đơn giản vì yêu sớm chính là điều cấm kỵ. Bạch Lăng hiểu vợ chồng nhà họ Cố, Cố Trường Tân là đời sau của nhà họ Cố, anh đang phải gánh vác nhiều hơn người khác quá nhiều, cô là bạn gái chỉ sợ là sẽ phải phiền toái thêm phải không?

Vu Tinh thấy Bạch Lăng cắn môi không nói lời nào thì cũng không dám nói thêm nữa, chỉ kéo cô lên lầu, vừa đi còn vừa không quên nói: “Đi hai và dưỡng hai đi làm rồi, mình bảo nhân viên cảnh vụ và nhân viên cần vụ trong nhà đi ra ngoài giúp một tay. Đợi lát nữa mình sẽ ở trong phòng khách canh chừng, phòng của mình sát bên phòng của anh họ, cậu vừa nghe thấy mình ho khan thì trốn vào phòng của mình đi, nói cậu là bạn học của mình, tới tìm mình để mượn sách, nhớ chưa?”

“Ồ.” Trò lừa bịp như vậy cũng không phải diễn ra lần đầu tiên, trái lại Bạch Lăng rất thành thạo.

Sau khi lên lầu, Vu Tinh cũng không vào hòng, xoay người đi xuống lầu. Bạch Lăng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào, sau khi đi vào vẫn không quên đóng cửa lại. Mặc dù động tác của cô rất nhẹ, nhưng lúc cửa khóa lại, Cố Trường Tân nằm ở trên giường vẫn bị làm tỉnh giấc.

Anh cố hết sức xoay người lại nhìn cô, anh nhìn cô như mới vừa ở trong mơ, lông mày hẹp dài, mắt nhỏ, mũi xinh xắn, môi đỏ tươi, hai má lúm đồng tiền nhân nhật in trên gương mặt. Hoạt sắc sinh hương, bốn chữ này, ngay lập tức trong đầu liền nhớ lại Cố Trường Tân, anh hít sâu một hơi, chịu đựng chỗ đau đớn, khẽ nâng lên một tay về phía cô, lòng bàn tay hướng lên, tư thế mời: “Tới đây.”

*Hoạt sắc sinh hương: ý chỉ sắc đẹp rất sống động, diễm lệ

Bạch Lăng đã sớm thấy tư thế xoay người của anh không đúng lắm rồi, lúc này lại thấy anh nằm ở đó mà không bò dậy nổi, đôi mắt lập tức đỏ lên. Đi tới ngồi ở bên mép giường, đặt tay vào trong bàn tay của anh, mũi ê ê, giọng nói nức nở: “Anh. . . Anh làm sao vậy? Sao mặt bị đánh thành như vậy thế?”

Cố Trường Tân nắm tay của cô, mở năm ngón tay của anh ra lồng vào trong khe hở của năm ngón tay cô, nắm chặt lại, mười ngón tay xiết chặt. Anh thấy bộ dạng cô lại sắp khóc, khẽ lay tay hai người đang nắm chặt, an ủi: “Không sao, lực của ba anh lớn, từ nhỏ anh đã bị đánh thành thói quen, chút này không coi vào đâu, mấy ngày nữa là tốt thôi.”

Cô dùng tay rảnh kia khẽ vuốt xương gò má của anh sưng lên thật cao, cùng với vết thương ở khóe mắt, khóe miệng tím bầm, cuối cùng không nhịn được, nước mắt “tạch ——” một cái liền rớt xuống: “Có đau hay không? Sao ba anh xuống tay nặng như vậy?”

“Thật sự không có chuyện gì, nếu không, em hôn anh một cái đi, hôn là hết đau ngay.”

Anh vốn là muốn chọc cô cười, nhưng không ngờ cô cắn môi, thật sự cúi xuống hôn khóe miệng bị rách, gò má đầy dấu vết màu xanh tím, sau đó là khóe mắt sưng lên, sau đó nữa là cái trán, mép tóc. . .

Yết hầu Cố Trường Tân căng lên, nắm tay của cô thật chặt lại tới nỗi lỏng ra, rồi lại chặt, cho đến khi môi của cô rời đi. Anh nằm ngẩng mặt lên, chống lại đôi mắt to mới vừa bị tắm nước mắt tắm của cô, im lặng nở nụ cười: “Bông nhài nhỏ của anh thật nghe lời!”

Bạch Lăng đỏ mặt, oán trách nhìn anh một cái. Cố Trường Tân giạt nhẹ tay của cô rồi nói: “Nếu như anh nói anh muốn tham gia quân ngũ, em sẽ đồng ý chứ?”

“Tham gia quân ngũ?” Bạch Lăng hơi giạt mình nhìn anh, “Không phải anh học đại học rồi hả? Sao bây giờ lại tham gia quân ngũ?”

“Ở bộ đội đợi một thời gian ngắn, sau đó thi vào trường quân đội, đối với anh mà nói thì học trường quân đội cũng không khác học đại học lắm. Bây giờ ba mẹ anh vô cùng phản đối anh yêu đương, anh đi bộ đội, bọn họ sẽ thả lỏng can ngăn ít nhiều, anh gặp em cũng dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa ba năm bộ đội tuyển một lần, chờ em học xong đại học, anh cũng sắp ổn định xong ở quân đội rồi, đến lúc đó ba mẹ anh muốn nhúng tay vào ngăn cản chúng ta thì chúng ta sẽ đi kết hôn.”

Bạch Lăng nghe anh tỉ mỉ nói kế hoạch trong tương lai cho cô nghe thì cong khóe môi. Chờ lúc tỉnh táo thì lại bị hai chữ “kết hôn” làm cả khuôn mặt phải đỏ bừng, quay mặt qua chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cố Trường Tân biết Bạch Lăng không nhìn nguyên nhân anh khóc, lúc cô khóc, đôi mắt hồng hồng, giống như con thỏ nhỏ, có lúc khóc đến đỏ mặt, lại giống như một đóa hoa nhài hồng phấn nhỏ, anh nhìn thấy là

lòng anh cũng cảm thấy đau.

Tối hôm qua, sau khi ông cụ nhà anh được người ta báo là nhìn thấy Cố Trường Tân và một cô gái tay trong tay đi trong một ngõ hẻm, cử chỉ thân mật thì vọt thẳng về nhà chất vấn. Anh chưa bao giờ nói dối, đối mặt với sự giận dữ ngút trời của ba cùng với mẹ muốn nói lại thôi, anh chỉ có thể sử dụng sự trầm mặc để ứng phó. Chỉ là thái độ đó đã sớm biểu lộ rõ ràng đáp án, Cố Đồng thấy thái độ đó của anh thì nổi trận lôi đình, một đạp bay tới, anh không dám nói tiếng nào, bò dậy, đứng thẳng người lên chịu đựng quyền cước của ba.

“Vậy muốn đi bao lâu?” Bạch Lăng chậm chạp một lúc lâu mới ngưng được nước mắt, khàn giọng hỏi anh.

“Anh vừa có ngày nghỉ thì sẽ trở lại gặp em, hoặc là đón em đến quân đội chơi, nhưng em cũng phải đồng ý với anh, ở lại đi học cho giỏi, sau này thi đại học thi đến chỗ anh, được không?”

“Dạ, em bảo đảm!” Bạch Lăng nâng một tay lên, gơ bàn tay nho nhỏ lên, thái độ kiên quyết nói.

“Bông nhài nhỏ à, đừng để anh lo lắng, anh thật sự vô cùng sợ lần này anh đi, phía sau là em đã gây ra chuyện gì đó.” Anh kéo cô, cô ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh anh, đầu hai người thân mật tựa vào nhau.

“Anh hãy yên tâm đi, em sẽ chuyên tâm đọc sách, em cũng không phải là người thay đổi thất thường, có thể gây ra chuyện gì được chứ?”

“Anh sợ ba của em.” Cố Trường Tân nắm tay cô, có chút bất đắc dĩ nói, “Lần sau ba em và em xảy ra xung đột thì em nhịn đi, đừng mạnh miệng, không có anh ở đây, nếu như thực sự bị đánh thì làm thế nào? Có chuyện gì nhất định cũng phải nói cho anh biết, để anh giải quyết.”

“Dạ, ” Dời đầu của cô xuống, áp vào hõm vai anh, nhắm hai mắt hưởng thụ một lát, hình như nghĩ tới gì đó nên đột nhiên kêu lên: “À, Vu Tinh cho ba em quá nhiều tiền, em phải tìm cách trả lại cho cô ấy.”

“Em ấy cho ba em bao nhiêu tiền?” Cố Trường Tân cau mày hỏi.

“Mười đồng.” Cô thấy anh có chút không vui nên cũng đành phải nói thật, cô biết anh không thích cô lừa anh.

“Không sao, thật ra thì không cần trả cho em ấy. . .” Cố Trường Tân cười cười vỗ vỗ gương mặt của cô nói, “Bây giờ em ấy là phú bà, gần đây ông ngoại cho em ấy không ít tiền tiêu vặt.”

“Sao anh lại như vậy?” Bạch Lăng trách anh, “Tiền đó coi như em nợ cô ấy, không nhớ thì anh trả, dù sao thì tiền vào trong túi ba em, em có cách nào lấy ra được.”

“Đồ ngốc.” Cố Trường Tân ngắt gương mặt non nớt của cô nói, “Sao em lại quan tâm những thứ này? Sau này em chính là vợ anh rồi, chúng ta là người một nhà thì không nên nói như hai nhà vậy. Mình kiếm tiền, chúng ta dựa vào nhau mà còn muốn tính toán như vậy sao?”

“Sao da mặt anh lại dày như vậy chứ?” Bạch Lăng bị anh chọc cười, lật người một cái nằm ở trên giường, chống khuỷu tay, cười khanh khách nhìn anh, “Cố Trường Tân, sau này anh chính là quân nhân, còn không nghiêm chỉnh như vậy, thật mất mặt!”

“Anh không nghiêm chỉnh khi nào chứ?” Cố Trường Tân khinh thường bĩu môi: “Không phải là vì anh chọc cho em vui vẻ sao? Em từng gặp anh như vậy ở trước mặt người ngoài chưa hả? Còn không biết đủ nữa!”

Bạch Lăng chống cằm suy nghĩ một chút, cũng đúng, trước mặt người ngoài thì anh luôn chừng mực, nội tâm, có cảm giác già trước tuổi. Lần đầu tiên cô gặp anh đã sợ đến thiếu chút nữa thì khóc rồi. Bây giờ hai người ở cùng một chỗ, cô lại phát hiện bên trong anh hư hỏng như vậy, có lúc còn giống côn đồ đích thực.

“Vậy lúc nào thì anh đi?”

“Không biết nữa, anh phải hỏi ý kiến của ba rồi đợi đồng ý, sau đó còn phải chờ gọi nhập ngũ.”

“Dạ, vậy trước khi đi anh tới tìm em nhé, em có chuyện nói với anh.”

“Được.”

2. Chương 2

Bạch Lăng nằm ở trên giường nói chuyện cùng Cố Trường Tân cả ngày, mơ mơ màng màng ngủ quên. Lúc tỉnh lại lần nữa thì trời bên ngoài cũng đã hơi tối rồi. Cô nhìn trần nhà sừng sờ vài giây mới phản ứng được mình đang ở đâu. Cô hơi lúng túng đứng dậy, Cố Trường Tân đang ngủ say bên cạnh bị làm tỉnh giấc nên cũng đứng lên theo cô, không rõ chuyện gì nên hỏi: “Sao thế?”

“Anh cũng ngủ quên sao?” Bạch Lăng vừa sửa sang lại váy, vừa oán giận anh, “Cũng không gọi em dậy, anh xem bên ngoài trời đã tối rồi, đợi lát nữa trở về, ba em lại mắng em đấy.”

Cố Trường Tân nhìn cô chỉnh váy xong xuôi rồi lại sửa sang tóc, một tay kéo cô qua, cô không có bất kỳ phòng bị nào nên ngã ngổ ở trên giường. Cô hơi kinh ngạc quay đầu nhìn anh, anh cười cười, lấy sợi dây thun buộc tóc ở gần đuôi tóc của cô, trong ánh mắt kinh ngạc của cô, anh cầm bím tóc của cô, cởi từng mắc từng mắc ra.

Từ lần đầu tiên gặp mặt thì anh đã cực kỳ yêu thích mái tóc dài của cô, mềm mại, những sợi tóc mảnh mai. Nhưng cô luôn theo quy củ mà thắt hai bím đuôi sam, lúc trước anh trêu cô, luôn nắm lấy bím đuôi sam của cô chính là hi vọng có thể nhân cơ hội tháo bím tóc đó ra. Sau đó hai người xác lập quan hệ, anh cũng thường mở mái tóc dài của cô ra. Nhưng ba mẹ cô đều là người thoáng về văn hóa nên đều cảm thấy con gái tóc tai bù xù như vậy có dáng vẻ của lưu manh, không đứng đắn. Vì vậy, mỗi lần cô giữ nguyên bím đuôi sam ra cửa, lúc hẹn hò với anh lại thả ra, trước khi về nhà thì thắt lại.

Giờ phút này, Bạch Lăng bị động tác dịu dàng của anh làm trái tim mềm nhũn ra, giống như ngâm trong nước ấm thật lâu, căng căng, tê tê. Lúc ngón tay Cố Trường Tân luồn vào mái tóc đen của cô, mũi người được hương thơm thiếu nữ tràn đầy. Anh cau mày, lưu luyến nói: “Làm thế nào đây? Không bỏ được em mà đi. . . Em lại còn ngốc nghếch như vậy.”

“Sao anh so sánh em như đứa trẻ vậy?” Bạch Lăng cười, mũi lại hơi ê ẩm, “Được rồi, sau này em tìm cơ hội tới thăm anh.”

Cố Trường Tân còn muốn nói gì đó, chỉ nghe Vu Tinh ho sặc sụa ở dưới lầu. Hai người đều ngẩn ra, sau đó phản ứng cực nhanh, Bạch Lăng mở cửa trốn vào phòng bên cạnh. Vu Tinh đưa lưng về phía trên lầu nên cũng không biết Bạch Lăng có an toàn hay không, không thể làm gì khác hơn là làm hết sức để kéo sự của vợ chồng Cố Đồng.

“Di hai, đừng hai!”

“Sao thế? Lớn tiếng gọi vậy làm gì?” Vu Thanh Trì cười, liếc mắt nhìn Vu Tinh rõ ràng đang rất nóng lòng, “Lại gây họa sao?”

“Không phải. . . Con chỉ muốn hỏi nước cam ở đâu, bạn học con tới lấy sách, dù sao con cũng phải tiếp đãi một chút chứ ạ.”

“Ừ, nhân viên cần vụ đâu?” Vu Thanh Trì nhìn lướt qua, mới phát hiện không có bóng dáng của Tiểu Trương, “Có phải con lại muốn giúp anh họ con, sai lính cần vụ cần vụ đi để nó đi ra ngoài gặp bạn gái nó hay không?”

*lính cần vụ: người lính phục vụ trong gia đình quân nhân cao cấp, ở đây dùng lính cần vụ và nhân viên cảnh vụ

Bạn gái anh ấy đang ở trên lầu, hai người cũng quần quýt hơn nửa ngày rồi!

Trong lòng Vu Tinh nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng cũng không dám nói, chỉ đành phải làm nũng, lừa dối để vượt qua kiểm tra: “Con có nào dám đâu? Dì và đừng hai lột da con ra thì sao!”

“Con đấy. . . Giống hệt mẹ con, quỷ tinh nghịch! Khi mẹ con còn bé, lúc biết ba con cũng họ Vu thì vẫn cứ ôm cậu ấy khóc thật lâu, bọn ta khuyên thật lâu mới khuyên được, vừa hỏi thì nó lại nói chắc chắn ba con là con trai mà bà ngoại con ném bên ngoài!”

“Ha ha, thật à?” Vu Tinh cười kéo cánh tay Vu Thanh Trùng, mắt liếc thấy Cổ Đồng chuẩn bị lên lầu thì kêu ông lại, “Dượng hai! Con mượn nhân viên cảnh vệ của dượng dùng một chút được không ạ?”

“Không có gì, mượn thì mượn đi. Thanh Trùng, em đi lên xem con trai của em tỉnh lại chưa, tối nay anh còn có một chút việc, đợi lát nữa sau khi xong, anh trở lại nói chuyện với nó.” Cổ Đồng nói xong liền hất tay lên lầu, thay thường phục đi ra ngoài.

Lúc này Vu Tinh cũng đành phải đi theo lên lầu, đẩy cửa ra, Vu Tinh nhìn lướt qua căn phòng, cũng may Bạch Lăng không có ở đây. Cổ Trường Tân nhắm hai mắt nằm trên giường, môi mím chặt, nghe tiếng động cũng không nhúc nhích. Trùng hợp là lúc đó Bạch Lăng cũng đi ra, đứng ở cửa phòng gọi Vu Tinh, nói là muốn về nhà.

Vu Thanh Trùng nói xã giao mấy câu rồi bảo tiễn khách đi, Bạch Lăng nói cảm ơn, vừa liếc nhìn Cổ Trường Tân đang xoay mặt ra cửa, cười cười, đi xuống lầu. Nhưng sau khi đi hai bước thì nghe giọng nói tức giận từ phòng của Vu Thanh Trùng, cô khó nhọc dừng bước.

“Có phải vẫn cố ý muốn yêu sớm với Tề Giai Giai hay không?”

Vu Tinh đỏ mặt hời hợt, cười khúc khích nhìn Bạch Lăng. Bạch Lăng cũng tháo nộ cười khổ coi cực điểm xuống, bước thế nào cũng bước không đi. Chuyện xì-căng-dan của Cổ Trường Tân và Tề Giai Giai, cô biết, Tề Giai Giai đã từng vô tình hoặc cố tình nói chuyện ngọt ngào của cô ta và anh cho cô nghe. Mặc dù sau đó anh luôn nói hai người không có gì, nhưng trong lòng cô không quan tâm thì cũng không thể nào. Bây giờ, đột nhiên cô rất muốn biết cuối cùng anh sẽ trả lời mẹ của anh như thế nào.

“Mẹ, con đã nói với mẹ rất nhiều lần, đó chính là do Lý Hạo ở kế bên nói bậy bạ, Tề Giai Giai không phải là bạn gái của con.”

Nghe câu đó, Bạch Lăng lại cười vui vẻ, thở ra một hơi, lại cảm thấy lúc này giống như không tin tưởng anh, có chút áy náy, cô bước những bước chân nhẹ nhàng đi xuống lầu.

“Người ta nhìn thấy con và một cô gái dắt tay đi chung với nhau, con nói thế nào?” Vu Thanh Trùng thấy Cổ Trường Tân phủ nhận thì lại tiếp tục ép hỏi.

“Con thừa nhận con có bạn gái, nhưng tuyệt đối không phải là Tề Giai Giai. Lý Hạo đều nhìn con không vừa mắt nên mới ở sau lưng thêm mắm thêm muối truyền ra. . . Về bạn gái của con thì mẹ cũng đừng tốn sức nữa, con sẽ không nói cho mọi người biết tên đâu, với bản lĩnh của mọi người, cô ấy không chết thì cũng phải bị lột da!”

Vu Thanh Trùng thấy nói với anh không thông suốt được nên vỗ một cánh tay của anh, bắt đắc dĩ nói: “Xem tối nay ba con về trừng phạt con!”

“Đúng rồi, lúc nào thì ba con về?”

“Không rõ lắm, đi họp rồi, có thể phải hơn tám giờ mới có thể trở về. . . Bây giờ biết sợ sao, sớm như vậy à, con nghe ba mẹ khuyên bảo không phải tốt hơn sao?” Vu Thanh Trùng liếc anh một cái rồi chuẩn bị rời đi.

“Con có việc trao đổi với ông ấy. . .” Cổ Trường Tân nằm lỳ ở trên giường nói, ngẫm nghĩ, sau đó lại nói, “Nói trước cho mẹ thông suốt một chút cũng được, mẹ cũng coi như là con tranh thủ tìm đối tượng nhé.”

“Chuyện gì? Sao thần bí như vậy hả?” Vu Thanh Trùng hiềm khi thấy con trai có chuyện hỏi ý kiến của bà nên lại ngồi xuống.

“Con muốn vào quân đội, sau đó thi vào trường quân đội.”

“Con điên rồi phải không?” Vu Thanh Trùng tức giận, cũng không kịp nhớ trên người con trai còn bị thương, một tát vung tới lưng của anh, Cổ Trường Tân đau đến không ngừng hít khí lạnh, “Đau chết cho đáng đời con! Quân đội là nơi nào? Mỗi ngày ba con đều ngâm mình ở đó, anh con (con của chú) cũng đi, trong nhà cũng chỉ còn con không có mặc bộ đồ màu xanh lá đó, con không thể làm mẹ vừa ý đẹp lòng một chút sao? Lên đại học có gì không tốt?”

“Con không nói học đại học không tốt! Học trường quân đội không phải cũng giống như vậy sao?” Cổ Trường Tân dừng một chút, hơi mong đợi nhìn mẹ: “Mẹ. . . Mẹ để con đi đi. . . Con học tiếp cũng không

ý nghĩa gì, lỡ thi không đậu đại học, còn chưa nói chắc chắn được.”

“Vậy con ở bộ đội là có thể thi đậu trường quân đội sao?” Vu Thanh Trừng trừng mắt hỏi ngược lại anh.

Cố Trường Tân thấy bà phản đối mãnh liệt như vậy thì cũng không nói gì nữa, không khí nhất thời lạnh xuống, Vu Thanh Trừng hừ hai tiếng rồi rời đi.

Buổi tối, sau khi Cố Đồng nghe lời của vợ nói thì trầm tư một hồi rồi mới đi đến phòng của Cố Trường Tân. Lúc đó, anh đang nằm suy nghĩ cách đối phó, đèn trong phòng lập tức sáng lên. Ánh mắt anh tạm thời còn chưa thích ứng được, sau khi híp mắt chờ cảm giác chói mắt đi qua thì mới mở mắt hỏi người cha hơi nhếch môi bên cạnh: “Ba, mẹ con đã nói với ba chưa?”

“Ừ.” Cố Đồng kéo ghế dựa qua ngồi xuống, vẻ mặt trước sau như một chẳng xao động chút nào: “Tại sao đột nhiên lại có suy nghĩ đó hả?”

“Bây giờ con không có biện pháp nào để ổn định tâm trạng mà đi học.” Cố Trường Tân đặt một cái tay lên mắt, làm như rất mệt mỏi rồi nói: “Con chỉ muốn vào quân đội rèn luyện mấy năm, sau đó tranh thủ đi thi trường quân đội, chuyện như vậy cũng không phải là không tốt, đúng không?”

“Mẹ con không hy vọng sau này con vào bộ đội, con cũng rất rõ ràng.” Thật ra thì anh thật sự muốn đi bộ đội, Cố Đồng không có ý kiến. Quân đội có bao nhiêu sự mài giũa, ông ở trong quân đội lâu như vậy thì sao không biết chứ? Chỉ là một người đàn ông đi bộ đội nên vợ nói thắm là kiên quyết không thể để con trai nhỏ đi bộ đội ba phen mấy bận.

“Ba, con hi vọng mình sống theo ý nguyện của mình. . . Nếu như quân đội thật sự không thích hợp với con, con sẽ suy nghĩ đến chuyện xuất ngũ.” Mặc dù lý do Cố Trường Tân đi bộ đội là giả, nhưng ngược lại những lời này thật sự là lời trong lòng của anh. Anh không phải tượng gỗ, dĩ nhiên anh có suy nghĩ, anh không hy vọng bị gia đình kiềm chế, anh có thể có bầu trời rộng lớn hơn để giương cánh.

“Sẽ không phải vì đối tượng yêu sớm của con đó chứ?” Cố Đồng vừa nói tới đây thì ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói, “Cố Trường Tân, nếu thật sự là con chỉ muốn đi chơi thì sớm thu ý nghĩ này lại cho ba! Con hiểu tính tình của ba đấy, một khi ba phát hiện sẽ lập tức bắt con trở lại! Quân đội là nơi rất nghiêm túc, không phải nơi để con thể hiện tính khí của mình!”

“Con hiểu, con nghiêm túc!” Cố Trường Tân dời cánh tay trên mắt, “Chỗ mẹ con nhờ ba vậy.”

“Ừ.” Cố Đồng đáp lại một tiếng, coi như là đồng ý, “Lệnh gọi nhập ngũ vào tháng Mười, hai tháng này con yên phận một chút cho ba!”

“Dạ.”

Sau khi Cố Đồng nói xong thì ra khỏi phòng, Cố Trường Tân đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, nhìn về phía nhà Bạch Lăng rồi cười cười. Bông nhài nhỏ à, em xem, tranh thủ vẫn có hiệu quả đấy.

Lúc còn đang ngẩn người thì Vu Tinh đi đến, đẩy cửa, nửa người ở ngoài cửa, chỉ đưa đầu vào: “Anh, đừng hai đồng ý rồi sao?”

“Ừ.”

“Vậy ngày mai em sẽ đi nói với Bạch Lăng.” Vu Tinh cười cười như tên trộm, đi vào phòng, đứng bên cạnh anh nhẹ giọng hỏi, “Anh, em hỏi anh một vấn đề nhé, anh và Bạch Lăng phát triển đến mức nào rồi? Em thấy trong các tiểu thuyết nước ngoài, sau khi nam nữ yêu sẽ nắm tay, thân ái, hai người có hôn nhau chưa?”

Mặt Cố Trường Tân đỏ lên, gơ tay lên gõ đầu em gái một cái: “Cả ngày nghĩ lung tung như vậy sao?”

“Tò mò mà. . .” Vu Tinh cười hắc hắc, lấy tờ giấy nhỏ trong túi áo ra đưa cho anh: “À, lúc em đưa Bạch Lăng ra cửa, cô ấy nói em đưa cho anh.”

Cố Trường Tân nhận lấy, không nói gì chỉ nhìn Vu Tinh. Sau đó nói thầm gì đó, cô rất là bất mãn ra khỏi phòng. Lúc này, Cố Trường Tân mới mở tờ giấy ra, phía trên là nét chữ đẹp để quen thuộc, bảy chữ ngắn gọn thật chỉnh tề, giống như là nhiều đóa hoa cùng nở trong trái tim của anh.

Cố Trường Tân, em yêu anh.

3. Chương 3

Người ở thời đại này, da mặt mỏng, tư tưởng cũng không quá thoáng. Hơn nữa, hai người đều yêu sớm, lúc đó Bạch Lăng mới mười sáu tuổi, số tuổi thanh thuần không gì sánh bằng, giống như là một đóa hoa nhài nhỏ thẹn thùng nở rộ. Cho nên, giữa hai người, Cố Trường Tân chiếm chủ động phần nhiều. Có lúc anh cũng trêu chọc cô, vô tình hay cố ý dự tính để cho cô nói ra câu nói kia, nhưng mỗi một lần đến cuối cùng mặt cô đều đỏ tới mang tai, liều chết mím môi cho qua.

Bây giờ, anh nhận được câu thổ lộ của cô, mặc dù không phải chính miệng nói ra ngay trước mặt, nhưng anh vẫn cảm thấy vui vẻ, có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, khó có thể tin. Anh gần như là không kịp chờ đợi mà muốn nhìn thấy cô. Với lại, anh thật sự làm như vậy.

*Thụ sủng nhược kinh: được yêu chiều nhưng thấy lo sợ

Anh rón rén đi tới cửa phòng bên, lắng nghe một lát, mơ hồ nghe Vu Thanh Trừng chuẩn bị ngủ, còn Cố Đồng cũng đã đi ngủ sớm hơn một chút rồi. Anh nghĩ trong chốc lát, hay là đến phòng của Vu Tinh, dự định người đang mơ hồ ra ngoài. Người đang chuẩn bị ngủ mà bị làm tỉnh như vậy thì hết sức không vui, dự định mất, vẻ mặt tức giận: “Anh làm gì đấy? Em mệt muốn chết nè!”

“Nghĩ cách dẫn anh ra đi, anh muốn đi ra ngoài.” Cố Trường Tân liếc phòng ba mẹ một cái, quay đầu nhỏ giọng nói.

“Đêm khuya đi ra ngoài làm gì? Hôm nay em vì chuyện của hai người đã mệt nhọc cả ngày rồi, bây giờ để em ngủ sớm một chút cũng không được sao?” Vu Tinh tựa vào tường, nhắm mắt lại đắc ý oán trách.

“Nghe nói hôm nay em cho ba của Bạch Lăng mười đồng?” Cố Trường Tân cũng không để ý cô đang tức giận, lơ đãng hỏi.

“Ồ, mua một túi lớn trái cây về, còn chưa dọn xong nữa kia, em định giữ lại lần sau lúc hai người muốn gặp mặt...”

“Vậy anh cho em hai mươi đồng, em nghĩ cách để anh đi ra ngoài.”

“Anh ở đâu ra nhiều tiền như vậy?” Vu Tinh vừa nghe anh nói muốn cho cô hai mươi đồng thì mắt “vụt —” một cái liền sáng lên, “Cho em đi, em dẫn anh đi ra ngoài.”

“Ừ, vậy em cũng phải đồng ý anh là không thể nói cho bất kỳ ai.” Cố Trường Tân thấy cô đồng ý thì dĩ nhiên mừng rỡ, nhưng vẫn không yên tâm dặn dò.

“Dạ, vậy anh đưa tiền cho em trước đã.” Vu Tinh nắm vạt áo Cố Trường Tân không để cho đi, anh cần phải đưa tiền mới cho đi.

Cố Trường Tân không còn cách nào nên chỉ đành phải quay trở lại phòng của mình, cầm hai mươi đồng ra ngoài giao vào tay Vu Tinh. Mặt mày cô nhóc hớn hờ đếm, cười hắc hắc mấy tiếng, có chút nịnh hót nhìn Cố Trường Tân nói: “Anh họ, anh thật có tiền. . . Anh trở về phòng chờ em trước, em đi nói với dưỡng hai một chút.”

“Ừ, em nhanh lên một chút đi, đợi lát nữa cô ấy về nhà rồi.” Cố Trường Tân nhẹ nhàng bước về phòng của mình. Chỉ chốc lát sau là nghe giọng của Vu Tinh gọi Cố Đồng.

“Dưỡng hai, bạn học con nói sách của con có chút vấn đề, con đến nhà bạn ấy lấy ạ, ngày mai con phải dùng.” Vu Tinh gõ cửa phòng ngủ rồi nói.

“Ừ, đã trễ rồi, dưỡng cho người lái xe đưa con đi.” Cố Đồng cầu luôn thỏa mãn yêu cầu.

“Không cần ạ, con còn muốn thảo luận một chút với bạn học đó, để người ta chờ không tốt đâu.”

“Vậy. . . Để anh họ con đưa con đi đi, về sớm chút, chú ý an toàn.”

“Dạ, biết ạ.” Sau khi Vu Tinh lấy được sự cho phép thì như một làn khói chạy tới trước phòng Cổ Trường Tân, làm bộ gõ cửa rồi nói rõ chuyện. Cổ Trường Tân cũng làm bộ như oán trách mấy câu, thay quần áo, về mặt bất đắc dĩ đi theo Vu Tinh ra cửa.

Nhà Cổ Trường Tân cách sạp trái cây của ba mẹ Bạch Lăng không tính là xa, nhưng dọc theo đường đi, Cổ Trường Tân cảm thấy con đường này thật sự quá dài, cảm giác đã đi rất lâu cũng chưa đến. Vu Tinh thấy bộ dáng gấp gáp của anh thì “xì ——” một tiếng rồi bật cười: “Anh họ à, anh làm gì mà gấp như vậy? Cũng không phải là không gặp được.”

“Em đi nhanh một chút để lát nữa ba cô ấy đẹp quày mắt.” Cổ Trường Tân vừa nói vừa kéo tay áo Vu Tinh, Vu Tinh theo không kịp bước chân của anh nên lảo đảo vài bước.

Cô đang chuẩn bị nói gì đó thì chỉ nghe có người gọi mình. Quay đầu nhìn lại, là Điền Tiểu Tiểu - bạn học cùng lớp của cô. Cô cười lên tiếng rồi chuẩn bị rời đi. Thế nhưng đối phương cũng không để như ý mà lôi kéo cô lại hạch hỏi. Lúc thì hỏi “sao trẻ thế này vẫn còn ở ngoài đường”, lúc thì lại hỏi “Nam sinh bên cạnh cậu là ai”.

Bình thường hai người ở trường học cũng chỉ là quen sơ mà thôi, lúc này đột nhiên cô ta thân thiết như vậy nên cô cũng không thích ứng được. Lại ngẩng đầu nhìn Cổ Trường Tân bên cạnh đang nhíu chặt mày rậm, vẻ mặt không chờ được. Dù sao cô cũng là người bị gây khó dễ lại không dám làm chậm trễ Cổ Trường Tân nên vội vã tạm biệt Điền Tiểu Tiểu. Sau khi người đó nghe cô nói lời khách sáo thì chết sống muốn đi theo bọn họ, nói là một mình đi trên đường cũng không an toàn, không bằng theo chân bọn họ cùng đi.

Vu Tinh liếc mắt, không an toàn vậy lúc này không phải cô vẫn tới một mình sao? Cô không tiện từ chối rõ ràng nên giả bộ không nghe thấy, tiếp tục đi theo Cổ Trường Tân về phía trước.

Xa xa, Cổ Trường Tân đã nhìn thấy ánh đèn sạp trái cây nhà Bạch Lăng. Một cây trúc nhỏ chống bên cạnh tấm thớt, dây điện lượn quanh ở phía trên, trên đỉnh treo ngược một bóng đèn nho nhỏ, ánh đèn mờ nhạt yếu ớt trên bụng ra trên mặt đất. Bạch Lăng thất hai bím tóc nhỏ ngồi ở đó, cúi thấp đầu nên lộ ra cổ sáng bóng, không biết đang suy nghĩ gì.

Vu Tinh thấy ba của Bạch Lăng cũng buồn bã ỉu xìu ngồi ở đó thì liếc trộm anh họ một cái, thấy khoe miệng anh hơi vênh nhìn bóng dang nho nhỏ dưới ánh đèn, ánh mắt dịu dàng, êm ái hơn ánh trăng mấy phần. Tầm mắt chuyển một cái, không biết thế nào, giống như Bạch Lăng cảm nhận được cái nhìn chăm chú của bọn họ, bỗng nhiên ngẩng đầu liếc qua bên này một cái, kinh ngạc há miệng, lén dùng ngón tay chỉ ba một cái rồi lắc đầu bất đắc dĩ.

“Nhanh đi!” Cổ Trường Tân thấy thế thì vội vàng đẩy Vu Tinh một cái. Vu Tinh gật đầu, hất tay Điền Tiểu Tiểu tới chỗ Bạch Lăng, mơ hồ nghe giọng nói trong veo của Điền Tiểu Tiểu sau lưng: “Chào chú. . .”

“Chú. . . Chào chú. . .”

“Ồ, không phải con là bạn học của Tiểu Lăng sao? Đã trẻ thế này mà còn tới lấy trái cây sao?” Bạch Chí Thanh biết Vu Tinh là thiên kim nhà có tiền nên đương nhiên là bộ mặt tươi cười đối xử với cô rồi.

“Dạ, chiều hôm nay mua những trái cây kia, bà ngoài con dọn về nhà của bà, đột nhiên con lại muốn ăn trái cây nên tới. Chú, chú có thể để Bạch Lăng giúp con một chút hay không?”

“Đã trẻ thế này. . .” Bạch Chí Thanh tham tiền chứ không phải đau lòng con gái, nhưng cũng không đại biểu rằng ông sẽ không để ý an nguy của con gái.

“Anh họ con đang học cấp ba, đoán chừng lát nữa học xong buổi tự học rồi, con nói anh ấy đưa Bạch Lăng về.”

“Vậy thì được.” Bạch Chí Thanh do dự một lát rồi vẫn đáp ứng, sau khi giúp đựng trái cây xong thì để Bạch Lăng cùng Vu Tinh, mỗi người xách theo túi rồi đi.

Hai người đi qua bên cạnh Cổ Trường Tân thì hơi dừng lại một chút. Mắt Cổ Trường Tân vẫn nhìn chăm chăm Bạch Chí Thanh, tay lại lặng lẽ chỉ chỉ hướng bên trái. Vu Tinh hiểu ý nên kéo Bạch Lăng rẽ sang con đường lớn bên trái. Cổ Trường Tân nhìn cũng không còn nhìn Điền Tiểu Tiểu bên cạnh một cái, theo đuôi hai người rời đi. Điền Tiểu Tiểu đứng tại chỗ, cắn cắn môi, dậm chân, chạy hướng ngược lại.

Cố Trường Tân không cần mấy bước đã đuổi kịp hai người, ba người đi trong khu vực vườn hoa của vòng xoay, anh để Vu Tinh ở một quán ăn nhỏ ven đường nghỉ ngơi một lát, anh dắt tay Bạch Lăng vào công viên.

Công viên Tâm Đường mở miễn phí cho mọi người, không thu vé vào cửa, vì vậy phần lớn người lang thang ở thành phố nghỉ đêm ở chỗ này. Hai người đi qua một đoạn đường, nhiều lần đột nhiên lao ra một tên ăn xin rồi bù làm Bạch Lăng sợ đến nhảy ra phía sau. Cố Trường Tân như an ủi, đỡ dành nắm tay cô.

Cuối cùng tìm được một chỗ không có ai, hai người ngồi song song bên ngoài đài phun nước, nhìn về phía trước, không nói chuyện. Gió đêm lạnh buốt thổi vào người, cánh tay nổi lên một tầng da gà, Bạch Lăng không nhịn được hắt hơi một cái, Cố Trường Tân lập tức ân cần hỏi: “Lạnh sao?”

“Không sao.” Bạch Lăng đáng yêu cười cười, lại hỏi: “Sao đã trẻ thế này mà anh còn đi qua?”

“Một tờ giấy của người nào đó làm anh kích động cả đêm không hết, không tới gặp một chút, đoán chừng anh sẽ không thể say giấc đêm nay rồi.” Giọng của Cố Trường Tân hơi lưu manh vang lên ở bên tai cô.

“Khi nào thì nói chuyện ngọt xót như vậy thế? Thật không biết ngượng ngùng là gì mà!” Bạch Lăng mắng yêu anh.

“Anh nói với vợ anh thì có gì xấu hổ?” Cố Trường Tân cười hỏi ngược lại, thấy chân mày cô khẽ nhíu lại thì ôm cô vào ngực trước khi cô phát tác: “Em đó. . . luôn có biện pháp quấy nhiễu lòng anh, lúc thì ngọt ngào, lúc thì lại cảm thấy bất đắc dĩ. . .”

“Anh bất đắc dĩ gì chứ?” Bạch Lăng đỏ mặt, xấu hổ nên phải vùi mặt trong lòng anh, buồn buồn hỏi.

“Em luôn có dáng vẻ thanh thuần như vậy hoa nhài, lúc nào thì anh mới có thể đợi em lớn lên đây?” Cố Trường Tân cúi đầu, dùng gò má của mình cọ vào đỉnh đầu của cô, dịu dàng nói: “Trên căn bản là ba anh đã đồng ý cho anh đi bộ đội, tháng Mười sẽ thẩm tra chính trị, nếu đủ tiêu chuẩn thì phải đi rồi.”

“Không phải anh đi bộ đội ở chỗ này sao? Không phải ba anh cũng ở chỗ này sao?” Bạch Lăng nghi ngờ hỏi anh.

“Ba anh là pháo binh, anh muốn đi bộ đội quân sự. Hơn nữa nếu ở lại chỗ này thì anh gặp em vẫn không dễ dàng.”

“Như vậy nói cách khác là chưa tới hai tháng nữa anh phải đi rồi?” Bạch Lăng ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, đôi mắt to long lanh nhìn Cố Trường Tân.

Trong lòng Cố Trường Tân run rẩy một hồi, sau khi ho khan hai tiếng mới khàn giọng trả lời: “Ừ, hai tháng. . . Trong thời gian hai tháng này, anh sẽ nghĩ biện pháp gặp mặt em.”

“À, vậy bao lâu anh trở về một lần?”

“Bây giờ còn chưa rõ, đi vào quân đội mới biết được.” Tay của anh nâng lên, tháo tóc của cô ra, ngón tay vuốt mái tóc dài của cô, cô ngoan ngoãn nằm trong ngực anh, hưởng thụ ước hẹn hai người hướng tới. Bởi vì đến không dễ dàng cho nên càng quý trọng.

Qua một lúc lâu, cô lưu luyến đứng dậy, khẽ kéo anh: “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đi về thôi.”

“Chờ một lát. . .” Anh kéo cô lại, cũng không đứng dậy, hơi dùng sức kéo cô vào lòng, cô kêu lên, phản xạ có điều kiện ôm lấy hông của anh như bình thường, tiếng cười trầm thấp của anh trên đỉnh đầu, cô càng không dám ngẩng lên, thân thể cứng ngắc duy trì tư thế ngã nhào trong lòng anh.

“Hoa nhài nhỏ à, anh có thể làm một chuyện không?” Cố Trường Tân đỡ lấy vai của cô để cô nhìn anh. Cô nghi ngờ gật đầu, bờ môi anh cong lên, cúi mặt xuống, gương mặt khô ngô cách cô càng lúc càng gần, giọng nói dễ nghe đầu độc của anh vang lên: “Anh muốn hôn em.”

Dứt lời, cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã dán lên môi của cô, là hôn thật, chỉ đơn giản là môi dán môi. Chỉ nhẹ nhàng chạm vào, anh vẫn cảm thấy môi của cô mềm mại không thể tin được, đồng thời cũng mang theo mùi thơm ngát, ngọt ngào của thiếu nữ. Cô kinh ngạc mở to hai mắt nhìn anh, giống như bị kinh sợ, một tay anh giữ chặt ót cô, một tay đặt lên ánh mắt của nàng, che kín. . .

Ánh trăng mở rộng vô bờ trên bầu trời, ánh sáng đơn sơ tản ra kéo dài đẹp đẽ. Đêm hè có suối phun bên cạnh, nam nữ trẻ tuổi ôm hôn nhau, còn tươi đẹp hơn ánh trăng sáng trong mấy phần.

4. Chương 4

Từ sau buổi tối đó, Bạch Lăng và Cố Trường Tân gặp dễ dàng hơn nhiều. Có Vu Tinh che chở, một mặt nữa là bởi vì người ba tham tiền. Có mấy lần hai người gặp ở trường học cũng sẽ nhĩnđối phương mím môi cười cười, liếc mắt nhìn nhau, sau đó tách ra.

Hai tháng, thời gian Cố Trường Tân đến trường càng lúc càng ít, ngược lại mỗi ngày sau khi tan học Vu Tinh cũng sẽ mang tin tức của anh cho cô. Đêm đó hai người hôn nhau cũng coi như là một sự kiện quan trọng, Bạch Lăng ở trước mặt Cố Trường Tân cũng sẽ không ngưng ngừng nữa, thỉnh thoảng anh nói đùa một chút, cô cũng cũng có thể hòa cùng mấy câu. Chỉ là sau đêm đó, Bạch Lăng không cho anh hôn cô nữa.

Chỉ chớp mắt đã đến tháng Mười, Cố Trường Tân vẫn bận chuyện thẩm tra chính trị nên cũng không thể gặp Bạch Lăng được. Đến khi tất cả mọi chuyện đã được xác định, Cố Trường Tân mới nhớ tới đêm đó Bạch Lăng nói anh đến tìm cô trước khi đi. Qua một khoảng thời gian như vậy, Cố Đồng và Vu Thanh Trừng cũng không quản thúc anh nghiêm quá, cho nên lần này anh tùy tiện nói dối để đi ra ngoài.

Hai người vẫn hẹn ở gặp mặt công viên Tâm Đường, Cố Trường Tân không đi học nên đến rất sớm, vẫn là bên cạnh suối phun đêm đó. Đêm đó trăng sáng sao thưa, nơi này không có người nào, lúc này, cảnh sắc rực rỡ, không ít trẻ con vây quanh chơi đuối bắt. Tay anh tỉ mỉ vuốt ve bên ngoài đài, có hòn đá nhỏ mài vào đầu ngón tay, trong lòng lại đầy ấm áp, đêm đó trăng thanh, đêm đó đôi môi cô mềm mại, đêm đó nụ cười như má lúm đồng tiền của cô. . . Tất cả đêm đó, tất cả thành phong cảnh mỹ lệ in sâu trong long anh cả đời này.

Không đợi bao lâu thì Bạch Lăng đã tới, còn mang ba lô, là mới vừa tan lớp. Anh thấy vậy thì vội vàng tiến lên, nhận lấy ba lô của cô, kéo người đến chỗ thoáng mát.

“Đi tới thế nào?” Cố Trường Tân thấy đầu cô đầy mồ hôi thì đau lòng không thôi, lấy khăn tay ra đưa cho cô.

Bạch Lăng lau mồ hôi, lấy tay quạt qua quạt lại mấy cái, đơn giản gạt đầu một cái: “Dạ, lúc ngồi xe buýt quá nhiều người rồi. Anh tìm em tới có chuyện gì à?”

“Mai anh phải đi. . .” Thật ra thì lúc trước, Cố Trường Tân chuẩn bị một bụng lời nói, nhưng giờ phút này đối mặt với cô thì anh mới phát hiện ra điều muốn nói thật sự rất khó khăn.

“Đi bộ đội sao?” Bạch Lăng dừng động tác trên tay lại, sững sờ hỏi, dường như có chút hoài nghi trước điều vừa nghe được: “Ngày mai? Nhanh như vậy sao?”

“Ừ.” Cố Trường Tân thấy cô gần như hồng hồng vành mắt, trong lòng hơi chát, rất không có mùi vị, giống như anh phạm vào sai lầm cực lớn, lo lắng. . .

“Dạ, em biết rồi. . .” Bạch Lăng dùng sức cắn môi dưới, vẫn cứ nuốt nước mắt ngược về, lại ngẩng đầu lên. Vẫn có nụ cười nhàn nhạt đọng trên mặt, “Đúng rồi, em nói trước khi anh đi em sẽ nói với anh một chuyện đúng không?”

“Ừ.” Cố Trường Tân nhìn dáng vẻ hiểu chuyện của cô thì càng thêm đau lòng, người chung quanh đi tới đi lui nên anh cũng không tiện làm hành động gì, chỉ có thể len lén cầm tay nhỏ bé của cô, từ từ dùng sức. Cô hiểu ám hiệu của anh, giãn chân mày ra, vô lực cười cười.

“Ba em nói không em học đại học. . .” Lúc này Bạch Lăng mới bắt đầu nói đến chuyện chính.

“Không được!” Lời Bạch Lăng vẫn chưa nói hết đã bị Cố Trường Tân cắt đứt. Bởi vì anh hiểu, nếu Bạch Lăng muốn vào gia đình của anh, không gia thế tốt thì phải có trình độ học vấn cao. Trong mắt những phần tử trí thức của nhà họ Cố, địa vị tuyệt đối quan trọng.

“Anh đợi em nói xong đã!” Bạch Lăng thấy anh tức giận thì nở nụ cười, nhéo hông của anh một cái: “Mẹ em không muốn nên xãi với ba rất lâu, cuối cùng ba đồng ý, nhưng. . .”

“Sao?” Cố Trường Tân thấy đầu cô càng lúc càng thấp, mặt càng lúc càng đỏ thì cũng gấp, không ngừng hỏi tới: “Rốt cuộc có chuyện gì? Em nói ra để anh giải quyết. . .”

“Ba em nói tốt nghiệp đại học sẽ để cho em lập gia đình. . . Cho nên. . .” Cả gương mặt nhỏ nhắn của Bạch Lăng đều đỏ ửng, giọng nói thấp xuống, đến cuối cùng cũng nói không được nữa, cũng không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Sau khi Cố Trường Tân sững sốt mấy giây thì đột nhiên cười lớn, Bạch Lăng càng lúc càng cảm thấy xấu hổ, nhìn qua anh, phồng má thở phì phò. Anh thấy cô giận thật thì không dám bật cười, không thể làm gì khác hơn là nén lại, bả vai run run. Nhìn cô thật sự sắp bị chọc bùng nổ mới thu nụ cười, nghiêm túc nói: “Thật ra thì tính toán của anh với ba em giống nhau, chờ em tốt nghiệp đại học là anh sẽ dẫn em về nhà, kết hôn với em.”

“Sao anh nghĩ chuyện xa như vậy?” Bạch Lăng cắn ngón tay, có chút buồn bực hỏi anh.

“Bây giờ không còn sớm để lên kế hoạch nữa, lỡ như ngày nào đó em không cần anh nữa thì làm thế nào?” Cố Trường Tân véo nhẹ bàn tay của cô, làm như đau buồn nói.

“Vậy trong kế hoạch của anh mà em không muốn thì anh sẽ làm sao?” Ngược lại lúc này Bạch Lăng bị anh gọi hứng thú.

“Giết gian phu đó!” Cố Trường Tân nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

“Sao anh có thể như vậy chứ?” Bạch Lăng tức giận đẩy anh ra, “Chuyện giết người phóng hỏa mà anh cũng làm hả?”

“Nếu em không ở bên cạnh anh thì sống còn có ý nghĩa gì?” Cố Trường Tân vội vàng kéo cô lại, nắm lấy tay cô bỏ vào lòng bàn tay, từ từ ma sát: “Bông nhài nhỏ, bây giờ tình cảm của anh có thể chưa trưởng thành, nhưng anh rất hiểu, em có địa vị như thế nào trong sinh mệnh của anh. Có lẽ bây giờ nói yêu thì hơi sớm, nhưng mà anh cũng tin tưởng, một ngày nào đó, anh sẽ thật sự nghiêm túc nói với em ba chữ đó.”

“Em hiểu.” Bạch Lăng nghe lời này của anh thì cúi đầu, mang tai cũng đỏ bừng vì mắc cỡ, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Ngày Cố Trường Tân rời đi vừa đúng ngày chủ nhật, anh cố ý không cho người nhà đưa đi, Vu Thanh Trừng có chút không vui muốn trách mắng đôi câu thì lại bị Cố Đồng ngăn cản, ông biết anh muốn nói lời tạm biệt với người nào đó, lúc này, có lẽ bọn họ xuất hiện sẽ hoàn toàn ngược lại. Dĩ nhiên Vu Tinh muốn đi theo, ở nhà nhảy dựng rất lâu, Cố Trường Tân vẫn không muốn, thật vất vả có một cơ hội quang minh chính đại hưởng thụ thế giới hai người, làm sao anh có thể để một bóng đèn lớn như vậy bên cạnh.

Vu Tinh thấy bất luận như thế nào anh cũng không chịu nhượng bộ thì ngược lại đi làm âm ỉ với Bạch Lăng. Bạch Lăng vẫn luôn không biết làm thế nào từ chối cô ấy nên cô ấy tùy tiện dây dưa mấy phút liền được đồng ý, vui vẻ chạy đi khoe khoang với Cố Trường Tân. Người đó rất bất đắc dĩ đẩy cô ấy ra, không để ý tới cô ấy đang rất hưng phấn nữa.

Ngày đó, Bạch Lăng dậy rất sớm, chọn ít trái cây từ sạp nhà mình xách tới trạm xe lửa. Không lâu lắm, chỉ thấy Cố Trường Tân mặc quân trang màu xanh lục, đeo một túi lớn đi tới. Đi theo bên cạnh anh, Vu Tinh nhìn xung quanh, giữa một rừng xanh lá trung phát hiện cô mặc váy trắng, váy váy cánh tay hô to gọi nhỏ.

Bạch Lăng nghe Vu Tinh gọi mình, xoay người, đi tới bọn họ. Tóc Cố Trường Tân đã bị cắt thành húi cua, lại càng thêm tinh thần cường tráng. Đưa túi trong tay cô cho anh, chép miệng: “Cho anh, trên đường ăn đi.”

“Trên đường sẽ dừng ở trạm để cung cấp ba bữa cơm.” Ngoài miệng Cố Trường Tân giải thích như vậy nhưng vẫn là thò tay nhận lấy trái cây. Bạch Lăng vẫn luôn không cười, anh biết cô không được tự nhiên, chỉ né Vu Tinh, kéo cô ngồi xuống một ghế dài, gỡ mũ trên đầu xuống, nói: “Anh phải đi rồi, em hát cho anh một bài nhé.”

Bạch Lăng nghiêng đầu nhìn anh một chút, nhìn lại đám người đông nghịt phía trước một chút, nói: “Anh vẫn luôn thích gọi em là bông nhài nhỏ, em hát cho anh nghe bài “Hoa nhài” nhé.”

Cố Trường Tân nhẹ nhàng gật đầu, Bạch Lăng cứ như vậy mà mở miệng hát lên. Giọng nói của cô có chút mềm mại của con gái phương Nam Phương, hát bài hát này lại sinh ra hơi thở của mưa bụi Giang Nam. Cố Trường Tân như đã không còn nghe được tiếng người huyên náo chung quanh nữa, chỉ còn lại tiếng hát thanh mỏng của cô, hô hấp của cô dịu dàng ở bên tai.

Hát xong thì Bạch Lăng đã nhòe mắt, ánh mắt Cố Trường Tân trở nên mềm mại xa xăm. Có người bắt đầu thúc giục, chung quanh là tiếng khóc của những cô gái, lời căn dặn của người nhà, nổi lên không dứt. Cố Trường Tân lặng lẽ chạm vào mu bàn tay Bạch Lăng một cái: “Anh đi nhé.”

Người yêu còn trẻ như thế làm sao mà chịu được biệt ly, Bạch Lăng nghe anh nói ra câu này thì liệu mạng nhào vào trong ngực anh, nhỏ giọng khóc nức nở. Cố Trường Tân chưa từng thấy cô khóc ở trước mặt nhiều người như vậy, lúc này cũng luống cuống. Bên cạnh có người đi ngang qua, tò mò nhìn hai người, anh chỉ cười khó xử, vỗ nhẹ lưng của cô dịu dàng: “Được rồi, đừng khóc, không có chuyện gì, sau này mọi chuyện êm xuôi sẽ dẫn em đi đến chỗ của anh chơi nhé.”

“Anh có thể không cần đi hay không? Em đã thành thói quen có anh ở bên cạnh, anh đi rồi em làm thế nào?” Bạch Lăng nghẹn ngào làm nũng nói.

“Đây là quá trình nhất định, biết không?” Cố Trường Tân mừng rỡ khác thường bởi vì những lời này của cô, nhưng cũng cảm thấy lòng chua xót: “Từ từ, em sẽ có cuộc sống của mình, anh vẫn luôn nghĩ về em, mặc kệ người của anh ở đâu.”

“Nghe nói bộ đội rất khổ, anh phải chăm sóc mình thật tốt đấy.” Bạch Lăng biết mình cố tình gây sự, từ trong ngực anh ngồi thẳng lên, loạn xạ lau nước mắt trên mặt: “Sau này vừa có thời gian em sẽ tới gặp anh, anh phải viết thư cho em, mỗi tuần một lá! Còn nữa, không cho phép ở bên ngoài hòa hợp với những cô gái khác!”

Cố Trường Tân vừa dùng tay lau sạch nước mắt vương lại trên mặt cô vừa cười nói: “Chỗ của anh là bộ đội quân sự, toàn đàn ông con trai, ở đâu ra con gái để cho anh hòa hợp thế? Hơn nữa, anh chỉ muốn em làm vợ anh thôi, anh còn đi tìm cô gái khác làm gì?”

“Ai là vợ anh?” Bạch Lăng bị anh chọc cười, oán trách trừng mắt nhìn anh một cái.

“Anh đã hôn rồi, em nói ai là vợ anh đây?” Cố Trường Tân cũng cười: “Được rồi, đừng khóc. . . Xấu xí, sau này anh cưới một cô dâu xấu xí, người ta sẽ cười anh đấy!”

“Anh cũng chỉ yêu gương mặt này của em thôi sao?” Bạch Lăng mắt húng thì thầm.

Cố Trường Tân nghe, vỗ vỗ đầu của cô, cưng chiều oán trách: “Nói hươu nói vượn cái gì đó? Lúc anh biết em, em bao nhiêu tuổi? Khi đó dung mạo còn chưa có phát triển nữa, bây giờ em cũng mới mười sáu tuổi, sao có thể nói là có xinh đẹp hay không?”

Trái lại Bạch Lăng rất hưởng thụ mấy câu nói đó, lúc sắp vào cửa trạm, cô kéo anh lại, lấy một túi nhỏ xiu đeo trên cổ bỏ vào trong túi áo của anh, dặn dò cặn kẽ: “Ở đây quá nhiều người, em không giúp em đeo nó được, đợi lát nữa lên xe thì tự mang lên nhé. Đây là lúc em còn nhỏ, bà ngoại cầu bùa hộ thân cho em, túi nhỏ xiu bên ngoài cũng do bà ngoại thêu. Em đeo rất nhiều năm. . .”

“Ừ, yên tâm, anh sẽ đeo!” Cuối cùng Cố Trường Tân không nhận được nên, vươn tay ra, kiềm chế vuốt vuốt tóc của cô: “Sau này lúc anh không ở bên cạnh em vẫn tết tóc nhé, không được thả ra cho người khác nhìn, nhất là nam sinh!”

“Dạ.” Bạch Lăng biết anh yêu mái tóc dài của cô cho nên sáng khoái mà đồng ý.

“Vu Tinh!” Cố Trường Tân lớn tiếng gọi ra sau, lúc này Vu Tinh mới quệt miệng đến gần: “Em đưa Bạch Lăng trở về, trên đường chú ý an toàn, trong khoảng thời gian anh không có ở thành phố G này, em giúp chăm sóc cô ấy nhé.”

“Hả, thật ra thì. . . tuổi của Bạch Lăng còn lớn hơn em nữa!” Vu Tinh bất mãn kháng nghị.

Cố Trường Tân không để ý tới cô, chỉ kéo Bạch Lăng qua nói nói: “VẬY anh đi thật đây.”

“Dạ.” Bạch Lăng nén nước mắt cười cười với anh, vẫy tay tạm biệt.

Cố Trường Tân đi được vài bước lại quay trở lại, đi tới bên cạnh cô, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Anh thích em, rất thích em, vô cùng thích em. . .”

5. Chương 5

Nước mắt Bạch Lăng cứ rơi xuống không ngừng, Cố Trường Tân cứ ba bước thì quay đầu lại nhìn cô một chút, cho đến khi lên xe lửa. Vu Tinh đứng một bên thấy Bạch Lăng vẫn không ngừng khóc thì cũng sợ, vội vàng kéo cô đến ngồi trên ghế dài bên cạnh: “Cậu đừng khóc nữa, anh ấy chỉ đi lính, sẽ còn trở lại mà!”

Bạch Lăng gật gật đầu, nhưng vẫn rơi nước mắt, nức nở. Vu Tinh nhìn cô như vậy thì càng nóng ruột hơn nhưng lại không dám hét lớn, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn khuyên nhủ: “Đợi đến lúc nghỉ đông, mình dẫn cậu đi thăm anh ấy, dù sao bây giờ cũng là tháng Mười rồi, còn ba tháng nữa đã bước sang năm mới rồi. . . Rất nhanh mà. . . Cậu đừng khóc. . . Nếu cậu khóc, anh ấy biết thì mình thăm rồi, ai da, người đừng mà. . .”

Bạch Lăng lau nước mắt, hơi ngượng ngùng nhìn về mặt sần khổ của Vu Tinh: “Thật xin lỗi. . .”

“Hai ta là ai chứ?” Vu Tinh vô cùng khí phách đặt tay lên vai Bạch Lăng, dung lực vỗ ngực, “Sau này cậu về nhà họ Cố thì chính là chị dâu mình rồi, mình còn phải nịnh bợ cậu một chút, đến lúc đó cậu đừng xem mình không ra gì đó. Dầu gì mình cũng làm bà mai cho cậu và anh mình lâu như vậy, chờ lúc hai người kết hôn là phải cho mình một bao lì xì thật lớn cũng không quá đáng đâu!”

Bạch Lăng bị cô chọc cười, hai gò má ửng hồng, dắt cô rời khỏi đó, thời gian vẫn còn sớm, hai người đã hẹn trở về trước bữa ăn. Điều kiện nhà Bạch Lăng không phải rất tốt nên dĩ nhiên tiền xài vật mang theo trên người không nhiều nên cũng không dám đi theo Vu Tinh đến ăn ở những cửa hàng ăn sáng hơi sang một chút. Cô hơi quần bách nói rõ nguyên nhân, Vu Tinh cũng không phải là người coi trọng chuyện đó, vì xua tan lung túng của cô, chủ động để cô đưa ra địa điểm bình dân để ăn sáng.

Bạch Lăng thấy ở cô thực lòng nói lên yêu cầu đó thì cũng sáng khoái đồng ý. Hai người tới một quán ven đường, Bạch Lăng thuần thực vào ăn. Điều kiện gia đình Vu Tinh cũng khá, từ nhỏ không phải ăn bữa sang do người giúp việc ở nhà làm thì chính là đi theo ba mẹ ăn ở một khách sạn có danh tiếng nên đối với quán thức ăn ven đường ngược lại cảm thấy rất hứng thú. Bụng một chén sành to nhàn nhã uống sữa đậu nành, trong tay cầm một cái bánh tiêu, béo ngậy. . .

Hôm nay Vu Thanh Trừng không đi làm, con trai lại không để bà đi đưa, buổi sáng tỉnh mơ, lặn qua lộn lại không ngủ được ở trên giường nên dứt khoát rời giường, định đi chợ mua thức ăn sớm một chút, buổi trưa về tự mình làm cơm cho Vu Tinh, gần đây con bé luôn chạy ra ngoài, gầy đi không ít.

Xe chở bà đến cổng chợ bán thức ăn, nghĩ tới lúc này người cũng nhiều nên bà không để người đi theo, một mình đi vào. Mua con cá, một ít thịt bò, một ít rau sống. Lúc đi ra, đưa đồ trong tay cho lính cần vụ đã vội vã chạy tới, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Vu Tinh ở đường đối diện.

Lúc ấy Vu Tinh đang mặt mày hớn hở nói chuyện về ba của Cố Trường Tân với Bạch Lăng, đôi tay dính mỡ quơ ở giữa không trung, dáng vẻ rất là hùng dũng. Vu Thanh Trừng xuất thân từ một dòng họ giàu có, là khuê tú nhà giàu chân chính, làm sao cho phép con cháu không có hình tượng làm bữa bên ngoài như vậy chứ?

Vu Tinh đang nói vui vẻ, chỉ thấy Bạch Lăng mở to hai mắt, làm như hoảng sợ nhìn sau lưng cô. Vu Tinh quay đầu lại theo bản năng thì vừa đúng đối diện với vẻ mặt giận dữ của Vu Thanh Trừng. Tuy nói Vu Tinh là cô con gái duy nhất của nhà họ Vu nên được cả nhà cưng chiều trong lòng bàn tay như công chúa nhưng cũng vẫn kiêng dè dì hai của mình. Bởi vì Vu Thanh Trừng là người duy nhất sẽ thể hiện sắc mặt với cô ở nhà họ Vu, từ nàng ghi việc thì nàng là được.

“Dì hai. . .” Vu Tinh bị ánh mắt của Vu Thanh Trùng nhìn đến hoảng sợ, trong lòng cũng hoảng loạn: “Sao hôm nay dì đến nơi này?”

“Con có thể tới dì không thể tới sao hả?” Vu Thanh Trùng cau mày hỏi ngược lại, ánh mắt kịp thời nhìn tới cái chén lớn trước mặt cô, lại hỏi, “Không phải là con đưa Trường Tân đi sao?”

“À, anh đã lên xe lửa, con thấy thời gian vẫn còn sớm nên ăn sáng trước rồi về.” Vu Tinh len lén liếc nhìn Bạch Lăng cúi đầu không nói bên cạnh một cái.

“Con ăn sáng là cái này sao?” Vu Thanh Trùng ghét bỏ cất cao giọng: “Đi, đi về.”

“Hả?” Vu Tinh như là có chút thất vọng, lấy tay đung cánh tay Bạch Lăng một cái, lại gần cô nhỏ giọng nói: “Sau này mình dành thời gian cho cậu. . . Cậu đừng khóc nữa, sưng cả hai mắt.”

Khí thế Vu Thanh Trùng mạnh mẽ quá đáng, Bạch Lăng chống đỡ không nổi nên chỉ có thể nhàn nhạt đáp một tiếng: “Ừ.”

Không phải là không chú ý tới động tác của hai cô bé, bà quay đầu liếc mắt nhìn Bạch Lăng, vẻ mặt giản dị, một khuôn mặt nhỏ nhắn mộc mạc, tóc thẳng dài mềm mại tản ra ở sau ót, dáng vẻ cũng không tệ, chỉ là theo ý bà thì không phóng khoáng như vậy, khó là người tà! Bà không khỏi nhớ lại hôm đó ở trong phòng Cố Trường Tân, bà đi ngang cửa phòng Cố Trường Tân thì thấy cảnh anh chống người lên người cô. Trong đầu Vu Thanh Trùng xuất hiện một ý nghĩ, không khỏi chăm chú nhìn Bạch Lăng thêm một lần, nhìn đáng đáp chưa lớn.

“Tiểu Tinh, đây là bạn học của con sao?”

“Dạ, bạn học của con, Bạch Lăng.” Vu Tinh giới thiệu: “Bạch Lăng, đây là dì hai mình.” Câu sau đó cô chỉ làm có lệ mà thôi.

“Dạ, chào bác.” Trong lòng bàn tay Bạch Lăng đều là mồ hôi, bởi vì đứng ở trước mặt mẹ Cố Trường Tân, sau này có lẽ sẽ trở thành mẹ chồng của cô.

“Ừ, Bạch Lăng. . . Con bao nhiêu tuổi rồi?” Có thể là cảm thấy hỏi đề tài này hơi thất lễ, Vu Thanh Trùng lại bổ sung thêm một câu: “Nhìn con nhỏ hơn Vu Tinh một chút.”

“Không phải ạ, bác gái, năm nay con mười sáu tuổi, hơn Vu Tinh nửa tuổi.” Bạch Lăng đứng dậy, nghiêm túc trả lời.

Mười sáu? Vậy còn nhỏ. . . Cố Trường Tân cũng sẽ không yên lòng. Lúc này Vu Thanh Trùng mới an tâm lại, trước mặt bạn học lại không nên bày sắc mặt chút nào nên liền ôn hòa cười cười, lại nói vài lời khách sáo, muốn cô thường tới nhà chơi rồi dẫn Vu Tinh rời đi.

Bạch Lăng mất tự nhiên đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn qua bữa sáng trên bàn còn chưa ăn xong, đột nhiên không còn muốn ăn nữa. Bề ngoài thì Vu Thanh Trùng luôn thân thiện nhưng cũng không che giấu được sự ghét bỏ của bà trong từng động tác đối với nơi này, đối với điều bà ghét bỏ. Cô biết điều kiện gia đình mình không tốt, cô cũng từng nghe người khác bàn tán về bối cảnh của Cố Trường Tân, cô cũng từng để ý, nhưng cuối cùng, anh nói cho cô biết là gia đình của anh sẽ không để ý dòng họ, chỉ để ý nhân phẩm. Bây giờ xem ra là anh lừa cô sao?

Một cô gái, lại là một cô gái tuổi còn trẻ, trong tình yêu sẽ khó tránh khỏi thận trọng, cao ngạo một chút. Bạch Lăng nhớ lại ánh mắt của Vu Thanh Trùng thì càng lúc càng giận, tính tiền ăn sang xong thì trở về nhà, cả ngày cũng không ra cửa.

Lúc Cố Trường Tân vừa tới bộ đội thì chưa thích ứng với cường độ huấn luyện cao như vậy. Tân binh mới vừa đến, trước mỗi lần huấn luyện cũng cần phải đứng tư thế quân đội, đó là ngày gian nan nhất của anh. Hai chân tách ra sáu mươi độ, hai chân thẳng tắp, ngón tay cái khít vào ngón trỏ, hai tay rủ xuống tự nhiên dán chặt vào hông, hóp bụng, uốn ngực, ngẩng đầu, mắt nhìn phía trước, hai vai mở về phía sau. Lúc đầu, Cố Trường Tân chịu không ít cực khổ.

Ở trong quân đội sẽ không ai xem ai là bảo bối trong tay mà cưng chiều, tự vươn lên, ở chỗ này chỉ có quan hệ cấp trên và cấp dưới. Nhất định phải phục tùng mệnh lệnh, hoặc là không đạt tới yêu cầu của cấp trên, kêu tới chính là hung hăng một đạp! Mấy ngày trôi qua, thân thể Cố Trường Tân giống như là chạy một

cuộc ma-ra-tông, bắp thịt toàn thân yếu ớt đau nhức. Anh hiểu đây chỉ là bắt đầu mà thôi, ngoại trừ căn răng kiên trì thì anh không có lựa chọn nào khác.

Sau đó quen tư thế quân đội nên dễ dàng hơn rất nhiều. Lúc tối, hiệu lệnh tắt đèn vừa thổi thì lập tức chui vào trong chăn ngủ, một tiếng động cũng không dám phát ra. Những lúc đó, anh sẽ đặc biệt nhớ đến Bạch Lăng, một cô gái như bông nhài, nhớ má lúm đồng tiền nhàn nhạt của cô, nhớ nụ cười ngọt ngào của cô, nhớ lúc cô làm nũng như một cô bé con. . . Sau đó, Cố Trường Tân sẽ thừa dịp những người cùng phòng ký túc xá ngủ thì sẽ nằm ở trên bệ cửa sổ, nhờ ánh trăng viết thư cho cô. Sau đó ngày hôm sau nhờ một bác gửi giúp.

Nhưng. . . suốt ba tháng sau đó, Bạch Lăng cũng không gửi lại một lá thư. Cố Trường Tân có chút sốt ruột, vội vàng viết một lá thư về nhà, trừ hỏi thăm và nói rõ tình hình của anh một chút theo thông lệ thì anh nói hy vọng Vu Tinh vào chơi. Thật ra thì ý tứ của anh, làm sao Vu Tinh không hiểu chứ?

Cho nên, ngày hôm sau đi học, Vu Tinh nói với Bạch Lăng như vậy. Bạch Lăng nghe xong thì không lạnh không nhạt trả lời một câu “Mình không đi được” rồi trở về chỗ ngồi của mình. Vu Tinh thấy phản ứng của cô liền tròn tròn mắt, không phải lúc đi còn rất tốt sao, thế nào đột nhiên lạnh nhạt như vậy?

Phòng học nhiều người, cô khó nói được nên chỉ có làm mặt dày, không để ý Bạch Lăng giãy giụa mà kéo người ra khỏi phòng học.

“Rất cuộc cậu làm sao thế? Anh ấy mới đi bao lâu chứ, cậu không cần anh ấy nữa sao?” Vu Tinh hiểu Bạch Lăng đối với Cố Trường Tân như bảo bối, hơn nữa vốn là quan hệ họ hàng, cho nên càng không vui vì thái độ của Bạch Lăng, giọng nói cũng không quá tốt.

“Mình không có. . .” Bạch Lăng hèn nhát không dám nói sự thật. Cô có thể nói thế nào? Chẳng lẽ muốn cô nói cho anh biết là mẹ của anh vô cùng ghét cô, cho nên căn bản là hai người không có tương lai? Làm sao cô nói ra lời như vậy được? Cho nên, Cố Trường Tân gửi thư tới, cô mở ra đọc không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn mãi không có can đảm viết trở lại.

“Cậu có!” Vu Tinh tức giận tới mức muốn dậm chân: “Trước kia anh họ mình đối tốt với cậu như vậy, kết quả lại là giao trái tim cho một con sói kiêu ngạo!”

“Mình không có. . .” Đầu và giọng nói của Bạch Lăng càng lúc càng thấp, như sắp khóc.

“Mình cho cậu biết nhé Bạch Lăng, nếu cậu đối xử không tốt với anh họ mình, mình sẽ đi nói cho ba mẹ cậu biết tất cả mọi chuyện, còn có mười đồng!”

“Cậu đừng nói cho ba mình biết. . .” Trong lòng Bạch Lăng hoảng sợ, vội vàng kéo Vu Tinh, gấp đến độ nước mắt cũng rơi xuống: “Mình không phải như vậy, mình không có di tình biệt luyện, mình muốn đối tốt với anh cậu. . . Mình cũng không muốn như vậy, cậu đừng nói cho ba mình biết, nói rồi thì mình và Cố Trường Tân thật sự xong luôn!”

*di tình biệt luyện: yêu một người, nhưng sau đó lại thay đổi yêu người khác

Vu Tinh thấy cô khóc suốt thì lửa giận cũng vơi đi một nửa: “Vậy tại sao cậu không đến thăm anh với mình?”

“Mình cũng muốn gặp anh ấy, nhưng dì hai cậu sẽ không cho phép mình cùng anh ấy ở cùng nhau, nhà mọi người tốt như vậy, nhà mình chỉ là một sạp bán trái cây, sao mình có thể xứng với anh cậu chứ?”

Vu Tinh sững sờ, giờ mới hiểu được, lần đó chuyện lúc hai người ăn sáng gặp Vu Thanh Trừng vẫn còn đả kích cô.

“Vậy cậu định làm như thế nào?” Vu Tinh đứng dưới tàng cây hỏi cô, thật ra thì cô ấy cũng hiểu, so với Bạch Lăng, Vu Thanh Trừng sẽ thích thiên kim tiểu thư giống bà hơn.

“Mình không biết. . .” Bạch Lăng cũng ngồi xổm xuống đó, ôm đầu gối khóc một lát, còn nói: “Lúc nghỉ đông, mình sẽ đi với cậu, thuận tiện cũng để nói chuyện này.”

6. Chương 6

Thời gian sau đó, Cố Trường Tân vẫn kiên trì mỗi tuần một lá thư. Bạch Lăng bận bịu thi cuối kỳ nên cũng không thể nào trả lời anh. Chỉ là ngày thứ ba, cô có viết một lá thư gửi lại, đại ý chính là nói cô phải chuẩn bị thi cuối kỳ, có thể không có thời gian trả lời thư, đợi đến nghỉ đông sẽ đến gặp anh.

Lúc Cố Trường Tân nhận được tin thì vui đến phát điên, trả lời thư bảo cô học tập tốt, sau đó liền cố sức huấn luyện, để mùa xuân có thể xin nghỉ hơi dài một chút. Sau khi Bạch Lăng nhận được thư của anh thì chỉ đọc mấy câu đơn giản như vậy là có thể cảm nhận được anh vui sướng thế nào. Cô có chút kích động rơi nước mắt, đột nhiên đã cảm thấy rối rắm vài ngày trước không có ý nghĩa gì, cô còn nhỏ, cô còn phải học đại học, cả đời cô không thể nào đều đi theo ba mẹ bán trái cây, ít nhất, cô cũng có thể thay đổi tương lai của mình.

Lúc điều chỉnh tâm trạng xong thì thi cuối kỳ cũng sắp tới gần. Sau khi Bạch Lăng đã thi xong thì thử nói với ba mẹ chuyện đi chơi một lần. Bạch Chí Thanh vừa nghe nói nghỉ đông cô muốn đi chơi thì nổi trận lôi đình, cầm cây chổi phía sau cửa lên gõ xuống, động tác tay không ngừng, ngoài miệng cũng nổi giận mắng: “Mày là đứa phá của, mày cho rằng mày là thiên kim tiểu thư hay là gì? Ba mày chịu nhiều cực khổ kiếm tiền cho mày đi học, nghỉ cũng không giúp đỡ trong nhà mà còn muốn đi chơi? Ba mày kiếm đâu ra tiền cho mày ra ngoài ung dung đi chơi?”

Bạch Lăng không nói câu nào, chỉ đứng nơi đó chấp nhận trận đánh dữ dội của ba mình, mẹ mua đồ ăn trở về, vừa vào cửa đã thấy tình cảnh này, vội vàng bảo hộ người cô vào lòng, giận dữ hét lên với ba: “Ông làm gì đánh con? Con bé không phải là cốt nhục của ông sao? Cũng chỉ có một mình tôi thương con bé sao?”

“Bà hỏi nó đi, được nghỉ còn muốn đi chơi, bà nói nuôi thứ như vậy có ích lợi gì?” Bạch Chí Thanh thấy vợ che chở cho con gái thì càng thêm phiền não, dùng một đầu chổi chỉ vào hai người ôm nhau nói: “Ban đầu bà phải là sinh nhiều hơn một, phải có một con trai thật tốt rồi? Giữ người lỗ vốn ở bên cạnh thì nửa đời sau còn có thể trông cậy vào người nào đây?”

“Trách ai được chứ? Ông không có tiền cho tôi ăn đồ ăn dinh dưỡng, không có con trai thì có thể trách ai?”

Bạch Chí Thanh giống như đã nhụt chí, ngã ngồi trên ghế, khổ sở bụm mặt. Bạch Lăng thấy ba đã bình tĩnh lại thì khẽ đẩy mẹ, đi ra cửa. Vào lúc giữa trưa nên trên đường không có người nào, cô đi một mình, vô thức đã đến công viên Tâm Đường, nhớ tới tình cảnh đêm đó Cố Trường Tân như viên ngọc trân quý mà ôm lấy cô dịu dàng hôn thì cô cúi đầu, hít mũi một cái, lại ngẩng đầu là gương mặt tươi cười.

Sau khi Vu Tinh nghe nói thái độ người trong nhà Bạch Lăng thì nói cô có biện pháp. Bạch Lăng không còn cách nào nên chỉ đành phải ‘coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa’, đưa Vu Tinh trở về nhà. Bạch Chí Thanh nhìn thấy Vu Tinh thì vẫn là khuôn mặt nịnh hót, đột nhiên Bạch Lăng cảm thấy có chút khó chịu, định quay mặt qua chỗ khác, không nhìn ông nữa.

Vu Tinh cười cười giải thích: “Chú ơi, ba mẹ của cháu muốn tìm một bạn học dạy kèm thêm cho cháu, nhưng mà lúc cháu nghỉ đông còn phải trở về nhà bà ngoại ở thành phố bên cạnh. Cho nên, ba mẹ cháu cảm thấy có thể để bạn học cùng trở về với cháu. . . Không biết. . .”

“À, như vậy?” Bạch Chí Thanh kéo dài âm điệu, làm như suy nghĩ thật lâu mới trả lời: “Có thể, chỉ là không biết tiền học thêm tính như thế nào?”

“Đương nhiên là theo thị trường rồi.” Trong lòng Vu Tinh cười khinh thường, trên mặt vẫn khéo léo như cũ.

“Vậy cũng không được, phải nói thành tích Tiểu Lăng của chúng tôi đó là nhất nhì ở trường cấp ba, muốn tìm công việc phần gia sư lúc nghỉ đông cũng dễ, cháu đến dẫn người đi, lại không có ở bên cạnh chúng tôi. . .”

Vu Tinh lập tức hiểu ý, dù sao tiền này cũng không phải là cô ra, cho nên cô rất là phóng khoáng đón lấy lời của Bạch Chí Thanh để nói: “Vậy cháu tặng gấp đôi, chỉ cần có thể cùng đi là được.”

“Vậy thì được!” Bạch Chí Thanh thấy đạt tới mục đích thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Lăng ở bên cạnh lạnh lùng nhìn mọi chuyện, cho đến sau khi Vu Tinh rời đi thì cô mới không thoải mái đi qua người Bạch Chí Thanh trở về phòng, ông cứ chửi đổng, thấy cô không phản ứng chút nào nên

cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mặc cho cô đi. Bạch Lăng về đến nhà thì nằm xuống ngủ, trong lòng cô có lửa nhưng lại không thể phát ra, nên lấy nên khó chịu muốn dứt khoát đâm vào tường. Ba của cô thể hiện bộ mặt tệ hại như vậy ở trước mặt em gái của anh, điều đó làm cho cô cảm thấy không ngẩng đầu lên được. Nhưng cô không có lựa chọn khác, cô như chân với tay của ba cô. . .

Tuần thứ hai khi kỳ thi cuối đi qua, Vu Tinh liền kéo Bạch Lăng lên xe lửa. Bởi vì còn phải trở lại vào Tết Âm lịch, cho nên hai người không thể làm gì khác hơn là lên đường trước dự tính, nhưng lại sợ đi sớm quá, Cố Trường Tân không xin nghỉ được, cho nên liền linh hoạt chọn một thời gian khác. Trước khi Bạch Lăng đi, ngược lại Bạch Chí Thanh lại nói, Tết Âm lịch có trở về nhà hay qua Tết thì cũng không có vấn đề.

Sau khi xuống xe, tất cả mọi người bên cạnh hai cô bé đều về nhà ăn Tết, Vu Tinh lớn gan, dùng sức kéo Bạch Lăng chen ra ngoài. Cho tới bây giờ Bạch Lăng đều có bộ dáng dịu dàng, lúc này, cánh tay bị cô ấy kéo đến đau, nhưng vẫn là bị đám người chen lấn tách ra.

Cô hơi sốt ruột, đang chuẩn bị gọi tên Vu Tinh thì sau lưng dính sát vào một cơ thể ấm áp, cô giật nảy người, tiếng thét chói tai cũng sắp xong ra khỏi cổ họng thì chỉ nghe bên tai truyền tới một giọng nam quen thuộc: “Bông nhài nhỏ, đừng sợ, là anh.”

Không biết tại sao nước mắt cô “tạch ——” một cái liền rơi xuống. Cố Trường Tân thấy cô bị hù sợ thật nên vội vàng che chở cô ra khỏi đám người, không ngừng dỗ dành. Bạch Lăng thút tha thút thít nhìn anh, đôi mắt đầm lệ mờ lung: “Vu Tinh đâu?”

“Đã sớm chen ra ngoài rồi, anh để cho con bé chờ ở bên kia.” Cố Trường Tân thấy cảm xúc cô cũng không có phách phồng nhiều nữa nên liền kéo tay của cô, nhỏ giọng an ủi: “Được rồi, không sao. . . Chúng ta đi tìm chỗ ở trước, em nghỉ ngơi một chút, anh xin nghỉ ba ngày, có thể vui vẻ chơi với em thật tốt.”

Bạch Lăng gật đầu đồng ý, Cố Trường Tân kéo cô đi ra ngoài. Vu Tinh phờ phạc ngồi trên ghế dài, thấy Cố Trường Tân ra thì càng không vui, mím mím môi, cúi đầu không nhìn anh nữa. Bạch Lăng kéo kéo ngón tay Cố Trường Tân, ý bảo anh nhìn qua. Cố Trường Tân đưa cho cô một ánh mắt yên tâm, đi tới đứng trước mặt Vu Tinh nói: “Không phải anh không muốn, là trong nhà em đã sớm nói vậy, anh có biện pháp gì?”

“Anh chính là điển hình của qua cầu rút ván!” Ánh mắt Vu Tinh nhìn vào hai tay nắm chặt của hai người thì càng thêm tức giận.

“Làm sao anh biết chú hai của em tới chỗ này kiểm tra chứ? Ông ấy ngàn cân vạn dặm muốn anh đưa em qua đó, anh có thể nói gì?” Cố Trường Tân bắt đắc dĩ cười, sau đó lại sắp xếp, “Em về với chú hai em trước, ngày mai lúc đi chơi, anh đưa em theo là được rồi.”

*ngàn cân vạn dặm: dặn rất nhiều lần

“Thật không?” Vu Tinh không nhìn anh, đảo mắt nhìn Bạch Lăng: “Em không tin anh, em muốn Bạch Lăng hứa kìa!”

“Ừ, thật mà.” Bạch Lăng nhìn Cố Trường Tân một chút, lại gật đầu trả lời một cái.

“Vậy được, bây giờ chú em ở đâu?” Giọng điệu của Vu Tinh lập tức thay đổi, vui mừng hỏi.

“Xe đang ở bên ngoài, tự em đi ra ngoài là được, anh đưa cô ấy theo nên không tiện đi gặp chú hai em, em nói với ông ấy là tạm thời anh còn có việc phải trở về đơn vị trước.” Lúc cô xoay người rời đi, Cố Trường Tân vẫn dặn dò: “Em cũng đừng lỡ miệng nói chuyện này đấy!”

“Hiếu!” Vu Tinh ngịch ngờm hét to một tiếng thì đã chạy khỏi trạm xe.

“Có mệt hay không?” Cố Trường Tân nhìn thấy người ở xa xa đã lên xe, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, yên lòng, quay đầu lại ân cần nhìn Bạch Lăng: “Ăn một chút gì trước hay là trực tiếp về khách sạn nghỉ ngơi một chút?”

“Không sao đâu, ăn ít đồ ăn trước đi, tại trên xe lửa sẽ không ăn được, bây giờ anh hỏi thì đúng là đói bụng.” Bạch Lăng có chút ngượng ngùng nhìn Cố Trường Tân.

“Được.” Cố Trường Tân cứng chịu cười, hai người tới một tiệm bán bún tàu, Cố Trường Tân ăn ít điểm tâm, chỉ giúp Bạch Lăng gọi một bát bún tàu, mấy cái bánh bao hấp. Bạch Lăng hỏi anh, anh trả lời đã ăn rồi

nên cô cũng ngại để cho anh mặc quần trang thẳng thớm ngồi ở đó nhìn cô ăn điểm tâm, vì vậy hai người gói mang về khách sạn.

Phòng đã sớm đặt xong, tuy tuổi của Cố Trường Tân không lớn nhưng bởi vì nguyên nhân gia thế nên cũng được đối xử cực tốt. Anh sợ Bạch Lăng ở bên ngoài nhớ nhà nên khách sạn đặt cho cô được coi như là tốt nhất cả khu vực. Bạch Lăng nhìn giường đệm sạch sẽ chỉnh tề, hơi co người ngồi trên ghế sa lon bên cạnh ăn điểm tâm. Anh lại đi ra ngoài mua ít trái cây và đồ ăn vặt ... Lúc xách về thì thấy Bạch Lăng ăn cũng đã xong nên kéo người qua tựa vào trong ngực mình trách cứ.

“Khoảng thời gian trước anh viết nhiều thư cho em như vậy mà tại sao không để ý đến anh vậy? Lúc ấy còn cách kỳ thi cuối lắm!”

Bạch Lăng xoay người nhìn Cố Trường Tân một cái, thấy vẻ mặt anh có chút tổn thương, ngoài dự liệu, tay của cô xoa gương mặt của anh, nhìn anh gầy đi không ít liền đau lòng hỏi: “Ồ bộ đội rất khổ sao? Sao lại gầy như vậy rồi, lại còn đen như thế nữa?”

Cố Trường Tân hưởng thụ cảm giác từ tay nhỏ bé trắng mịn của cô, rồi lại bất mãn vì cô nói sang chuyện khác, cuối cùng dứt khoát kéo tay của cô đặt bên môi, hôn liên tiếp, hơi mơ hồ không rõ hỏi: “Khoảng thời gian đó sao thế? Em không biết anh lo lắng gần chết đấy, ban ngày mệt mỏi muốn chết muốn sống, buổi tối nghĩ xem tại sao em trả lời thư của anh, lại bắt đầu nghĩ xem có phải anh làm sai chỗ nào, chọc giận em không vui. . . Có một lần, buổi tối suy nghĩ đến hơn nửa đêm, sáng hôm sau không dậy đúng giờ, bị tiểu đội trưởng kéo ra ngoài, ước chừng đã anh hơn hai mươi cái, đau đến anh cũng là bỏ vào doanh trại rồi. . .”

Anh nói thao thao bất tuyệt, Bạch Lăng càng nghe càng sợ, càng nghe càng tự trách, cuối cùng giống như là dùng hết sức lực bình thường của cơ thể ôm chặt Cố Trường Tân, rúc đầu vào trên cổ anh, nức nở khóc lên. Cố Trường Tân thấy cô khóc nên càng thêm luống cuống tay chân, vụng về vỗ lưng của cô để dỗ dành: “Sao thế? Không phải vừa rồi rất tốt sao?”

“Cố Trường Tân. . . Thật xin lỗi. . . Em không cố ý. . .” Bạch Lăng vừa khóc vừa nói xin lỗi, anh kéo cô ra khỏi ngực, thấy đầu mũi nhỏ của cô khóc đến đỏ hồng thì đau lòng không thôi. Cô rút tay ra, sờ bắp chân của anh: “Bị đá ở chỗ này sao? Còn đau không?”

“Đã sớm không đau nữa. . .” Cố Trường Tân biết là vừa rồi cô lo lắng cho anh nên cũng không mong muốn dây dưa vấn đề này: “Được rồi, bây giờ không sao nữa, em nghỉ ngơi một chút trước đi đã, ngủ một giấc đi, khi nào dậy thì anh lại dẫn em đi chơi.”

“Em không muốn đi chơi, chúng ta cứ ở lại đây đã tốt lắm rồi.” Ở bên ngoài sẽ tiêu rất nhiều thời gian, cô không nỡ: “Thật ra thì. . . ngày em đưa anh đi, mẹ anh nhìn thấy em dẫn Vu Tinh đi ăn sáng ở quán ven đường, bà ấy. . .”

Bạch Lăng còn chưa nói hết thì Cố Trường Tân đã lập tức hiểu khác thường của cô trong khoảng thời gian này. Anh đau lòng ôm chầm lấy cô, ôm cô giống như ôm một đứa trẻ vào trong ngực: “Không phải là lỗi của em, là anh không xử lý tốt những chuyện này. . . Thật xin lỗi. . .”

Lòng Bạch Lăng nóng lên, bị anh dùng tư thế thân mật ôm vào trong ngực, da mặt nhanh chóng ấm lên, cô cẩn thận di dời thân thể, nhưng không ngờ vừa ngẩng đầu thì trán của cô dán lên môi của anh. Cố Trường Tân chỉ cảm thấy trên môi ẩm ẩm, tự nhiên nhớ tới chiếc hôn đêm đó, không chút do dự, tay dùng sức bóp chặt eo không an phận của cô, cúi đầu, dâng tặng đôi môi của chính mình.

Mới đầu hai người giống như đêm đó, môi dán môi, truyền nhiệt độ cùng mùi vị với nhau. Dần dần, Cố Trường Tân không khống chế nổi, đưa đầu lưỡi liếm bờ môi tinh tế của cô. Cô kinh sợ, mở mắt ra, hoảng hốt nhìn anh. Anh cười, dán vào môi của cô, giọng khàn khàn, nói nhỏ: “Cô bé ngoan, hôn môi chính là như thế này.”

Dứt lời, anh cạy răng đang đóng cửa cô khi không phòng bị chút nào, lưỡi dài linh hoạt tiến thẳng vào trong, ngậm lấy cô, quấn lấy cô, đẩy cô, một lát rồi một lát như vậy, hôn đến toàn thân cô rã rời, mềm oặt như không xương, ngã vào trong ngực anh. Khóe môi anh hơi nhếch lên, cuộn nước bọt của cô về phía anh, lặn vào của anh, nuốt xuống. . .

Bạch Lăng nhìn hầu kết của anh chuyển động lên xuống thì mặt càng thêm đỏ. . .

7. Chương 7

Cố Trường Tân yếu chết khi thấy bộ dáng cô đỏ mặt xấu hổ, kéo người vào lòng, ôm lại ôm, mới hơi bình phục nội tâm kích động. Bình thường Bạch Lăng vốn người khéo léo, ngoan ngoãn làm ỗ trong ngực Cố Trường Tân, lại khéo léo giống như con mèo nhỏ lười biếng, anh thấy thì trái tim lại kích động.

Chút không vui vất ngang hai người đã được xóa tan bởi vì thắng thắn với nhau, Bạch Lăng lại trở lại đáng vẻ vui vẻ ngày trước. Anh mới không gặp cô có mấy tháng, lúc này thấy cô cười vui vẻ như thế nên anh cũng vui vẻ theo, ý nghĩ lại quay về nên liền nói đưa cô đi dạo trong nội thành.

Bạch Lăng tới đây vốn là muốn ở cùng anh nên không hang hái đi chơi cho lắm. Cố Trường Tân không chịu, đuổi cánh tay dài túm lấy cô, Bạch Lăng thét chói tai một tiếng rồi bắt đầu tránh sang hướng khác, hai người đùa giỡn âm ỉ, không chú ý nên cô đụng vào trên tủ đầu giường, đau quá kêu lên một tiếng.

Cố Trường Tân nghe cô đau khổ rên rỉ thì trong lòng căng thẳng, đi nhanh quá đó, vén tay áo của cô lên nhìn. Bạch Lăng chơi với anh rất vui vẻ, nhất thời sợ ý, cứ mặc hành động của anh tiếp tục đi xuống. Ai ngờ anh vén tay áo lên liền thấy trên cánh tay trắng như ngó sen rải rác mấy dấu màu xanh tím.

Bạch Lăng thấy động tác Cố Trường Tân hơi chậm lại, hai mắt đầy tức giận, đột nhiên cả người như một con sư tử sắp nổi giận thì liền vội vàng cười nói: “Em không đau, có gì để xem chứ?”

“Chuyện gì xảy ra?” Cố Trường Tân hít một hơi thật sâu, gần hỏi từng chữ.

“Á, anh còn nhìn hả? Có biết xấu hổ không? Nhìn cánh tay một cô gái như vậy. . .” Bạch Lăng không thấy sự tức giận của anh nên vẫn cười nói ha hả như cũ: “Đừng nhìn mà, em xấu hổ được chưa?”

“Anh hỏi em, chuyện gì đã xảy ra, ai đánh?” Cố Trường Tân đứng ở đó, kiên trì hỏi một lần lại một lần, cuối cùng Bạch Lăng lại đỏ mặt, cúi đầu nhẹ nhàng phun ra ba chữ —— ba của em.

Sau khi Cố Trường Tân nghe đáp án thì chỉ cảm thấy bất lực, bây giờ anh chỉ là bạn trai của cô, thậm chí còn chưa công khai. Quan hệ như vậy, căn bản là anh không có bất kỳ tư cách nào để có thể xông lên dạy dỗ người đàn ông luôn đánh đến trên người cô tím như thế này. Mỗi một lần anh nhìn thấy khoe miệng cô sưng đỏ, thấy trên người cô đầy dấu vết màu xanh tím hoặc đậm hoặc nhạt thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, bấp thập toàn thân căng lên, nhưng vẫn không có biện pháp gì.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . .” Anh dùng sức ôm lấy cô, chống vào tường bên cạnh, đầu của anh đặt vào cổ của cô, tư thế rất bất lực rất áy náy, thấp giọng nói xin lỗi bên tai cô: “Em chịu khổ rồi, thật xin lỗi. . .”

“Không có sao, ông ấy ghét bỏ em là con nít thôi, sau này trưởng thành, tự em độc lập, có thể không xin tiền trong nhà thì ông ấy cũng sẽ không nhìn em không vừa mắt như vậy nữa.” Bạch Lăng kéo ra một nụ cười khổ, nhẹ nhàng vỗ lưng của anh rồi dịu dàng nói: “Được rồi, chúng ta ra ngoài chơi, thật vất vả hai ta mới khá hơn khoảng thời gian trước một chút, cũng không cần lo lắng những chuyện này nữa.”

“Em phải tin tưởng anh, cô bé ngoan, tin tưởng anh, chờ em vừa tốt nghiệp thì chúng ta kết hôn, có được hay không? Khi đó, ông ấy cũng không thể đánh em, mắng em nữa.” Tay Cố Trường Tân lại nắm chặt thêm mấy phần, cho đến khi cô trả lời một chữ “được” thì mới thả lỏng cô ra.

Trên gương mặt cô vẫn cười, anh nâng lên mặt của cô, nhẹ nhàng hôn lên mũi của cô, từ từ kéo tay áo cô xuống, đẩy những dấu vết đáng sợ đó lại: “Đi thôi, chúng ta đi chơi một lát, thuận tiện mua một ít thuốc tiêu viêm cho em thoa vết thương.”

Bạch Lăng nghe ra trong giọng nói của anh sẽ không cho từ chối nên đi vào phòng vệ sinh rửa sang lại tóc rồi theo anh ra cửa. Hai người đi dọc theo con đường phồn hoa nhất, khi đó thị trường còn chưa sầm uất, phần nhiều là vài công ty bách hóa tại địa phương ra đời và phát triển. Bạch Lăng cũng không có hứng thú đi dạo các công ty bách hóa, chỉ kéo Cố Trường Tân đi tới đi lui trên đường. Có một vài gian hàng bán đồ chơi đặt ở ven đường, đa số là vài người lớn tuổi, chống lên một băng ghế trước mặt, trên băng ghế bày một cái mẹt nhỏ, bên trong có nhiều đồ trang sức thủ công có màu sắc khác nhau.

Hơn nữa con gái thích những thứ này, lúc mới bắt đầu, Bạch Lăng biết trên người mình không có tiền nên vẫn chịu đựng không nhìn lần thứ hai. Sau đó lại đi ngang qua gian hàng một bà cụ thì thấy bên trong có vòng chân bằng sợi tơ hồng với một cái chuông bạc nhỏ xuyên vào hoàn toàn hấp dẫn tầm mắt của cô. Cô đứng trước gian hàng, không đi cũng không tiến lên mua, mong đợi nhìn chuông nhỏ lêu leng keng.

Cố Trường Tân nhìn theo tầm mắt của cô, nở nụ cười, kéo cô đến gần, chỉ chỉ vào sợi dây hỏi cô: “Thấy được không?”

“Đẹp mắt, rất đáng yêu.” Cũng không suy nghĩ nhiều, thành thật trả lời anh.

Cố Trường Tân không bỏ qua tiếp tục hỏi: “Thích không?”

Lần này Bạch Lăng cảm giác thấy hơi kỳ kỳ nên vội vàng đổi chủ đề: “Được rồi, được rồi, đi thôi, lát nữa sẽ không đi hết con đường này đâu.”

Chút tâm tư nhỏ đó của cô sao có thể giấu được anh, anh cũng không đi, chỉ kéo tay của cô hỏi tới: “Có thích hay không?”

Bạch Lăng biết là nếu không trả lời anh thì nhất định anh sẽ dây dưa vấn đề này rất lâu, nhưng làm sao cô có thể sử dụng tiền của anh: “Không phải rất thích. . . Đi thôi.”

Khóe môi Cố Trường Tân cười càng lúc mở càng lớn, tiến lên một bước, cầm vòng chân lên, trả tiền, giao vào tay Bạch Lăng, thấy cô hơi nghi ngờ nhìn mình thì tâm tình rất tốt, nhẹ nhàng nói: “Anh thích! Đợi lát nữa về, anh giúp em đeo lên xem một chút.”

Bạch Lăng đỏ mặt, giả vờ đánh anh, thở phì phò đi về phía trước. Cố Trường Tân nhìn, cười rất vui vẻ, nhắc chân đuổi theo.

Hai người đi dạo cả ngày, cũng mệt mỏi nhưng không chịu tách rời. Buổi tối ăn cơm tối xong, Bạch Lăng nằm trên bàn ở tiệm cơm, vẫn ồn ào đòi nghỉ một lát, thật sự là đi không nổi. Cả ngày Cố Trường Tân đều rất dễ nói chuyện, chỉ là lần này thái độ lại cứng rắn cự tuyệt đề nghị của cô.

Bạch Lăng cảm thấy hơi tức giận, lại có chút uất ức, liền như giận dữ không để ý tới anh, đi thẳng ra khỏi tiệm cơm. Cố Trường Tân tính tiền rồi theo sau, đuổi theo cô, kéo cô đến một hẻm nhỏ, cười hỏi: “Giận à?”

“Không có!” Bạch Lăng thấy gương mặt anh cười hì hì thì càng cảm thấy tức giận, hận không được một quào cào nát khuôn mặt anh.

“Không? Vậy tại sao không đợi anh?” Cố Trường Tân vẫn nhìn chằm chằm cô cười.

“Không phải là anh muốn đi bộ sao? Em đi!” Bạch Lăng liếc mắt, muốn hất tay anh giữ cổ tay cô, dùng sức, vẫn không tác dụng: “Buông tay, anh làm gì đấy?”

“Cái miệng nhỏ nhắn này giận đến cũng chu ra như vậy mà còn nói không tức giận, hả?” Anh vừa dùng lực đã kéo cô vào ngực của mình, môi dán vào tai của cô, trêu chọc nói.

“Anh đáng ghét!” Bạch Lăng tức giận, lại vẫn không tìm được bất kỳ điều gì để có thể phản bác, chỉ đành phải ném ra một câu như vậy.

“Được rồi, anh đáng ghét!” Cố Trường Tân cười đón nhận cô “lên án” mình, khẽ buông tay, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nói: “Lên đi. . .”

Trong một lúc đấy, Bạch Lăng ngẩn người đứng đó, không biết có phản ứng gì. Trong đầu chỉ còn lại câu nói “lên đi” quanh quẩn, so với sự than mệt lúc này của hai người thì cũng đã có rất nhiều lần. Nhưng tại sao lần này cô lại cảm thấy có cảm giác không giống bình thường? Hơn nữa, cảm giác kia làm cô cảm thấy mũi hơi chua, đôi mắt hơi chói, làm như có chất lỏng gì đó sắp chảy ra.

“Mau lên đây, không phải nói đi không nổi sao?” Cố Trường Tân thấy đã nửa ngày mà cô không có phản ứng nên quay đầu lại nhìn cô rồi lặp lại một lần nữa.

Lúc này Bạch Lăng như mới tỉnh từ trong mơ, giống như là chỉ sợ anh đổi ý nên bước một bước dài tiến lên, nhào vào lưng của anh, hai tay ôm chặt cổ của anh. Cố Trường Tân nâng mông của cô lên, hất cô về phía

trước, sau đó vững vàng bước đi. Bạch Lăng nằm ở trên lưng của anh, mặt dính vào bên vai của anh, thân mặt khắng khít.

“Cố Trường Tân, không sợ người khác nhìn thấy à?”

“Vợ đi mệt, anh công thì thế nào? Không sợ!”

“Cố Trường Tân, tại sao ban đầu anh lại phải tỏ tình với em? Em còn nhỏ lắm.”

“Em như một bông nhài nhỏ nở bung giữa đám nam sinh lớp em vậy, sao anh chịu để em ngây thơ như vậy, không bằng dán nhãn ‘dành riêng cho Cố Trường Tân’ lên, xem ai dám lừa em chạy mất. Ra tay trước thì chiếm được nhiều lợi thế, ra tay sau ắt gặp phải tai ương!”

*Nguyên bản câu trên là: Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương

“Anh thật đúng là không biết xấu hổ!” Bạch Lăng giơ tay lên tóm lấy lỗ tai của anh: “Nhưng chúng ta yêu sớm, gặp phải ánh sáng cái chết!”

“Không sợ. . . Anh ở đây.” Cố Trường Tân vỗ nhẹ hai cái vào hông của cô: “Cô bé ngoan ơi, sau này không cho phép trốn đâu, em là của anh, lớn lên phải gả cho Cố Trường Tân anh!”

“Dạ, em sẽ không đi! Sẽ chờ trưởng thành rồi gả cho anh!” Bạch Lăng ôm cánh tay thật chặt, trả lời anh.

Hai người trở lại khách sạn thì Bạch Lăng đã nằm ở trên lưng anh ngủ thiếp đi. Cố Trường Tân cẩn thận đặt người lên giường, thấy miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch lên, ngủ say sưa, cười mắng một câu: “Con heo nhỏ lưỡi biếng” rồi vào phòng vệ sinh tìm khăn lông ướt, lau sạch sẽ gương mặt của cô.

Sau khi làm xong tất cả thì anh mới để nguyên quần áo nằm xuống. Khách sạn là một phòng đơn, chỉ có một giường, anh nằm bên cạnh cô, lật người vài lần vẫn không ngủ được, thở dài một tiếng, đưa tay ôm cô. Bạch Lăng đang ngủ cũng phối hợp, lồm bồm co vào long anh, một tay nhỏ ôm lấy hông của anh, một chân ép vào anh. Cố Trường Tân bật cười, thật sự coi anh là búp bê vải ở nhà rồi hả?

“Bông nhài nhỏ, mau lớn nhanh một chút đi, trưởng thành rồi anh sẽ cưới em.”

Cố Trường Tân nói xong câu này lại cười hôn chóp mũi của cô một cái, nặng nề ngủ.

Cả đêm không chiêm bao. Hai người đều không có thói quen ngủ nướng, vừa hơn sáu giờ thì tự động thức dậy. Bạch Lăng có thói quen ôm búp bê vải cọ cọ, trong miệng lẩm nhẩm không biết đang nói gì, mắt nhắm, đang muốn tỉnh lại. Một tiếng cười trầm thấp vui thích truyền đến từ bên cạnh, cô lập tức bừng tỉnh, buồn ngủ biến mất.

Hai người mắt nhỏ trừng mắt lớn, lúng túng không biết nói gì.

“Bông nhài nhỏ, tướng em ngủ y chang heo con!” Cố Trường Tân nhéo mũi của cô cười nói.

“Phiền chết em rồi! Anh dậy đi!” Bạch Lăng đỏ mặt đẩy anh ra.

Cố Trường Tân vén chăn lên, rời giường, sửa sang lại trang phục trên người, còn nói: “Thật ra thì lúc tỉnh dậy cũng giống như, đứa ngốc!”

“Cố, Trường, Tân!” Bạch Lăng nghiêng răng ném gối đầu tới.

8. Chương 8

Cố Trường Tân cười nhận lấy gối đầu, lại ra uy ném vào trên ghế bên cạnh. Bạch Lăng nhìn anh chằm chằm một lúc lâu rồi mới oán giận lật người xuống giường. Con gái dễ bị chọc giận lúc mới thức, Cố Trường Tân thấy cô rời giường, không nói tiếng nào đã vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau khi ra ngoài lại không lên tiếng dọn dẹp giường đệm thì nhú mày, cũng không nói gì, chỉ theo cô vuốt lông là được rồi.

Sau khi Bạch Lăng dọn dẹp xong thì thấy Cố Trường Tân mang theo bữa ăn sáng trở lại, cũng hết giận không ít, lại cảm thấy sáng sớm tức giận với anh thì không tốt chút nào. Vì vậy hơi xấu hổ, có chút áy náy, cô cầm một trứng gà lên, tỉ mỉ bóc vỏ rồi đưa tới bên khóe miệng Cố Trường Tân. Người đó sững sờ, quay đầu đưa mắt nhìn cô vài giây, cho đến khi cô có chút ảo não chuẩn bị thu tay lại thì mới cười, một tay nắm cổ tay của cô đưa trứng gà đến miệng, cúi đầu, nhẹ nhàng cắn một cái.

Bạch Lăng đỏ mặt, thu tay lại, lại ý thức trứng gà vẫn còn cầm trong tay của mình, xoay mặt lại, nhét trứng gà vào trong tay anh, chỉ cầm đầu húp cháo, không nói thêm gì nữa. Cố Trường Tân nhìn bộ dáng xấu hổ của cô thì tâm trạng tốt vô cùng, cả buổi sáng, khóe môi đều duy trì đường cong đẹp đẽ.

“Lát nữa chúng ta phải đón Vu Tinh đi chơi sao?” Cô nhớ chuyện cam kết ngày hôm qua ở trạm xe lửa nên hỏi Cố Trường Tân.

“Buổi chiều đến đón con bé, anh dẫn em đến một nơi.” Cố Trường Tân vừa dọn dẹp khay trà trên bàn vừa trả lời.

“Đi đâu?” Bạch Lăng thấy anh không có ý đưa Vu Tinh đi cùng thì không khỏi có chút lo lắng, “Không gọi cho Vu Tinh, cậu ấy biết chắc sẽ âm ỉ lên.”

“Em quản con bé làm gì? Để con bé dậy cũng không phải là một chuyện yên ả. Đợi lát nữa anh dẫn em đến đó, chưa chắc nó sẽ thích. Nếu con bé la hét om sòm thì đoán chừng lần này các em không về được rồi.” Cố Trường Tân hài hước nhìn cô một cái rồi xoay người, bắt đầu thu dọn hành lý trong ba lô cô.

“Rốt cuộc là đi đâu?” Anh càng nói như vậy thì Bạch Lăng càng tò mò, vẫn đuổi theo phía sau anh hỏi.

Sau đó, anh thật sự là bị hỏi đến phiền nên mới nói cho cô biết: “Đi đến đơn vị của anh xem một chút đi. . . Anh còn phải ở chỗ này rất nhiều năm, nói không chừng sau này chúng ta kết hôn, em cũng phải ở tại bên đó, đi xem trước một chút đi, trong lòng biết được vài thứ, được không?”

Về mặt Bạch Lăng nhìn anh tràn đầy mong đợi, hết lần này tới lần khác nói không ra một chữ “không”, cho dù cô cũng không phải là rất thích nơi nghiêm túc quá mức đó. Cố Trường Tân có thể nhận thấy cô cũng sợ nên hơi thấp thỏm hỏi: “Em không muốn đi sao?”

“Không phải.” Bạch Lăng lắc đầu một cái, cắn môi cười: “Chính là cảm thấy rất tò mò về nơi đó, đi thôi.”

Cố Trường Tân đi tới, cứng chiều vuốt vuốt mái tóc dài của cô, cánh tay trượt xuống theo đường cong mềm mại, nắm thật chặt tay cô. Mười ngón tay đan chặt, vân tay ở lòng bàn tay kề vào nhau: “Bông nhài nhỏ, em có biết hay không, hôm nay anh rất vui?”

“Có gì mà vui?” Bạch Lăng hờn dỗi đánh anh một cái, hai người tay nắm tay ra cửa.

Hơn ba tháng rồi, mỗi ngày Cố Trường Tân đều thực sự kỳ vọng Bạch Lăng có thể đơn vị của anh đang ở xem một chút. Nơi đó có dấu vết anh sinh hoạt mỗi ngày, có anh em sống chết cùng nhau anh, cùng chung vinh nhục, nơi đó còn có tràn đầy nhớ nhung của anh dành cho cô. Những lúc anh nằm trên bệ cửa sổ nhờ ánh trăng đêm viết thư cho cô, những đêm anh nằm trên giường mở mắt nhắm mắt thì tất cả đều là bóng dáng của cô, mọi thứ vượt qua trong quân doanh, lắng đọng mà trưởng thành vì người khác.

Lúc anh dẫn cô vào quân doanh là thời gian nghỉ ngơi, trong phòng còn mấy quân nhân lớn tuổi xúm lại chán đến chết. Anh sợ cô thận trọng nên hỏi ý kiến cô rồi mới đưa cô vào phòng.

Bạch Lăng liếc mắt qua một cái, giường chiếu y như nhau, chăn xếp góc cạnh bằng phẳng như dao sắc gọt qua. Tay cầm của ly súc miệng trên bàn thống nhất về một hướng, kem đánh răng, bàn chải đánh răng cũng theo một hướng, chỉnh tề, giống như là mới vừa mở bao bì rồi cố ý xếp thành như vậy. Dù Bạch Lăng là cô gái thích dọn dẹp yêu chỉnh tề nhìn thấy cảnh này thì trong lòng cũng rung động một cái.

“Lúc nào các anh cũng phải duy trì phòng ốc chỉnh tề như vậy sao?” Bạch Lăng có chút tò mò muốn sờ giường chiếu bằng phẳng của anh, nhưng lại sợ vô vớ vẩn rồi, đưa tay ra rồi rút lại.

“Không sao, cứ tùy tiện đi, nếu vô vớ vẩn thì anh sửa lại một lần là được.” Cố Trường Tân thu hết động tác nhỏ của cô vào mắt, sau đó an ủi nói.

“Hay là thôi đi, nhìn rất đau lòng.” Bạch Lăng cười cười, an phận ngồi xuống ghế nhỏ mà anh mới vừa tìm được.

“Haizz. . . Vẫn là vợ trên hết, cũng biết yêu thương anh rồi đấy.” Cố Trường Tân cố ý đùa với cô, sau đó thành công thưởng thức quá trình khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô từ từ ửng đỏ, rất là tuyệt vời thú vị.

Bạch Lăng vừa xấu hổ vừa cảm thấy ngọt ngào, mím môi cười ngốc nghếch, bộ dáng kia làm Cố Trường Tân thấy phải khẽ động trong lòng, đang chuẩn bị tiến lên ôm người vào trong ngực thì chỉ nghe căn phòng sất vách có người đi tới gõ cửa. Anh hơi xấu hổ lùi về sau hai bước, hít sâu một hơi đi mở cửa.

“Đưa bạn gái tới à?” Phòng ở doanh trại bộ đội không giống phòng mình, rộng rãi mà sáng ngời, cửa vừa mở ra là người đứng ở cửa có thể nhìn hết mọi thứ.

“Ừ.” Cố Trường Tân gật đầu: “Có việc gì thế?”

“Không có gì, sáng sớm hôm qua tôi thấy quần áo cậu phơi ở bên ngoài rớt xuống đất nên nhặt tới cho cậu.”

“Cám ơn.”

“Không có gì, khách sáo gì.” Đối phương nói xong cũng đi ngay.

Trong tay Cố Trường Tân cầm một bộ đồ rần rí đi vào, Bạch Lăng đứng dậy đón, nhìn thấy trừ một ít bùn đất bên ngoài trên đồ rần rí trong tay anh thì rõ ràng còn vài vết bẩn chưa giặt sạch, nằm nghênh ngang trên đó. Bạch Lăng nhìn thấy thì chỉ lắc đầu, sau đó ý vị trêu chọc hỏi anh: “Sao thế? Không giặt quần áo à. . . Anh xem này, bẩn như vậy. . . Đến đây, em dạy anh, giặt quần áo phải giặt thế nào. . .”

Cố Trường Tân nhìn cô dạy bảo đầu ra đẩy thì giận đến ngứa răng. Anh bước một bước dài lấn người, ôm lấy cô, cắn lỗ tai của cô nói: “Trước kia ở nhà có người giúp giặt quần áo, sau này kết hôn, em giặt quần áo cho anh, ừ. . . Bây giờ anh chấp nhận sơ qua coi như xong.”

Vành tau Bạch Lăng hồng hồng, nghe anh nói lời này thì vội vàng đẩy anh ra, trợn tròn mắt to: “Nói vậy gì đấy? Sao có thể chấp nhận được chứ? Quần áo không sạch sẽ thì mặc vào sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Cố Trường Tân hơi sững sờ, anh đâu biết những thứ này? Ở nhà họ Cố, anh chưa bao giờ quan tâm đến chuyện sinh hoạt, bây giờ đi bộ đội, cả ngày lẫn trong mây ông quan lớn, mỗi ngày sau khi huấn luyện thì chỉ muốn nằm xuống giường ngủ, căn bản là không có thời gian để ý những điều này. Bây giờ bị Bạch Lăng lải nhải như vậy, đột nhiên anh bắt đầu sinh ra một cảm xúc thế này – được cô quan tâm, thì ra là chuyện hạnh phúc như vậy.

“Vậy chờ em đi rồi thì anh sẽ giặt lại, sau này nhất định sẽ chú ý!”

Bạch Lăng vẫn còn chưa yên tâm, đôi mắt đảo quanh, không biết lại tìm thấy gì, cuối cùng lại có chút thất bại hỏi Cố Trường Tân: “Đem quần áo dơ của anh ra đây hết đi, thừa lúc bây giờ em tới nè, em giặt trước cho anh.”

“Không được!” Dĩ nhiên Cố Trường Tân không muốn: “Anh đưa em đến không phải là để em giặt quần áo cho anh.”

“Anh tự giặt thì em lại không yên tâm!” Bạch Lăng tiến lên kéo vạt áo anh một cái, giọng thương lượng: “Dù sao em ngồi ở đây cũng không có chuyện làm, để em giúp anh giặt đi. . . Anh ở bên cạnh nhìn cũng được.”

Cô rất ít khi hạ thấp giọng, mềm mại yêu cầu anh, hơn nữa cô vốn vì anh. Tính tình Cố Trường Tân thế nào cũng không đến nỗi, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý. Tìm bột giặt và thau, đưa Bạch Lăng đến phòng giặt quần áo. Cô nhìn anh đổ bột giặt vào thau, không vui cau mày, lúc đó bột giặt vẫn tính là sản phẩm xa xỉ, cho nên trong gia đình Bạch Lăng không dễ dùng như vậy.

“Sau này mua ít bột giặt là được, dùng bột giặt như vậy quá lãng phí. . .”

Tay Cố Trường Tân hơi chậm lại, quay đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, khóe miệng giặt giặt, gật đầu một cái: “Ồ, như vậy đủ chưa?”

“Đủ rồi.” Bạch Lăng thấy đã chuẩn bị cũng đủ rồi thì đẩy Cổ Trường Tân ra, cởi áo khoác xuống đưa cho anh, xắn tay áo rồi bắt đầu chà quần áo. Anh nhận lấy áo, tựa vào tường bên cạnh, nhìn chăm chú vào từng cử động của cô, thấy tóc dài của cô lay động trước sau theo động tác chà xát quần áo, trong lòng ngứa ngáy, cuối cùng vẫn không nhịn được, tiến lên vén ra sau tai, lúc đầu cô bị giật mình, đợi lúc hiểu động tác của anh thì trả về cho anh một nụ cười rất tươi.

Cổ Trường Tân chỉ cảm thấy nụ cười này đẹp mắt hơn ngày thường gấp trăm lần, dịu dàng, ngọt ngào, giống như là đóa hoa dương hộc nở trong lòng, cả trái tim tràn đầy mùi hoa ngọt ngào. Bạch Lăng cũng không để ý nhiều đến vẻ mặt của anh, chỉ lo quần áo trong tay. Anh cũng không rời đi, cứ nhìn thẳng vào cô, tình yêu trong mắt đã sớm ngấm vào tâm can, làm tê dại suy nghĩ của anh.

“Bông nhài nhỏ. . .”

“Hả?”

“Khi nào thì em mới có thể lớn lên?”

Bạch Lăng đã không đếm xuể đây là lần thứ mấy anh nói câu này rồi, anh giống như một đứa trẻ vẫn chưa lấy được kẹo, đầy trong suy nghĩ luôn có nó, cách mỗi hai phút sẽ đưa tay về phía người lớn đòi một lần.

“Không phải em đang lớn lên sao?”

Cổ Trường Tân không hề có bất kỳ báo trước nào, tiến lên, ôm cô từ sau người, thân mật dán cả người vào cô, từ từ cọ xát: “Nhanh một chút. . . Nhanh một chút. . .”

Bạch Lăng bị động tác của anh dọa sợ đến thiếu chút nữa hét âm lên, phải biết hai người đang ở nơi công cộng, nếu người ngoài xông vào nhìn thấy cảnh tượng này, không chừng sẽ lúng túng đấy. Mặc dù tham lam nhiệt độ cơ thể của anh nhưng cô vẫn nhẹ nhàng kéo tay của anh ra, kéo dần khoảng cách với anh.

“Quấy rối đấy à?” Bạch Lăng chu miệng nhỏ nhắn, hờn dỗi nói: “Quấy rồi em nữa là em làm tất cả quần áo anh đều là bọt, sau đó cầm ra ngoài phơi khô, xem anh lấy gì mặc!”

Cổ Trường Tân khẽ cười, ngắt vành tai xinh xắn của cô: “Quỷ bướng bình. . . Mau giặt đi, lát nữa chúng ta đi ra ngoài, buổi chiều dẫn em đi chơi.”

“Dạ.” Bạch Lăng cười, lại chuyên chú vào các động tác trên tay.

9. Chương 9

Trong hai ngày sau đó, Cổ Trường Tân đưa Bạch Lăng đi dạo chơi ở những cảnh đẹp trong thành phố, từ đầu đến cuối đều không nhắc tới Vu Tinh. Mặc dù Bạch Lăng hiểu chuyện nhưng rốt cuộc thì tính trẻ con hơi lớn, chơi vui vẻ cũng liền quên chuyện này. Đợi đến trước đêm trở về, Cổ Trường Tân nói ngày mai đưa cô đến trạm xe lửa để tụ họp với Vu Tinh thì cô mới nhớ tới cam kết ngày đó.

“Hả? Làm thế nào đây? Bây giờ chắc Vu Tinh oán giận em lắm, ngày mai khẳng định sẽ tranh cãi với em.” Vu Tinh ngồi ở trên ghế rầu rĩ cắn móng tay.

“Em đừng để ý đến con bé, nó tùy tiện cầu nhàu mấy câu thì yên tĩnh thôi, tính tình nó vốn như vậy, từ nhỏ bị người trong nhà chiều hư mà thôi.” Cổ Trường Tân bận rộn giúp thu xếp đồ, cũng không ngắt đầu, chỉ an ủi cô: “Được rồi, tới đây một chút đi. . .”

Bạch Lăng vẫn cảm thấy sợ sợ trong lòng, đi tới, vẫn còn đang bị vây trong suy nghĩ tự trách. Cổ Trường Tân thấy thế thì tùy tiện tuốt mái tóc dài của cô ra. Bạch Lăng cũng lười để ý đến anh, chỉ có chút uể oải ngồi ở mép giường. Cổ Trường Tân hiểu tâm trạng của cô không tốt lắm, không trêu chọc cô nữa, chỉ tay vào từng món đồ trong ba lô rồi nói cho cô nghe: “Cái này có thể để lâu một chút, về rồi muốn ăn thì ăn, không còn thì lần sau anh sẽ mua về cho em. . . Đồ ngọt ít ăn hơn, dễ hư hỏng. . .”

Bạch Lăng ngẩng đầu nhìn anh, bây giờ gương mặt cương nghị đang ở dưới ánh đèn có vẻ cả người anh cũng mạnh mẽ hơn, Cố Trường Tân như vậy thì Bạch Lăng càng si mê, ngày càng trưởng thành, thì ra bé trai năm đó thiếu chút nữa dọa cô khóc lớn lên lại trầm ổn như vậy. Đột nhiên cảm thấy không muốn rời đi, lỗ mũi Bạch Lăng hơi ê ẩm, giống đứa trẻ mà dùng sức ôm lấy eo Cố Trường Tân.

“Sao thế?” Cố Trường Tân sợ hết hồn, lại thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khóc đến bần, vừa nóng nẩy vừa đau lòng vịn vào đầu vai của cô, nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng khóc, sau này thường tới đây chơi là được, khóc cái gì?”

Giọng nói của anh càng dịu dàng tỉ mỉ như vậy thì cô càng thấy đau lòng, ôm anh khóc chừng nửa giờ mới nghẹn ngào dừng lại. Tay của anh đặt trên lưng của cô để giúp thuận khí, bây giờ thấy cô không khóc nữa thì kéo người ngồi xuống, lại cúi đầu quở trách đôi câu, lúc này hai người mới nằm xuống ngủ.

Ngày hôm sau, quả nhiên Vu Tinh vẫn giận đến giậm chân, vừa nhìn thấy Bạch Lăng liền đỏ mặt oán giận nói: “Mình cho rằng anh mình là một tên lười gặt, không ngờ cậu cũng thích gặt mình!”

Nhất thời Bạch Lăng bị cô nói đến á khẩu không trả lời được, có chút luống cuống nhìn Cố Trường Tân sau lưng. Trong tay người phía sau giờ túi trong tay lên, cũng không vội giải vây, chỉ cô cài câu không quan trọng trước, đến khi tức giận của cô giảm bớt mới hỏi tới chuyện quan trọng một chút: “Chú hai em đâu?”

“Em để ông ấy đưa em đến trạm xe rồi đi, không phải sợ ông ấy nhìn thấy hai người đó sao?”

“Người kia là ai vậy?” Cố Trường Tân chỉ vào người đàn ông ngồi cạnh Vu Tinh lúc trước hỏi.

“À, thư ký của chú hai em, chú hai có chút lo lắng nên để cho anh ấy đến đưa em lên xe lửa.”

“Ừ, vậy được rồi, bây giờ cũng nên vào trạm đi, trên đường hai người chú ý an toàn, biết không?” Cố Trường Tân ngẩng đầu nhìn vách ngăn ở đại sảnh nói: “Trên xe lửa vốn có nhiều người, loại người nào cũng có, đường của hai người các em dài hơn tưởng tượng, người khác nói gì thì cũng không nên dễ dàng tin tưởng. . .”

“Haizz, biết biết rồi, anh có phiền hay không, chú hai mới nói rồi, lại tới anh!” Vu Tinh không nhịn được cắt đứt lời Cố Trường Tân, có chút khinh thường bĩu môi.

“Anh không phải nói cho em nghe, em cho rằng ai cũng cũng giống em, cả ngày giống khỉ trên cây, bọn buồn người cũng sẽ không coi trọng em!” Cố Trường Tân liếc mắt, kéo Bạch Lăng đến một bên, lạnh lùng nói chuyện.

“Em biết ngay! Em không phải em gái của anh, trong lòng anh chỉ chứa một mình Tiểu Lăng.” Vu Tinh làm bộ uất ức, nước nể nói.

“Anh từng nói trong lòng anh không chứa một mình cô ấy khi nào?” Cố Trường Tân xoay người đi vài bước, ngồi xuống ghế dài, mắt híp lại, dáng vẻ nhàn nhã tự tại.

Anh chưa bao giờ nói lời tâm tình thẳng thắn như vậy trước mặt người ngoài. Hiện tại ngay trước mặt Vu Tinh, anh lại lớn tiếng nói ra. Trừ việc Bạch Lăng cảm động vì anh thâm tình, hơn nữa chính là xấu hổ. Người xung quanh tới lui rất nhiều, giọng của Cố Trường Tân cũng không lớn, cho nên căn bản là không có mấy người đi đường nghe, nhưng Bạch Lăng đỏ mặt nhìn quanh, lại cảm thấy giống như tất cả mọi người xung quanh đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình. Cứ nghĩ như vậy nên càng không dám ngẩng đầu.

Vu Tinh cười chế nhạo, lại mè nheo đến bên cạnh Cố Trường Tân, thần bí nói: “Hai người không hôn nữa à?”

Cố Trường Tân mở mắt ra liếc cô một cái, không để ý tới nữa, chỉ gọi Bạch Lăng tới đây ngồi. Cô hơi nhần, đi tới ngồi xuống, cùng Cố Trường Tân kéo ra khoảng cách một chút, cúi đầu nghịch ngón tay, căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Anh cũng biết cô xấu hổ, kêu hai lần thấy cô không để ý tới thì cũng đi theo cô.

“Mặt của cậu đỏ kìa?” Vu Tinh cười hì hì nhìn Bạch Lăng: “Đôi môi cũng đỏ như vậy, không phải là hôn thật đó chứ?”

Bạch Lãng nghe vậy thì tay run một cái, ngẩng đầu lên nhanh chóng nhìn lướt qua thái độ của Cố Trường Tân, thấy anh hài hước nhìn cô thì nhất thời không dám thở mạnh, cúi đầu xuống, cẩn thận hô hấp. Vu Tinh thấy sắc mặt hai người mập mờ thì dĩ nhiên cũng biết như vậy có ý nghĩa gì.

Hơn phân nửa người nhà họ Vu đều du học từ nước ngoài về, vì vậy, sự giáo dục đời sau của nhà họ Vu cũng ảnh hưởng theo kiểu mẫu của phương Tây. Vu Tinh lại là con gái duy nhất của nhà họ Vu nên dĩ nhiên sự giáo dục cũng hết sức thả lỏng. Cho nên, tính tình Vu Tinh cũng không giống những cô con gái nhà khác, hơi tùy ý, ít gò bó, nhiệt tình hoạt bát, điển hình là kết quả của quá trình giáo dục ở phương Tây. Mà Bạch Lãng lại hoàn toàn khác biệt, trong nhà theo phương thức giáo dục truyền thống, Bạch Chí Thanh càng tin vào định luật lớn “con gái không tài mới là đức” và “có roi vọt mới nên người”, cho nên nuôi dưỡng cô thành tính tình hiện nay, nhát gan, kín kẽ, ngượng ngùng. Bạch Lãng sao có thể là đối thủ của Vu Tinh? Cho nên mỗi lần gặp phải mấy lời đùa giỡn, cô vẫn thảm bại.

“Ồ, cô nhóc này đỏ mặt. . .” Vu Tinh chớp mắt một cái, chạy mau đến chỗ trống bên cạnh Bạch Lãng ngồi xuống, kéo tay của cô, ghé vào bên tai cô hỏi: “Hai người hôn thật à? Rốt cuộc hôn thế nào?”

Bạch Lãng nghe được câu này thì sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng trong nháy mắt, trong lòng âm thầm oán trách, Vu Tinh này, sao trực tiếp như vậy, cũng không ngượng ngùng! Cô có chút khó khăn quay đầu cầu cứu Cố Trường Tân, người sau lưng ho hai tiếng, thấy hai mắt bốc lửa của cô nhìn mình lom lom thì mới khom người nói: “Vu Tinh, giao cho em một nhiệm vụ, mỗi lần hoàn thành thì tới anh lãnh tiền!”

Quả nhiên sau khi Vu Tinh nghe thấy thì lực chú ý bị dời đi, rất vui vẻ chạy tới hỏi là nhiệm vụ gì. Bạch Lãng cũng tò mò, quay đầu nghi ngờ nhìn anh.

“Lần sau đưa Bạch Lãng tới chơi. . . Số tiền cụ thể giống như buổi tối lần đó trốn ra!”

“Vậy đi, vậy đi!” Bạch Lãng cười hì hì đồng ý.

Lúc hai người trở lại thành phố J thì vừa vặn là ngày giao thừa. Vu Tinh được người trong nhà đón về, Bạch Lãng tránh bị người nhà họ Cố phát hiện nên khéo léo từ chối Vu Tinh yêu cầu muốn đưa cô, một mình trở về nhà. Lúc về đến nhà là đúng mười một giờ trưa, hàng xóm đã bắt đầu nấu cơm, nhưng nhà mình cô đơn vắng ngắt, không có ai. Bạch Lãng thở dài một tiếng, để ba lô xuống, bắt đầu lấy gạo nấu cơm.

Sau khi làm xong thì sắp xếp lại sắp trái cây. Bạch Chí Thanh thấy Bạch Lãng trở lại, không ngừng hỏi làm gia sư được bao nhiêu tiền, Bạch Lãng chỉ đành phải nói cho qua là tạm thời Vu Tinh gấp trở về nên nói là sau này sẽ thanh toán tiền lương. Bạch Chí Thanh nghe xong thì chỉ lăm bầm đôi câu rồi không tiếp tục nhiều lời.

Cả buổi chiều Bạch Lãng đều đứng ở sạp, giúp thu tiền, bổ sung tiền lẻ... Đến lúc bảy giờ tối, Bạch Chí Thanh thúc giục cô trở về, tuy nói tối nay là đêm ba mươi giao thừa, nói không chừng còn có thể buôn bán, cho nên vợ chồng nhà họ Bạch cũng không thể từ bỏ, chỉ đành phải để Bạch Lãng trở về nấu cơm.

Bạch Lãng thu dọn xong bát đĩa buổi trưa xách theo đi về nhà, vừa rời khỏi sạp trái cây không bao lâu thì một người đâm đầu đi tới ngăn cản cô. Cô cau mày, nghiêng người vòng qua người đó, đối phương cũng không thuận theo bước chân cô, vẫn ngăn ở trước mặt cô. Như thế thì Bạch Lãng mới ý thức được có gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn cô gái kia.

“Cô tên là Bạch Lãng?”

“Ừ.”

“Cô có quan hệ thế nào với Vu Tinh?”

“Cùng trường.”

“À. . .” Đối phương kéo dài âm điệu, sau đó lại cười chế nhạo, trong giọng nói có chút khinh thường: “Tôi còn tưởng rằng bạn gái của Cố Trường Tân là một nhân vật tài giỏi gì. . . Thì ra là nhà bán trái cây!”

Bạch Lãng nghe cô ta nói câu đó thì đầu tiên là giật mình, rồi sau đó chuyển thành tức giận: “Bạn học này, mặc kệ nói thế nào, dù gia thế tôi không giàu có thì cũng sẽ không làm phiền cô chuyện gì chứ?”

“Chắc là sẽ không làm phiền tôi rồi, chỉ là. . . Hắc hắc. . . Nhà họ Cố có thể coi trọng cô sao?” Điền Tiểu Tiểu mặc một cái áo khoác màu hồng, kiêu ngạo hất cằm, ánh mắt rơi vào trên người của Bạch Lăng, thái độ cực kỳ khinh bỉ, “Chỉ bằng cô sao? Giống như quá không tự lượng sức đấy nhỉ?”

Bạch Lăng tức giận, lại bị cô ta chọt trúng nhược điểm, cắn chặt môi, một câu phản bác cũng không nói được. Điền Tiểu Tiểu thấy dáng vẻ của cô thì càng hài lòng, trước khi đi còn khế đẩy cô một cái, ngăn đầu như một con Khổng Tước kiêu ngạo rời đi.

Bạch Lăng bị đẩy phải lao đảo mấy bước, sững sốt một lát rồi lại nghĩ tới những lời Cố Trường Tân nói ở khách sạn ngày đó thì móng tay đâm lòng bàn tay, ép nước mắt vào. Thành phố J không có tuyết, đến mùa đông cũng chỉ có gió lớn thổi mà thôi. Vào lúc này, Bạch Lăng đang đứng ở đầu gió, gió lạnh thổi vào mặt giống như dao găm cắt da. Bạch Lăng cảm thấy hai chân hơi tê, cô đứng giậm chân nhẹ nhàng tại chỗ, lại mở to hai mắt mới tiếp tục đi tới.

“Cố Trường Tân, anh xem, anh không ở bên cạnh em thì nhiều người tìm em làm phiền đây này.” Bạch Lăng vừa đi vừa cười, trong miệng còn không ngừng nói thầm.

Đêm đông sớm tối, lại là đêm ba mươi, người trên đường rất ít, trong tay Bạch Lăng đang cầm mấy cái bát, từ từ đi về phía trước, trong lòng không phải là không có oán trách, nhưng cô tin tưởng, một ngày nào đó người kia sẽ vì cô mà xây lên một tòa thành, nơi đó sẽ chắc chắn không có bất kỳ ai có thể tổn thương cô.

Có yêu, nên không sợ. . .

10. Chương 10

Qua năm sau, Bạch Lăng lại bận rộn, cô mới vừa nhập học ở trường cao đẳng, tiền cần dùng nhiều hơn trước đây một chút, trong nhà thật sự không có tiền, Bạch Chí Thanh vừa ném đồ vừa đánh chửi, cô không có cách nào chỉ đành phải đến nhà bà ngoại ở. Nhà bà ngoại cách trường học rất xa, nhà cô nghèo, không có tiền mua xe đạp, mỗi ngày đều đi bằng xe buýt, kinh tế cũng không cho phép, cho nên gần như mỗi ngày cô đều phải đi nửa giờ để đến trường.

Cố Trường Tân vẫn mỗi tuần một lá thư, Bạch Lăng chỉ nói vì không để cho Bạch Chí Thanh phát hiện nên để cho anh gửi thư đến nhà bà ngoại cô, đối với chuyện cô ở nhà bà ngoại cũng không nói một lời. Tuy Vu Tinh biết nhưng Bạch Lăng cũng nói đây là bởi vì trong nhà quá bận rộn, bà ngoại nói không ai chăm sóc cô nên mới đón cô đi. Vu Tinh là một cô gái có tính tình thoải mái nên không qua mấy ngày đã không để tâm chuyện như vậy nữa. Cho nên giấu Cố Trường Tân chuyện đó.

Sau đó một thời gian, Bạch Lăng thường đi theo Vu Tinh đến quán doanh, nhà họ Bạch cũng không có ai hoài nghi. Có một năm nghỉ hè, Cố Trường Tân trở về mấy ngày, khi đó là giữa lúc dưa hấu trúng mùa, Bạch Lăng ở sạp trái cây của ba mẹ giúp một tay. Chuyện anh trở về, anh không tiết lộ cho cô chút nào, chỉ muốn cho cô một vui mừng to lớn.

Những ngày đó, nhà họ Bạch buôn bán không tốt lắm, Bạch Chí Thanh lại tìm một công việc làm để sống. Lúc ban ngày, Bạch Lăng coi chừng sạp trái cây, vợ chồng nhà họ Bạch phải đi đến các nhà gom phế liệu về bán, buổi tối lại giúp nhà xưởng quét keo lên hộp.

Ngày Cố Trường Tân trở về, vừa đặt hành lý vào phòng thì vô cùng nóng ruột đi ra cửa. Vu Thanh Trừng không ngừng gọi anh ở phía sau, dường như anh không nghe thấy. Vu Thanh Trừng nghi ngờ nhìn Cố Đồng và Vu Tinh bên cạnh, có chút tức giận hỏi: “Mấy năm nó cũng không về, mới vừa đến nhà thì đi đâu thế?”

“Ai da, di hai. . .” Dĩ nhiên Vu Tinh biết Cố Trường Tân đi gặp người nào, lại thấy Vu Thanh Trừng rất tức giận thì mau đi tới kéo bà vào phòng: “Anh họ cũng đã một năm không về, có vài bạn bè không tốt nhất định sẽ trách anh ấy, nếu anh không đi sớm một chút thì sẽ bị ức hiếp rất thảm.”

Vu Thanh Trừng nghe xong thì nửa tin nửa ngờ vào phòng, Cố Đồng vẫn đứng tại chỗ lắc lắc đầu cười.

Bạch Lăng bận buôn bán nên căn bản không chú ý tới bên cạnh có thêm một người. Buổi chiều buôn bán tốt hơn, cô hơi bận rộn, lúc đang phiên thì một cánh tay từ bên cạnh vươn ra, nhận lấy tiền của ông cụ, lại đưa quả táo trên tấm thớt tới. Bạch Lăng kinh ngạc quay đầu lại, đối diện với khuôn mặt tươi cười của Cố Trường Tân, lúng ta lúng túng hỏi: “Sao anh về rồi?”

“Nghỉ phép.” Cố Trường Tân cười một tiếng, lộ ra hàm răng đều đặn trắng nõn: “Tối buôn bán. . .”

Bạch Lăng hít sâu một hơi, làm bộ như bình tĩnh xoay người sang chỗ khác, tiếp tục buôn bán. Cả buổi chiều, Cố Trường Tân ở cạnh cô giúp một tay, thỉnh thoảng có thời gian rảnh rỗi, hai người ngồi trên một cái ghế dài, nhìn nhau hé miệng cười, cũng không nói chuyện. Người đến người đi trên đường, xung quanh lại có một vài bạn hàng quen, Bạch Lăng không dám quá mức thân mật cùng anh, len lén lấy mu bàn tay cọ xát anh. Trong lòng anh giống như là bị cả ngàn móng vuốt gãi ngứa, hơi nhột, ngón tay động đến mấy lần, cuối cùng vẫn không làm ra bất kỳ động tác gì.

Hai người hết bận, sau khi Bạch Lăng thu dọn xong tất cả thì còn dư lại một quả táo, cô giao vào tay Cố Trường Tân, lại để cho anh chờ tại chỗ, cô lấy đồ với tiền để vào nhà còn phải đến nhà bà ngoại. Cố Trường Tân biết rằng, thời gian hai người ở cùng có thể kéo dài thêm một chút thì lòng đầy vui vẻ nhận lời.

Khi Bạch Lăng về nhà, ba mẹ đều không có ở nhà, cô lấy cái cân cùng một vài thùng giấy nhỏ cất xong rồi giấu tiền bán được dưới gối đầu của ba mẹ, lúc đó mới ra cửa. Cố Trường Tân ngoan ngoãn chờ ở đó, thấy cô tới thì ngẩng đầu lên cười vui vẻ. Cô chưa từng thấy anh vui vẻ như vậy, nghĩ đến hai năm rồi anh cũng không chưa trở về, bây giờ lại gầy đi không ít, trong lòng cũng hơi đau lòng cho anh.

“Nghĩ sao lại đến nhà bà ngoại em thế?” Tay anh cầm quả táo hỏi.

“Em vẫn luôn ở nhà bà ngoại. . . Sau này cũng vậy. . . Mẹ em có thể phải sinh em trai.” Bạch Lăng giả vờ thoải mái nói.

Cố Trường Tân biết rõ Bạch Chí Thanh là một người thế nào, hiện tại mẹ của cô lại có con, sợ rằng cuộc sống của cô lại càng khó khăn. Nghĩ đến đây, cả gương mặt anh tối lại, trầm giọng hỏi: “Chuyện khi nào?”

“Em vào ở nhà bà ngoại một khoảng thời gian. . . Mẹ kiểm tra có em bé là chuyện gần đây. . .” Bạch Lăng thấy sắc mặt anh không tốt lắm thì vội vàng kéo anh đến chỗ tối, cầm bàn tay to của anh nhẹ nhàng đung đưa: “Anh cau mày làm gì? Đây không phải là chuyện tốt sao? Có lẽ nhà chúng ta có thể có thêm một em trai!”

Sắc mặt Cố Trường Tân cũng chưa tốt lắm, nhưng rất dễ nhận thấy là khi Bạch Lăng làm nũng an ủi, anh rất là hưởng thụ. Anh chỉ kêu lên một tiếng, dắt Bạch Lăng đi về phía trước, Bạch Lăng vội vàng kéo kéo tay của anh, hỏi: “Đi đâu thế? Không phải nhà bà ngoại bên này sao?”

“Đến nhà anh!” Đôi mắt Cố Trường Tân trầm xuống, kéo cô tiếp tục đi về phía trước. Bạch Lăng sững sờ bị anh dắt đi vài bước thì phản ứng lại, sống chết không chịu đi nữa. Bởi vì Cố Trường Tân lo lắng cô lại bị Bạch Chí Thanh đánh tàn nhẫn nên muốn dẫn cô về nhà thẳng thắn với Cố Đồng, xác định chuyện hai người. Như vậy thì coi như nhìn mặt mũi nhà họ Cố mà cũng không có ai dám ức hiếp cô.

“Đến nhà anh làm gì? Em không đi! Bà ngoại em đang ở nhà chờ em!”

“Vậy đi nói với bà ngoại em một tiếng, anh dẫn em về nhà ăn một bữa cơm trước.” Cố Trường Tân không nói thẳng nguyên nhân, sợ hù dọa cô nên nói xạo.

“Chúng ta đang ở bên ngoài, tùy tiện tìm một chỗ ăn cơm đi, tại sao phải đến nhà của anh!” Mặc dù đã qua một năm rồi, nhưng trong lòng Bạch Lăng vẫn còn sợ Vu Thanh Trừng: “Mẹ anh, bà ấy. . .”

“Anh ở đây, em còn sợ gì?” Cố Trường Tân căng cơ mặt, thấy cô vẫn nhấn nhó không đồng ý thì uy hiếp nói: “Nếu em không chịu, bây giờ anh hôn em đấy, có đi hay không?”

“Anh dám!” Bạch Lăng nghe anh nói như vậy thì trong lòng giật mình, ngoài miệng lại vẫn kiên trì không nhượng bộ: “Em không muốn đi!”

“Em xem anh có dám hay không!” Nói xong thì Cố Trường Tân lấn người lên, tư thế giống như thật sự muốn ấn cô vào trên tường để hôn: “Anh vì em khỏe mạnh thôi, theo anh về nhà ăn một bữa thì thế nào?”

Nhà anh làm em chán ghét không muốn đi thế à? Mặc kệ mẹ anh như thế nào cũng là mẹ anh, sau này cũng sẽ là mẹ em, bây giờ em không muốn gặp bà ấy, sao này sao mà sống chung?”

Bạch Lăng bị anh lớn tiếng thì sững sốt một chút, lại nghe anh nói đến mẹ của anh, trong lòng có chút uất ức, không phải là cô không muốn đi mà là không dám đi mà thôi. Mẹ của anh là một nhân vật lợi hại, cô cũng không phải là chưa gặp qua, chỉ một vài câu đơn giản, một ánh mắt nhàn nhạt là đã có thể làm cho cô chạy mất rồi. Giữa hai người, thực lực cách xa, làm sao cô dám tự đi cầu thất bại?

Cố Trường Tân thấy đôi mắt cô đỏ lên thì lòng cũng mềm nhũn, buông cô ra, nắm thật chặt tay của cô: “Được rồi, lúc này là thái độ anh không tốt, thật xin lỗi. . . Anh thật sự muốn cùng em quyết định. Mấy ngày nữa anh lại đi, lần này đi cũng không biết lúc nào thì có thể nghỉ phép để trở về. Một mình em ở đây, anh thật sự là không yên tâm. . . Lần này em nghe anh đi, có được hay không, hả?”

Bạch Lăng nghe giọng nói dịu dàng của anh thì cũng bình tĩnh không ít, chạm đến sự chờ đợi chân thành trong mắt của anh thì do dự một lát, gật đầu một cái: “Vậy trước tiên em cần phải trở về nhà bà ngoại, cần thông báo cho bà một tiếng, nếu không bà sẽ không yên tâm.”

“Ừ, em nói em đến nhà anh tìm Vu Tinh thôi. Nếu ăn cơm sớm hơn thì anh đưa em về, nếu thời gian không còn sớm thì tối nay em ở tạm với Vu Tinh.”

“Dạ.”

Hai người đi đến nhà bà ngoại Bạch Lăng nói một câu trước, thật ra bà cụ rất thương cháu ngoại, sau khi nghe nguyên nhân thì cười đồng ý, còn nói nếu ngủ không quen thì bà có thể đi đón cô. Bạch Lăng nói cô không lạ giường nên từ chối đề nghị của bà. Đi xuống lầu, Cố Trường Tân đang tựa vào lối vào nhà ngang, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Bạch Lăng đi tới, còn chưa đến gần là anh đã cảnh giác ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi tỏa sáng trên hành lang đen như mực. Thấy người tới là cô thì chân mày anh giãn ra, thu lại sự cảnh giác, cười ôn hòa nói: “Sao rồi?”

“Được rồi.” Bạch Lăng gật đầu, lại có chút lo lắng hỏi: “Em đi tay không sao? Có cần mua chút quà hay không?”

“Không cần, mẹ anh không lạ gì những món kia. . .” Cố Trường Tân đi tới nắm tay của cô, vừa kéo cô rời đi vừa nói: “Đây chính là đi gặp người lớn. . . Anh cảm thấy như nằm mơ vậy.”

“Em mới cảm thấy là giống mơ!” Bạch Lăng le lưỡi một cái, lắc đầu một cái: “Ba anh có dữ hay không?”

“Không. . .” Cố Trường Tân vỗ vỗ đầu Bạch Lăng: “Ông ấy tương đối ôn hòa với con gái, giống như Vu Tinh đấy.”

Hai người cười đùa dọc theo đường đi, chỉ chốc lát sau đã đến nhà họ Cố. Sau khi Cố Trường Tân đưa Bạch Lăng vào mới phát hiện trong nhà không có ai, cũng không thấy nhân viên cảnh vệ cùng nhân viên cần vụ. Bạch Lăng đứng ở cửa do dự không dám vào, thấy anh lại bắt đầu cau mày thì lo lắng: “Sao vậy?”

“Không có ai ở nhà. . .” Cố Trường Tân nhìn xung quanh nhà một vòng, có chút bất mãn nói.

Ngược lại Bạch Lăng lại thở ra một hơi, đi theo anh vào nhà: “Không có thì coi như xong đi. . . Em đỡ phải hồi hộp, vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?”

“Ăn cơm!” Cố Trường Tân đẩy Bạch Lăng vào phòng bếp, ôm chặt hông của cô từ phía sau, vùi cả thân thể cô vào ngực mình, đôi môi dính vào bên tai cô: “Ừm. . . Sẽ làm gì đây?”

Anh thở ra hơi nóng ở bên tai cô, trong nháy mắt gương mặt như bị thiêu đốt. Cô đưa tay đẩy đẩy anh ra, giọng nói có chút nũng nịu: “Anh đi ra ngoài trước đi, giúp ta mang áo khoác ra ngoài, sau đó vào giúp một tay.”

Khóe miệng Cố Trường Tân khẽ nhếch lên cười, nhận lấy áo khoác của cô, đặt trên ghế sa lon ở phòng khách, lại trở về bên cạnh cô: “Dù sao cũng không có gì ăn, ăn tô mì sợi đi, anh bận rộn cả buổi chiều, đôi bụng đến dạ dày cũng khó chịu.”

Anh cố ý giả bộ uất ức, Bạch Lăng vẫn luôn thấy anh thế này, lại nhớ tới cả buổi chiều anh đều giúp cô thì có chút đau lòng, lại không dám chậm trễ: “Vậy anh đi ra ngoài nghỉ ngơi trước, em làm cho anh tô mì.”

Cố Trường Tân nói không chịu, phải dựa vào cửa phòng bếp nhìn cô nấu nước, lấy gia vị, rửa rau. Trong chốc lát, hai tô mì sợi ra lò. Cố Trường Tân bưng mì sợi đến phòng ăn, hai người ăn, lại không đứng đắn một hồi thì Bạch Lăng mới thu dọn bát đĩa vào phòng bếp. Cố Trường Tân ở phòng khách đi loay quanh một lát, chờ Bạch Lăng thu thập xong ra ngoài thì vội kéo Bạch Lăng lên lầu.

Bạch Lăng ở phía sau ngoan ngoãn mặc anh lôi kéo, vừa vào cửa liền bị anh đè vào cửa, cô còn chưa kịp kêu đau thì môi của anh đã rơi xuống.

11. Chương 11

Hai người đã lâu không gặp rồi, Cố Trường Tân ấn nhẫn đã lâu, lúc này trong nhà lại không có những người khác, ở địa bàn của mình, một khi anh gần gũi cô thì giống như là hít thuốc phiện, không buông ra nữa. Da mặt Bạch Lăng mỏng, Cố Trường Tân còn chưa làm gì, môi vừa dán lên cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhện không được, đỏ như muốn nở ra máu.

Cố Trường Tân ngậm lấy môi của cô, thấy bộ dáng then thừng của cô thì trong lòng càng thêm nhộn nhạo, khóe môi nâng lên một nụ cười: “Cô bé ngoan, tại sao đỏ mặt?”

Môi của anh áp sát vào bờ môi của cô, anh khẽ mở miệng, Bạch Lăng liền thấy cánh môi bị cái gì mềm mại ướt át ma sát, thân thể không khống chế được run lên, cả người nhất thời tê dại hơn phân nửa. Nhưng Cố Trường Tân càng trêu chọc cô như vậy thì thân thể của cô càng sinh ra khát vọng. Anh chậm chạp không hề cử động, lúc này cô mới học theo cách hôn môi lúc trước của anh, đưa đầu lưỡi liếm liếm.

Làm sao mà anh chịu được cô hấp dẫn như vậy, chỉ sững sờ trong giây lát, trong nháy mắt quyền chủ động bị đoạt lại. Lưỡi anh linh hoạt mạnh mẽ chen vào, quấn lấy cô mút vào. Cô chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, suýt nữa không đứng vững được, không thể làm gì khác hơn là vươn tay ôm cổ của anh thật chặt. Tư thế như vậy khiến cho anh càng sát vào cô, thân thể của hai người dán sát không có một khe hở.

Một tay của anh cách lớp vải thật mỏng vuốt ve bờ eo mềm mại của cô, dần dần, anh không biết đủ, bàn tay tiến vào theo vạt áo, xẹt qua bụng bằng phẳng, hướng lên, lại hướng lên, cho đến khi cởi gài áo lót của cô, bàn tay bao phủ mềm mại đó lại, từ từ nhẹ nhàng xoa bóp. . .

“Cố Trường Tân. . .” Cô sắp ý loạn tình mê, lẩm bầm kêu tên của anh.

Lúc này, Cố Trường Tân đang nhẹ nhàng hôn lên cổ của cô, nghe vậy thì không ngừng đầu, chỉ rầu rĩ hừ một câu: “Hử?”

“Cố Trường Tân. . . Em khó chịu. . .” Bạch Lăng cảm thấy sâu trong cơ thể có cảm giác ngứa càng lúc càng mãnh liệt, bụng giống như có một đốm lửa đang từ từ cháy, cô chưa bao giờ trải qua những điều này, vừa hoảng vừa sợ nên khóc nức nở: “Em rất khó chịu. . .”

“Sao thế?” Cố Trường Tân cho là cô sợ thật nên buộc bản thân ngừng lại, đè ép tất cả lại, khàn giọng hỏi: “Khó chịu chỗ nào? Đừng sợ. . .”

“Rất khó chịu. . . Bụng giống như là bị lửa đốt vậy. . . Rủi rủi. . . Cơ thể như bị thứ gì vết sạch. . .” Cô nức nở khóc, anh thấy đáng về mềm mại yếu ớt thì lửa dục trong lòng lại tăng một ít. Tuy là cô đơn thuần không cố ý nói ra cảm giác chân thật của mình nhưng đối với Cố Trường Tân mà nói thì cũng là sự mỉa mai hoặc cực đại, chân chính là một tiểu yêu tinh, khiến anh chỉ muốn đè cô xuống giường.

“Cô bé ngoan. . . Đừng sợ. . . Anh chỉ hôn một chút thôi. . .” Cố Trường Tân càng lúc càng cảm thấy nhện không nổi nữa, không để ý cô vẫn còn đang khóc nức nở, mạnh mẽ hôn xuống môi của cô. Không còn dịu dàng lúc trước nữa, mút lưỡi của cô ở trong miệng, vẫn cảm thấy chưa đã ghiền, lại kéo ra ngoài, kéo về trong miệng mình, khẽ cắn nhẹ đầu lưỡi.

Bạch Lăng bị anh hôn đến hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ hiểu được phải ngênh hợp với anh, lực trên tay anh không giảm chút nào, lòng bàn tay nắm lấy ngực mềm mại của cô nhanh chóng ấm lên, làm cho da thịt cô từ từ ửng đỏ. Đầu nhỏ của Bạch Lăng tựa vào ổ vai anh, liên tiếp thở dốc. . .

Hôm nay Cố Trường Tân có gì đó không đúng, đây là cảm giác đầu tiên của Bạch Lăng, nhưng cô vẫn nói không ra là lạ chỗ nào, bất đắc dĩ cũng chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm. Cố Trường Tân vẫn vùi đầu vào cổ thon dài của cô, lưu luyến hít vào, hoặc hôn nhẹ, hoặc mút sâu, tạo nên những ấn ký màu đỏ khả ái.

“Cô bé ngoan. . .” Anh cũng động tình mà gọi cô, mở miệng một tiếng là bảo bối tâm can, cô bé ngoan để dỗ dành: “Cô bé ngoan. . . Nhanh lớn một chút!”

“Vâng.” Cô chỉ có cảm giác có gì đó cứng rắn chống lên bụng, động hai cái, cô sợ đến lo lắng giãy giụa hai cơ thể. Anh hít khí vào, sau đó càng nặng nề thở dốc. Thoảng chốc, Bạch Lăng giãy giụa càng dữ.

“Haizz. . . Giúp anh có được hay không?” Cố Trường Tân thật sự là kìm nén đến khó chịu, chỉ cảm thấy nếu anh không vỗ về lần nữa thì toàn thân sẽ phải nổ tung. Nhưng cô còn nhỏ như vậy, nhìn mảnh mai như vậy, sẽ dọa đến cô không? Vừa nhìn thấy khóe mắt cô long lanh nước mắt, anh lại bắt đầu do dự.

“Cố Trường Tân. . . Cố Trường Tân. . . Cố Trường Tân. . .” Cô như là bị hạ độc, vô thức kêu tên của anh, hơi thở ảm áp, âm thanh mềm mại trêu chọc khí huyết anh cuộn cuộn.

Lúc này Cố Trường Tân không do dự nữa, chỉ lôi kéo tay của cô xuống phía dưới. Anh đã mở thất lung và khóa quần, anh rất thoải mái hướng dẫn tay nhỏ bé của cô dò vào. Bạch Lăng nhìn xuống động tác của anh theo bản năng, nơi đó một bao lớn nhô lên dọa cô sợ đến vội vàng nhắm mắt lại, tay không ngừng rụt lại.

Tên đã lấp vào cung, sao Cố Trường Tân cho phép cô ‘đào ngũ’, lúc này liền đè tay của cô lại, từ từ ma sát. Hai mắt Bạch Lăng nhắm nghiền, xúc cảm trong tay lập tức được phóng đại lên gấp mấy lần. Lòng bàn tay nóng rực, một khối cứng rắn. . . Thình thoảng nhảy lên hai. . . Giống như thẳng thắn trước mặt cô, mặc cỡ nên cô chỉ sững sờ ở đó, có chút luống cuống. . .

Vu Tinh đi theo vợ chồng Cố Đồng trở lại, đã gần chín giờ tối. Cô hơi tức giận nên đi trước, trong bữa tiệc tối nay, cô nhóc nhà họ Dư thật làm người ta ghét, biết khi còn bé cô sống ở nước Mỹ một khoảng thời gian dài, nhiệt tình lôi kéo cô thảo luận cuộc sống ở nước ngoài. Cô cũng không phải sinh ra đã là người Mỹ, sau đó ông bà nội không bỏ được nên để cho cô về nước, để cho tiện đi học nên mới ở nhà của Cố Trường Tân. Cô lại không có kiên nhẫn, bị một người không quen thuộc lăm lăm quần lấy như vậy thì càng thêm phiền lòng.

Vu Thanh Trừng uống một chút rượu đi theo phía sau cô, tinh thần mệt mỏi, Cố Đồng dặn dò nhân viên cảnh vệ đi theo vào viện.

Vu Tinh vừa mới mở cửa đã nhìn thấy áo khoác màu vàng nhạt trên tay vịn ghế sa lon, trong lòng cô rất rõ ràng đó là Bạch Lăng! Giọng của Vu Thanh Trừng đã không nhận được truyền đến, Vu Tinh quyết định thật nhanh, xoay người chặn tầm mắt của Vu Thanh Trừng lại: “Dì hai, uống rượu về không được thoải mái, đi đi vào, chắc chắn lát nữa trong phòng đều là mùi rượu, khó ngủ chết được, chúng ta ra ngoài dạo chơi đi, đi một chút rồi về.”

“Đã trễ thế này còn đi đâu?” Vu Thanh Trừng uống rượu, đầu hơi đau nên nhanh chóng bác bỏ đề nghị: “Nhanh đi, vào ngủ một giấc, ngủ sớm một chút đi, dần vật cả đêm, cũng sắp mệt chết đi được.”

Trong lòng Vu Tinh hơi gấp, kéo Vu Thanh Trừng nói: “Dì hai, uống rượu về nằm không khỏe đâu. . . Thật đó, hơn nữa, rèn luyện nhiều một chút cũng không phải là chuyện gì xấu, không tin dì hỏi dưỡng đi, nhất định là mỗi ngày dưỡng đều rèn luyện ở doanh trại, thân thể khỏe mạnh!”

Vừa đúng lúc Cố Đồng đi tới, người được huấn luyện ở bộ đội nhiều năm nên một ánh mắt quét qua áo khoác con gái trên ghế sa lon, kết hợp với sự khác thường của Vu Tinh thì lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

“Thanh Trừng, em đưa Vu Tinh ra ngoài dạo đi, không phải là chuyện xấu.” Cố Đồng thu hồi ánh mắt, khuyên vợ.

“Anh không theo bọn em à?” Lúc này Vu Thanh Trừng mới giãn ra.

“Anh còn có chuyện, lập tức phải trở về phòng làm việc xử lý một chút, các em đi dạo trong đại viện là được, anh làm xong chuyện thì đến tìm.”

Vu Tinh thấy Cố Đồng cũng không có ý về nhà thì an tâm thoải mái kéo Vu Thanh Trùng đi. Cố Đồng đi ra ngoài mấy bước thì quay đầu lại nhìn hai người đã đi xa, lúc này mới quay trở lại nhà, móc chìa khóa mở cửa.

Cố Trường Tân được Bạch Lăng phục vụ thoải mái khoan khoái, thoải mái giống như một con sư tử ăn no, ôm người trong ngực nằm ở trên giường nhớ lại cảm giác tuyệt diệu lúc này. Bạch Lăng nhớ tới động tác vừa rồi thì mặt lại đỏ lên, tim đập rộn lên, cô có chút ngượng ngùng nhích người.

“Sao thế? Lúc này anh chỉ cố để mình thư thái, không để em cũng hưởng thụ được, có phải là không vui hay không?” Cố Trường Tân thích nhất cô đỏ mặt ngượng ngùng, luôn bắt thời cơ trêu chọc cô.

“Anh nói lung tung gì đấy? Đi bộ đội một năm lại học được những thứ này sao?” Bạch Lăng đỏ mặt xỉ anh: “Sao anh càng ngày càng. . .”

“Càng ngày càng như thế nào?” Cố Trường Tân nhin cười hỏi.

“Không sao cả! Anh tự biết!” Bạch Lăng tức giận, đẩy tay anh đang càng đến gần mặt mình.

“Ừm. . . Nếu cô bé ngoan của anh tức giận như vậy thì anh nên bồi thường, có được hay không, hả?” Anh vừa dứt lời thì bàn tay to của anh liền chui vào trong quần áo của cô, cọ sát thân thể xinh đẹp của cô, da thịt mềm mại: “Cô gái ngoan, trưởng thành rất tốt.”

Dic nhiên Bạch Lăng biết anh đang nói “trưởng thành” là chỉ phương diện nào, cô ngượng ngùng kéo tay anh cách quần áo, hi vọng giải cứu bộ ngực hai con thỏ trắng nhỏ từ trong tay anh: “Ai nha, anh làm gì đấy? Mau lấy tay ra!”

“Không!” Hình như Cố Trường Tân ăn vạ, lên tiếng cự tuyệt: “Cô gái nhỏ, thoải mái hay không?”

Tay của anh càng “châm dầu vào lửa” sờ lên trên, tay bóp chặt một bên đẫy đà, dùng lực bóp nhẹ hai cái. Bạch Lăng cảm thấy ngực căng đến sắp nổ tung, khó chịu, cô vô thức khép hai chân lại, cọ sát lung tung trên giường. Anh hiểu cô chưa bao giờ trải qua những chuyện này, trong lòng có chút ngọt ngào cùng thỏa mãn, lại cũng nghĩ tới cô thì càng thoải mái.

“Cô bé ngoan, thoải mái hay không, hả? Ngoan, nói cho anh biết có thoải mái hay không?” Cố Trường Tân dụ dỗ, anh cũng không chịu nổi nhìn thấy bộ dạng cô xinh đẹp khóc nức nở quấy rầy như vậy, lập tức bắt đầu có phản ứng lại, cũng thở hổn hển như cô.

“Cố Trường Tân, dừng. . . Dừng. . . Khó chịu quá. . .” Bạch Lăng cảm thấy cảm giác kỳ quái lại tới, không thể làm gì khác hơn là không có sức lực cầu xin anh.

Cố Trường Tân không thể nhìn dáng vẻ xinh đẹp mềm mại, lật người đè trên người của cô, hôn xuống mặt cô, cuối cùng dừng lại ở xương quai xanh mà anh thích nhất, tỉ mỉ gặm cắn.

“Dừng cái gì? Cái này sao? Hay là cái này?” Mỗi lần anh hỏi một câu thì động tác trên tay lại thay đổi hạ xuống một chút, một lúc thì dùng sức vuốt ve, một lúc thì xoay quanh đỉnh hoa anh đào đỏ, một lúc lại nắm lấy hoa anh đào đỏ kẹp ở ngón giữa nhẹ nhàng kéo.

Từng động tác của anh cũng có thể dọa cô càng run rẩy dữ hơn, từng giọng nói mỉa hoặc của cô kêu tên của anh. Anh chợt cảm thấy cương chiều cô ở trong tay cũng không đủ, chỉ hận không thể hai người hợp thành một, trong anh có em, trong em có anh.

“Cô bé ngoan. . . Haizz. . . Bảo bối. . .”

Lúc Cố Đồng lên lầu đã nghe hai người to gan rên rỉ, cùng với những tiếng động tình ngọt ngào. Ông hơi nhú mày, hắng giọng một cái, trầm thấp kêu một tiếng: “Cố Trường Tân, đến phòng làm việc của tôi!”

Lời vừa nói ra, trong phòng lập tức không có tiếng động, hai người ôm nhau trên giường đều ngưng. . .

12. Chương 12

Cố Trường Tân có chút xấu hổ rút tay từ trong quần áo của Bạch Lăng ra ngoài, kéo áo đã vén lên đến cổ xuống. Bạch Lăng hơi bối rối vội mặt vào trong gối, muốn nói nhưng lại không dám mở miệng, xấu hổ đến chỉ muốn trốn ở chỗ này cả đời. Cố Trường Tân ra vẻ bình tĩnh vỗ vỗ mông của cô.

“Trước tiên đừng nên đi lung tung, ở đây chờ anh. . .”

“Hả” Bạch Lăng thấy anh đứng dậy thì có chút kinh hoảng kéo anh: “Anh đi đâu vậy? Em hơi sợ. . .”

“Đừng sợ. . . Anh đi xuống, anh sẽ không sao, em không cần đi lung tung, lúc này mẹ anh sẽ chưa trở về, cho nên ông ấy chỉ gọi là anh đến phòng sách, em nghe lời có biết hay không?”

“Dạ.” Bạch Lăng buông tay, gạt đầu một cái, kéo chăn đắp lên người: “Anh nhanh về một chút nhé.”

Cố Trường Tân chỉnh sửa quần áo một chút, hít sâu một hơi đi ra ngoài. Cửa phòng sách khép, Cố Đồng không có mở đèn, ngồi trong bóng tối. Cố Trường Tân đã quyết định hôm nay ngả bài chuyện của Bạch Lăng với trong nhà, cho nên cũng không cố kỵ đi vào.

“Mở đèn!” Cố Đồng nghe âm thanh, thấy Cố Trường Tân đi tới, lại đứng thẳng tắp ở trước bàn đọc sách mà không có bất kỳ động tác gì thì cau mày nói.

Cố Trường Tân xoay người lại mở đèn rồi quay đầu nhìn vào ánh mắt tức giận của Cố Đồng, rất đỉnh đặc, kiên định nói: “Ba, con muốn kết hôn cùng cô ấy.”

Anh nói xong một câu thì một quyển sách ném tới, trực tiếp đập vào trán của anh. Cố Trường Tân vẫn không có động tác gì, chỉ cụp mắt xuống, hai tay nắm chặt thành quyền xuôi ở bên người, bộ dáng ẩn nhẫn. Anh trầm mặc không nói tiếng nào, Cố Đồng thấy hết trong mắt nên tiếp tục nữa cũng không tốt, uống một ngụm trà, đành dè xuống kích động muốn đánh anh một trận, tiếp tục hỏi: “Có phải mày đi bộ đội vì chuyện này hay không?”

“Vâng.” Cố Trường Tân đáp một tiếng, lại dừng lại mấy giây rồi mới đành hoàng mở miệng trả lời: “Ban đầu ba và mẹ con phản đối con ở cùng cô ấy, con chỉ muốn cách mọi người xa một chút. . . Huống chi, bây giờ cô ấy còn nhỏ, con muốn ở bộ đội rèn luyện mấy năm, đợi cô ấy lớn lên sẽ kết hôn. . .”

“Mày cũng biết cô ấy còn nhỏ?” Cố Đồng nghe nói thì phần nộ lại xông lên đầu: “Mày đưa một cô gái chưa thành niên vào nhà không sợ là đầu đề câu chuyện của người khác à? Nếu như hôm nay xảy ra chuyện thì sợ là mặt mũi nhà họ Cố chúng ta bị mày ném sạch sẽ rồi! Cả đời Cố Đồng tao làm người ngay thẳng, cho tới bây giờ làm việc quang minh lỗi lạc sẽ hủy trong tay thẳng con bất hiếu này! Còn nữa, một cô gái nhỏ không hiểu chuyện nguyện ý đi theo mày về, nghĩ cũng không phải người trong sạch biết lễ nghĩa!”

“Ba, con là người lớn, con có năng lực cũng có trách nhiệm gánh vác bất cứ chuyện gì con làm cùng với hậu quả có thể xảy ra.” Lúc trước Cố Trường Tân nghe ông chửi mình thì cũng cảm thấy chuyện này cũng có lỗi của anh, nghe dạy dỗ cũng là việc nên làm. Nhưng anh không thể nghe bất kỳ ai nói Bạch Lăng không ngoan, cô thuần khiết, cô thiện lương, đây là ưu điểm sáng nhất của cô, hôm nay lại bị Cố Đồng nói như vậy nên không chịu nổi, nghiễm nhiên là một cô gái phóng荡, sao anh còn có thể giữ được bình tĩnh: “Bạch Lăng dạng con gái gì, ba chưa từng tiếp xúc với cô ấy thì cũng không nên tùy ý ráp tội danh, cô ấy khá đơn thuần, nghe thấy sẽ khó chịu.”

Lời này được Cố Trường Tân với giọng nói ôn hòa, nhưng bất kể là ai cũng nghe ra trong đó có bất mãn và trách cứ. Sau khi Cố Đồng nghe xong thì giận đến ném ly trà xuống đất, đi tới đá vào bắp chân của Cố Trường Tân: “Từ nhỏ dạy mày cái gì? Bây giờ vì một cô gái lại nói mấy lời như vậy?”

“Ba, con tôn trọng ba là chuyện ‘thiên kinh địa nghĩa’, nhưng con yêu cô ấy, muốn lấy cô ấy thì nhất định phải được. Nếu mọi người đồng ý thì có nhiều thêm một con dâu khéo léo, nếu như ba và mẹ không đồng ý, con cũng vậy không thể nào buông tha cô ấy!”

*thiên kinh địa nghĩa: bất di bất dịch, hiểu rõ đạo lý

Cố Đồng nghe người khác nói mới biết được con trai cùng một cô gái nắm tay ở trên đường, chỉ cho là anh mê muội yêu đương, sợ anh làm trẻ nãi tương lai sau này nên hung hăng dạy dỗ một trận. Sau đó, Cố

Trường Tân nói muốn đi bộ đội, ông từng hoài là anh vì cô bé kia mà đi bộ đội, nhưng đêm đó sau khi hai người nói chuyện, ông cũng cảm thấy có lẽ là Cố Trường Tân thật sự có ý nghĩ trở thành người tạo dựng sự nghiệp. Hơn nữa, khoảng thời gian này, biểu hiện của Cố Trường Tân ở bộ đội rất tốt, vui mừng cùng vui sướng hoàn toàn cuốn đi tất cả nghi ngờ lúc trước của ông.

Nhưng vào giờ phút này, Cố Trường Tân đứng ở trước mặt, trực tiếp nói rõ cho ông biết, anh đi bộ đội là vì cô bé kia, anh muốn kết hôn cùng cô bé kia. Càng làm cho người ta tức giận ấy là cô bé kia vẫn chưa trưởng thành, nhưng khi nhìn Cố Trường Tân phản ứng thì lại có sự kiên định từ trong tim của một người dù trải qua ‘thiên hoang địa lão’.

*thiên hoang địa lão: lâu như trời đất, thời gian dài đằng đẳng

“Cố Trường Tân, mày có biết kết hôn có ý nghĩa như thế nào hay không? Năm nay mày hai mươi tuổi, mày cho rằng ở tuổi này mày đã đủ để gánh vác trọng trách của một gia đình sao?” Đôi mắt Cố Đồng trầm xuống, trong giọng nói vẫn hàm chứa tức giận không giảm.

“Con hiểu rõ có lẽ đối với con mà nói thì thời gian còn quá sớm, nhưng con có thể đợi, đợi cô ấy lớn lên, chờ con đủ trưởng thành, đợi cô ấy có thể kiêu ngạo đứng ở trước mặt mọi người nói cô ấy là vợ của Cố Trường Tân! Giống như mẹ vậy.” Cố Trường Tân nói, khóe miệng lại hơi cười, đó là ước mơ đối với tương lai.

Cố Đồng nghe vậy thì có chút ngạc nhiên ngẩng lên đầu nhìn anh, anh không hoảng không sợ, cứ bình tĩnh nhìn lại, Cố Đồng nhìn sự kiên định trong mắt thì có chút mất hồn. Trước đây, ông cũng như Cố Trường Tân bây giờ, trẻ tuổi, có chí hướng. Những năm tháng tràn đầy cảm xúc mãnh liệt đó, nửa đời sau của ông cũng khó mà có được nữa, hiện tại Cố Trường Tân có cảm xúc có mơ ước, đây không phải là một chuyện xấu.

“Giận đỏ cả mặt vì hồng nhan?” Cố Đồng không khỏi bắt đầu cười, Cố Trường Tân không hiểu suy nghĩ lúc này của ông nên cũng không dám tùy tiện có hành động: “Khoảng thời gian con ở bộ đội, ba cũng biết một chút, không tệ. . . Chỉ là cô bé ấy thật sự quá nhỏ, sao con lại dẫn người ta đã trở về vào đêm, cũng không tốt.”

Cố Trường Tân vừa nghe đã biết Cố Đồng thả lỏng rồi, anh cũng thả lỏng thân thể cứng ngắc, cười cười: “Con vốn định đưa cô ấy về cho mọi người gặp, định để cho cô ấy ở phòng của Vu Tinh.”

“Chuyện này là thiếu suy nghĩ. . .” Cố Đồng đứng dậy tự động sửa sang lại cái ly trên bàn sách, “Nếu mẹ con nhìn thấy, không chừng ầm ĩ cho xem, con có nghĩ tới mẹ con sẽ đối xử như thế nào với một cô gái chưa lớn qua đêm nhà chúng ta hay không?”

Cố Trường Tân đứng ở bên cạnh nghe lời này thì trên mặt cũng không có vẻ kinh hoảng, chỉ nhàn nhạt cười một tiếng: “Mẹ con đã gặp qua cô ấy, chính là ngày con nói với ba đi bộ đội đó. . .”

“Lại là Vu Tinh đánh yểm trợ?” Cố Đồng nhớ lại lần đó Vu Tinh cản bọn họ lại, cười cười, “Hèn chi hai năm qua con với con bé càng ngày càng thân. . .”

“Cô ấy và Vu Tinh là bạn cùng lớp, lúc ấy con chỉ gặp qua cô ấy một lần nên chủ động đến gần không tốt.” Cố Trường Tân thấy Cố Đồng hiếm khi có tâm tình tốt nên muốn rèn sắt khi còn nóng: “Nếu không đưa cô ấy tới gặp ba một chút nhé?”

“Xem chừng cô gái nhỏ ấy cũng xấu hổ, đợi lát nữa ba còn phải đi tìm mẹ con về đã, con đưa cô ấy đến phòng khách ngồi trước đã, mẹ con về thì không nên nói lung tung, chuyện như vậy tìm thời cơ thích hợp tốt hơn.”

“Ba đồng ý?” Cố Trường Tân vẫn cho là Cố Đồng mới là khó giải quyết nhất, hiện tại thấy ông dễ dàng đồng ý thì hơi khó tin.

“Không phải đồng ý, ba cũng chỉ không phản đối mà thôi. . .” Cố Đồng trầm ngâm một chút, còn nói: “Trong khoảng thời gian này, con đừng như một con thiêu than đấy, mặc dù. . . Trước khi kết hôn cũng đừng làm bậy cho ba. . .”

“Con hiểu.” Cố Trường Tân đáp ứng ngay lập tức: “Vậy con về phòng xem cô ấy trước.”

“Ừ.” Cố Đồng thấy bộ dạng vô cùng lo lắng của anh đứng đó nên cũng không nữa giữ anh.

Lúc Cố Trường Tân trở về phòng, thấy Bạch Lăng trùm chăn núp ở đầu giường, anh bật cười, đi tới, lập tức vén chăn lên. Lòng Bạch Lăng cũng hơi sợ, tiếng Cố Đồng lúc này rõ ràng là cực kỳ không vui, cô lại thấy Cố Trường Tân lâu như vậy chưa trở về, trong lòng càng thêm sợ, bị anh kéo chăn mạnh như vậy thì đôi mắt hoảng sợ đến không dám mở ra.

“Cô bé ngoan. . . Anh có kinh khủng như vậy không?” Cố Trường Tân thấy bộ dạng của cô thì cười ngả nghiêng ngả ngửa.

“Anh đã về rồi?” Bạch Lăng nghe được giọng trêu chọc của anh thì lập tức mở mắt, trở mình chui vào trong ngực anh, ôm thật chặt lấy hông của anh: “Làm em sợ muốn chết!”

“Không sao. . .” Cố Trường Tân vuốt vuốt mái tóc dài của cô, lại thấp giọng dỗ dành mấy câu rồi mới nói: “Tối nay cũng đừng về, ở cùng Vu Tinh một đêm đi. . . Bây giờ đến phòng khách ngồi với anh, chờ ba anh đưa mẹ anh về, em cũng chỉ cần nói em là bạn học của Vu là được.”

“Hả?” Bạch Lăng vừa nghe muốn gặp mẹ của anh thì sợ đến vội vàng ngẩng đầu lên: “Đã trễ thế này vẫn còn ở nhà anh, mẹ anh không vui thì sao?”

“Không quan trọng, ba anh ở bên cạnh. . .”

“Ba anh biết chuyện của chúng ta rồi hả?” Bạch Lăng nghe vậy càng hoảng sợ hơn.

“Ừ. . .” Cố Trường Tân cảm thấy trong nháy mắt mà thân thể của cô trở nên cứng ngắc thì vội vàng trấn an nói: “Ông ấy khen em đấy. . . Đợi lát nữa em chỉ cần nói em là bạn học của Vu Tinh là được, tất cả đã có anh cùng ba anh, biết không?”

Bạch Lăng gật đầu, đi theo Cố Trường Tân đến phòng khách, lát sau, Cố Đồng đã đi xuống lầu. Bạch Lăng thấy ông từ trên lầu đi xuống thì hơi mất tự nhiên, tay chân cũng không biết nên để như thế nào, khẩn trương đứng lên. Cố Đồng thấy gương mặt trắng tươi mộc mạc của cô, rõ ràng khẩn trương, dáng vẻ run rẩy thì cảm thấy quả thật như Cố Trường Tân nói — đơn thuần.

“Chú. . .” Cố Trường Tân ở sau lưng cô dùng cánh tay đỡ cô, lúc này cô mới phản ứng được, không ngừng thưa gửi.

“Ừ.” Cố Đồng gật đầu đáp một tiếng: “Ngồi đó một lát đi, chú đi đón mẹ của nó cùng Vu Tinh về.”

“Dạ.” Bạch Lăng thấy Cố Đồng không tức giận thì cũng thả lỏng không ít.

Sau khi Cố Đồng đi, Cố Trường Tân cẩn thận tìm hiểu nhìn vẻ mặt của Bạch Lăng, thấy không có gì khác thường thì trêu chọc cô: “Lần đầu tiên gặp ba chồng tương lai, cảm giác như thế nào?”

Bạch Lăng không có phòng bị nên trúng bẫy của anh, nói tiếp lời của anh: “Ba anh không nghiêm khắc như anh nói?”

Cố Trường Tân nghe vậy thì ngả lên ghế sa lon, rất không có hình tượng phá lên cười. Lúc này Bạch Lăng mới phản ứng được, đỏ mặt, bắt tay anh lại véo vào.

13. Chương 13

Lúc Cố Đồng tìm được hai người, Vu Thanh Trìung đã không nhận được, hình như Vu Tinh bị bà dạy dỗ nên cúi thấp đầu, dáng vẻ ủy khuất. Cố Đồng bật cười, vốn định tiến lên an ủi đôi câu, nhưng nghĩ đến con bé này lại giúp đỡ Cố Trường Tân gạt bọn họ lâu như vậy nên cũng bỏ đi ý nghĩ đó, chỉ cho rằng vì cô nhận chút đau khổ cũng là việc nên làm.

“Chuyện đã giải quyết xong rồi hả?” Vu Thanh Trìung vốn có chút men say, cho nên lúc trách cứ Vu Tinh thì có hơn phân nửa là mượn tác dụng rượu còn, sau đó lại thấy cô hồng hồng vành mắt, bộ dạng sắp khóc thì trong lòng lại có chút hối hận. Lúc này thấy Cố Đồng tới thì thuận thế tìm một bậc thang xuống, cho qua chuyện này.

“Ừ, đi thôi.” Cố Đồng gật đầu một cái liền đi về hướng nhà mình.

“Hả?” Vu Tinh nghĩ cũng không có bao nhiêu thời gian, ai biết Bạch Lăng đã đi chưa, vì vậy lại muốn trì hoãn chút thời gian: “Còn sớm mà, mới đi có hai vòng, đi tiếp đi ạ.”

Vu Thanh Trừng vừa nghe thì lại tức, đang chuẩn bị xoay người lại quở mắng vài câu, chỉ thấy Cố Đồng nhú mày nói: “Tiểu Tinh, một bạn học của con tới nhà đây, sao lúc trước con không gọi cho người trong nhà, lúc này còn đi dạo bên ngoài nữa à? Để khách chờ đó không tốt lắm đâu. . .”

“Ai?” Vu Thanh Trừng thấy đã trễ thế này còn có người đến tìm Vu Tinh, trong lòng lại có chút cảnh giác.

“Một cô bé nhìn rất đơn thuần, tên là Bạch Lăng.”

“Ừ, cô bé đó à? Em đã gặp hai lần. . .” Vu Thanh Trừng như có điều suy nghĩ: “Tiểu Tinh, đi hai đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không nên tiếp xúc quá gần với con bé đó mà.”

“Tại sao vậy?” Vu Tinh bất mãn cau mày, trách móc nói: “Cô ấy có chỗ nào không tốt? Con vừa mới chuyển đến đây, chỉ thấy cô ấy đơn thuần nhất, long không có ý gì xấu, con thích chơi chung với cô ấy, kết giao bạn bè thôi mà?”

“Không phải đi nói con bé không tốt. . .” Vu Thanh Trừng thấy bộ dáng này thì trong lòng cũng không thoải mái: “Gia thế cô ấy như vậy, xuất thân như vậy, cả ngày con đi chơi với con, giống gì chứ?”

“Dì biết gì chứ? Dì căn bản cũng không hiểu cái gì gọi là bạn bè! Dì cũng chỉ biết coi trọng nhà người ta có tiền thế nào thế nào, nhà người ta có quyền thế như thế nào. Giống như Dư Thu tối hôm nay vậy, vừa nhìn chính là một người hư vinh, nhưng cho tới bây giờ Bạch Lăng đều không hư vinh!” Vu Tinh càng nói càng tức giận và phẫn nộ, dứt khoát không để ý tới hai người sau lưng, đi thẳng.

“Con bé là có thái độ gì?” Vu Thanh Trừng nhìn bóng lưng Vu Tinh, tức giận đến toàn thân phát run.

Thật ra thì lần này Vu Thanh Trừng thật sự đánh giá thấp địa vị của Bạch Lăng trong lòng cô. Lúc cô mới vừa trở về nước, chưa thật sự hòa nhập, lại nói tiếng Anh tiêu chuẩn, có tò mò, lại thẩm phong cách của những người Tây cả ngày xoay quanh cô, mặc dù trong lòng cô không thích nhưng cũng không nói gì. Cho đến khi Cố Trường Tân tìm cô để đến gần Bạch Lăng, cô mới hiểu được thì ra bạn bè là như vậy. Cô ấy thiện lương, cô ấy đơn thuần, cô ấy chỉ xem cô như một người bạn tốt chứ không phải một tiểu thư có tiền từ nước Mỹ trở về nhà. Cô ấy thật lòng lui tới với cô, không hề giống những người khác có mục đích ích kỷ và rõ ràng.

“Thanh Trừng, hôm nay em nói như vậy là không đúng rồi.” Cố Đồng nói xong thì thấy sắc mặt của Vu Thanh Trừng càng khó coi, lại nhỏ nhẹ nói lời mềm mại, bắt đầu giảng giải đạo lý cho bà nghe: “Trước tiên chưa nói đối phương chỉ là một đứa trẻ, dù là một người lớn, nghe em coi trọng gia thế người ta thì cũng không tốt. Chúng ta có thể có ngày hôm nay thì đó cũng là dựa vào ông bà đã dốc sức ra làm, không có ai là người trời sanh quyền quý cả.”

Cảm thấy Cố Đồng nói rất có lý, Vu Thanh Trừng cúi đầu, sắc mặt không tốt lắm. Một hồi lâu, Cố Đồng cầm tay của bà tiếp tục nói: “Thanh Trừng, chúng ta có hai đứa con, đứa lớn coi như là lớn lên trước mặt chúng ta, nó chưa bao giờ làm cho chúng ta bận tâm. Nhưng Trường Tân không giống vậy, anh rất ít khi dạy dỗ ngay trước mặt nó, anh lo lắng nó sẽ cùng giống như mấy đứa nhóc quậy phá. Cho nên, chỉ cần sau này nó thật sự có thể có thành tựu, có thể một mình phụ trách cuộc sống, bất luận nó có quyết định gì, anh nghĩ chúng ta cũng nên ủng hộ.”

“Sao anh thần bí như vậy?” Vu Thanh Trừng thấy Cố Đồng nói nghiêm túc thì nhin không được bật cười, “Đừng lộn xộn đề tài, chúng ta đang nói chuyện Vu Tinh cùng người bạn học của nó mà, sao mà lòi qua tới Trường Tân rồi?”

Cố Đồng cười cười, không có nói rõ nguyên nhân, chỉ nhàn nhạt trả lời một câu: “Về thôi, qua chín giờ rồi. . . Đợi lát nữa nhìn thấy cô bé kia, nói chuyện với em thì chú ý một chút. . . Anh thấy con bé không tệ, Vu Tinh chơi cùng người như vậy cũng không tệ đối với tính tình sau này của nó đâu.”

Cố Đồng nói đến mức này, dù thế nào Vu Thanh Trừng cũng không muốn phản bác. Mặc dù trong lòng có chút không thoải mái thì cũng sẽ không động lại trên mặt.

Vu Tinh giận dỗi về nhà, thấy Bạch Lăng ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon th đi qua đó kéo cô lên phòng trên lầu. Cố Trường Tân vốn cảm thấy tối nay hai người ở cùng chưa đủ, Vu Tinh vừa xuất hiện, trong lòng anh buồn bực biết bao nhiêu: “Vu Tinh, em làm gì đấy?”

“Không muốn để mẹ anh về lại ức hiếp cô ấy nên kéo cô ấy về phòng với em.” Hốc mắt Vu Tinh hơi đỏ, lúc nói lời này thì vẻ mặt lại có chút tức giận, Bạch Lăng nhìn thấy lại bắt đầu sợ hãi.

“VẬY. . . VẬY MÌNH TRỞ VỀ THÔI.”

Cô vừa dứt lời thì đã nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, đi cũng đã không kịp rồi, cô có chút hoảng hốt quay đầu lại, vừa đúng đối diện với ánh mắt Cố Đồng. Bị ông chăm chú nhìn mấy giây, nhớ tới lúc này, Cố Trường Tân cùng mình làm mấy chuyện đó ở trong phòng, cô lại mặt đỏ tới mang tai cúi đầu xuống.

“Mẹ. . .” Cố Trường Tân nghe Vu Tinh nói thì dù sao cũng hơi lo lắng, bây giờ thấy Vu Thanh Trừng trở lại, phản ứng đầu tiên chính là ngăn ở trước mặt Bạch Lăng.

“Chịu trở về rồi?” Vu Thanh Trừng liếc mắt nhìn con trai: “Mẹ còn tưởng rằng con đủ lớn rồi nên không muốn về nhà ngủ đấy.”

“Mẹ. . .” Cố Trường Tân kéo dài âm điệu, làm như oán giận xoay người lại, ý bảo Vu Tinh mau đi lên lầu: “Con đi lên ngủ trước đây, cả ngày mệt nhọc rồi, Vu Tinh, tiếp bạn học thật tốt đấy.”

“Dạ.” Vu Tinh cũng hiểu ý của anh, ăn ý gật đầu.

“Cô tên là Bạch Lăng đúng không?” Vu Thanh Trừng nghĩ tới lời khi này của Cố Đồng, lúc này cố gắng làm mình ôn hòa hơn: “Mệt không? Lúc này đã muộn rồi, ở lại một đêm đi, mệt thì để Vu Tinh dẫn con trở về phòng ngủ.”

“Dạ cũng tốt ạ.” Bạch Lăng thấy ở Thanh Trừng không giống với ánh mắt nhu hòa lần trước, tim run lên, theo bản năng quay đầu lại nhìn Cố Trường Tân đứng ở trên lầu hai chăm chú nhìn vào tình hình bên dưới.

Thật ra lúc Cố Trường Tân nghe Vu Thanh Trừng gọi tên cô thì cũng đã hối hận vì lên lầu. Anh biết tính tình mẹ của anh là gì, Bạch Lăng nhát gan, đợi lát nữa sẽ không biết bị dọa sợ như thế nào. Chỉ là người cũng đã lên, cũng không thể tìm lý do xuống kéo người lần nữa đúng không?

Cố Đồng liếc mắt nhìn Cố Trường Tân nhíu chặt chân mày, bắt đắc dĩ nhếch khóe môi, đi tới gọi Vu Thanh Trừng trở về phòng: “Bọn trẻ ngủ khá muộn, em để tụi nó chơi thêm một lát đi, dù sao ngày mai cũng không cần đi học. Người lớn chúng ta ở đây, họ cũng không buông ra, ngày mai chúng ta còn phải đi làm, đi ngủ trước đi.”

“Vâng. ” Vu Thanh Trừng đáp một tiếng, nụ cười đầy mặt nói với hai người: “Vu Tinh con tiếp đón Bạch Lăng thật tốt nhé, trái cây không đủ thì trong tủ lạnh còn. . . Chúng ta nghỉ ngơi trước đây.”

“Dạ.” Vu Tinh thấy ở Thanh Trừng thay đổi quá nhanh, trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp.

Bạch Lăng nhẹ giọng nói cảm ơn, lại rất là nghi ngờ nhìn Cố Trường Tân trên lầu. Người đó cười cười trấn an cô rồi vào phòng.

“Tiểu Lăng, mình cảm thấy đi hai mình như trúng tà một trận rồi. ” Vu Tinh chọn một quả táo từ trong đĩa trái cây, tiện tay xoa xoa rồi cắn một miếng lớn: “Lúc này ở bên ngoài bà ấy không phải như thế? Cậu không thấy lúc này bà ấy mắng mình đâu, oa, hoàn toàn khác với, hai tính cách người đàn bà đánh đá cùng bà chủ danh môn đệ dàng.”

Bạch Lăng biết Vu Tinh nói chuyện luôn luôn hơi phóng đại, cũng không để ý, chỉ trò chuyện những chuyện khác, đẩy đề tài này đi không dấu vết.

“Cậu biết không, mình vừa vào cửa đã nhìn thấy áo của cậu ở trên ghế sa lon, cũng sắp bị hù chết!” Vu Tinh mút lấy lõi táo, hai mắt sáng lóng lánh, bí hiểm nhìn Bạch Lăng: “Người cần phải nói tốt về mình ở trước mặt anh của mình một chút nha.”

“Cho nên cậu biết mình ở đây sao? !” Bạch Lăng ngạc nhiên hỏi, nhận thấy đây là phòng khách nhà họ Cố nên nhỏ giọng nói: “Vậy sao cậu không nhắc nhở bọn mình?”

“Mình ở đây thì nhắc nhở hai người thế nào?” Vu Tinh liếc mắt, ném lõi tảo vào thùng rác, lại tìm khăn tay lau nước dính ở ngón tay: “Cho nên mình chỉ có cách lừa họ đi ra ngoài nha, mình muốn ở bên ngoài đi mấy vòng, cậu cũng về nhà rồi, đến lúc đó mình lại cùng đi hai trở lại. Nhưng ai biết được hai về sớm.”

“Nếu cậu ho khan thì cũng nhắc nhở bọn mình, cũng sẽ không. . . Sẽ không bị chú Cố bắt được. . .” Vừa nghĩ tới ánh mắt Cố Đồng rõ ràng đã biết tất cả, cô liền xấu hổ, đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Được hai phát hiện hai người?” Vu Tinh liếc cô một cái, thấy sắc mặt cô đỏ bừng liền hiểu, có chút trêu ghẹo hỏi: “Hai người làm gì trên lầu? Ai da, sao mặt của cậu đỏ bừng vậy? Lỡ tai cũng đỏ. . . Có phải các người thật sự đang thân ái hay không?”

Vu Tinh nói xong câu này thì Bạch Lăng vội vàng nhào tới che miệng của cô lại: “Cậu nhỏ tiếng một chút!”

Vu Tinh chớp mắt, bộ dạng “mình biết ngay các cậu thân ái rồi.” Nét mặt đó làm Bạch Lăng có chút bối rối nhìn nhìn xung quanh, nhỏ giọng nhắc nhở cô: “Cậu ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài, không phải vậy. . . Minh nói với Cố Trường Tân.”

Anh vừa khéo từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy một màn này thì giả bộ nghiêm túc hỏi: “Các em làm gì ở đây vậy hả?”

Bạch Lăng hoảng sợ vội vàng rút tay về, Vu Tinh mập mờ cười bước lên, tiến tới bên tai Cố Trường Tân, nói: “Đang nói anh thân thiết quá với cô gái nhỏ nhà người ta đó.”

Mặt Cố Trường Tân xanh mét, Vu Tinh sợ đến vội vàng chạy lên lầu. Bạch Lăng đứng ở bên cạnh sa lon có chút luống cuống, Cố Trường Tân đi tới kéo người vào trong phòng bếp bên cạnh, thuận tiện khóa cửa luôn.

“Anh làm gì đấy?” Bạch Lăng kinh ngạc động tác của anh, quay mặt, cố ý không nhìn anh.

“Trước lúc ngủ đến hôn chúc ngủ ngon, cô bé ngoan. . .”

Lời vừa dứt thì môi của anh đã rơi xuống. .

14. Chương 14

Ngày hôm sau Bạch Lăng tỉnh lại, trời còn sớm, nhưng Vu Tinh lại có một thói quen ngủ nướng, lúc này đang ngủ say. Bạch Lăng cũng ngại đánh thức cô, sau khi mặc quần áo tử tế thì tiện tay cầm vài cuốn sách đọc. Chỉ qua hơn mười phút, Bạch Lăng đã nghe thấy âm thanh của Cố Đồng cùng Vu Thanh Trừng. Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy đi ra ngoài cũng là một chuyện lúng túng, nên làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục đọc sách.

Đọc một chút thì lại buồn ngủ, Bạch Lăng ngáp, nhưng lại không dám về giường ngủ, sợ ngủ quên cuối cùng về muộn. Nếu không thể bày sập sớm một chút, Bạch Chí Thanh biết thì cô lại bị mắng, nghĩ như vậy lại nằm trên bàn sách ngủ quên. Không biết đã trải qua bao lâu, cô bị tiếng gõ cửa đánh thức, cùng lúc đó, giọng của Cố Trường Tân vang lên ngoài cửa.

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Bạch Lăng thấy Vu Tinh trở mình nên cũng không quấy rầy cô, chính mình tự đi mở cửa.

“Mới thức sao?” Ngoài cửa, toàn thân Cố Trường Tân đã nhẹ nhàng khoan khoái rồi: “Thế nào phờ phạc thế.”

“Dậy lâu rồi, đọc sách tí lại ngủ thiếp đi, bây giờ mấy giờ rồi?” Bạch Lăng ngáp hỏi.

Không biết vì sao Cố Trường Tân đặc biệt thích cô lúc này, lười biếng, tóc rối bời, mắt híp lại, dáng vẻ muốn tỉnh nhưng không tỉnh. Trong nhà mình, cô có bộ dáng này không làm anh sinh ra cảm giác chán ghét, ngược lại cảm thấy rất ấm áp. Giống như đây chính là cảm giác gia đình, mỗi buổi sáng của vài năm sau, mỗi ngày cô đều sẽ có bộ dáng lười biếng như vậy xuất hiện trước mặt anh sao? Có lẽ sẽ còn có phiên bản thu nhỏ của cô ôm bắp đùi của anh làm nũng lại bày trò la hét: “Ba, con cũng rất muốn quay về ngủ.”

Tốt đẹp như vậy, là vật báu mà cả đời này anh cũng nắm chặt trong tay không muốn buông tha.

“Nghĩ gì thế, nhập tâm như thế?” Bạch Lăng thấy Cố Trường Tân vẫn sững sờ cười khúc khích, có chút bất mãn hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi? Em còn phải về sớm một chút, nếu không ba em biết, em lại thảm.”

“Tám giờ. . . Không phải em trở về nhà bà ngoại của em sao?” Sáng sớm là lúc Cố Trường Tân khí huyết cuộn cuộn, lúc này lại nhìn thấy bộ dạng đáng yêu mơ hồ của cô, lúc này chỉ muốn kéo người vào trong ngực hun hăng hôn, sao nguyện ý để cô đi sớm như vậy.

“Tám giờ?” Bạch Lăng kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng trở về phòng thu dọn đồ đạc của mình: “Trẻ như thế này mới về nhất định sẽ bị mắng. . . Cố Trường Tân. . . Anh tới giúp em thu dọn đồ một chút đi, em đi rửa mặt trước!” Nói xong liền như một trận gió chạy ra ngoài.

Cố Trường Tân nhìn cô rõ ràng không thận trọng như ngày hôm qua nữa, ngược lại bóng lưng đi lại tự nhiên, bắt đầu đi lắc đầu, vào phòng, cũng không nhìn Vu Tinh khò khò ngủ say trên giường, đến bên bàn học thu dọn ba lô cho Bạch Lăng, lại lấy áo khoác của cô rồi đợi ở phòng ăn. Lính cần vụ thấy anh xuống, hiểu ý dọn bữa ăn sáng lên bàn.

Lúc Bạch Lăng xuống lầu cũng là chạy xuống, thiếu chút nữa ôm lấy chân lính cần vụ. Cố Trường Tân đỡ lấy cơ thể của cô, giọng nói nghiêm túc có chút trách cứ: “Sao không cẩn thận vậy? Vội cái gì?”

“Muộn rồi, em. . .” Bạch Lăng thấy bên cạnh còn có người nhìn bọn họ nên vội vã rút tay của mình ra, miệng có chút lo lắng giải thích: “Anh đưa đồ cho em, em đi về trước đây, nếu không như thế này. . .”

“Ăn sáng đi.” Cố Trường Tân vừa nói vừa kéo cô đi về phía bàn ăn: “Không ăn sáng không tốt với cơ thể khỏe mạnh, dạ dày em vốn không tốt. . .”

Bạch Lăng nhìn vẻ mặt anh cố chấp thì trong lòng cũng có chút sốt ruột, ăn sáng thì về đã muộn lắm rồi, chỉ sợ Bạch Chí Thanh đã bày sập ra rồi. Nếu lại ăn sáng rồi mới về thì không phải đã hơn chín giờ rồi sao, làm sao có thể? Kể từ khi mẹ có em bé, sự quan tâm dành cho cô cũng giảm đi ít nhiều, bây giờ sức khỏe mẹ không quá tốt, bụng nhô cao, nếu Bạch Chí Thanh nổi giận đánh cô, mẹ cũng phải quan tâm đứa bé trong bụng, không thể giống như trước kia mà nhào lên ôm lấy cô. Cho nên cô chỉ có gắng sức nghe lời một chút, để ít chịu Bạch Chí Thanh xỉ vả và đánh đòn.

“Không được. . . Em thật sự. . . Về sẽ bị đánh!” Bạch Lăng rất vội, lời trong lòng cũng nói ra, hốc mắt hơi ề, muốn rơi nước mắt.

Tay cầm đĩa của Cố Trường Tân hơi chậm lại, kéo ghế ra đứng dậy, nói: “Tiểu Giang, để tất cả vào hộp giữ ấm, tôi mang đi.”

“Dạ.” Tiểu Giang là một lính mới, vừa tới nhà họ Cố không bao lâu, làm việc cẩn thận, là người rất lạnh lợi, vừa nghe Cố Trường Tân nói như vậy thì chạy mau vào phòng bếp tìm hộp giữ ấm, múc ít cháo trắng cùng đồ chua vào, suy nghĩ một chút, lại để thêm một quả trứng gà ở phía trên.

Cố Trường Tân nhận lấy hộp giữ ấm, lúc này mới kéo Bạch Lăng ra cửa.

“Anh đưa em về, sau khi về thì ăn sáng xong rồi làm tiếp.” Không phải thương lượng, không phải khẩn cầu mà là ra lệnh, Bạch Lăng nghe vào tai, trong lòng lại ngọt ngào, anh thật sự quan tâm cô đấy.

Hai người đi một đoạn đường, Cố Trường Tân chỉ muốn cùng Bạch Lăng nán lại một ít thời gian, dọc theo đường đi luôn cố ý bước chậm lại. Bạch Lăng lo lắng chuyện trong nhà vẫn luôn dùng tốc độ bình thường mà bước, Cố Trường Tân lại ở phía sau kéo chậm tốc độ, cô lại cảm thấy anh ngày càng đáng yêu, giống như be trai mà mẹ không mua cho mình món đồ chơi yêu thích, lúc này đang âm ỉ khó chịu.

“Cười gì?” Cố Trường Tân thấy cô “khanh khách ——” cười ở bên cạnh, bộ dạng rất vui vẻ, trong lòng lại nổi giận: “Sáng sớm đi lung tung bên ngoài, anh chỉ có bốn ngày nghỉ thôi, bây giờ cũng còn có ba ngày, sao lãng phí thời gian làm chuyện như vậy chứ?”

“Thế nào? Có phải anh không muốn theo em đi không? Vậy tự em trở về được rồi.” Bạch Lăng cũng biết anh chỉ là phát bực để che giấu lúng túng mà thôi. Cô rất ít khi thấy Cố Trường Tân trẻ con, nhất thời long muốn đùa nổi lên, vươn tay giật lấy hộp giữ ấm trong tay anh.

Cố Trường Tân nhanh chóng nắm hộp giữ ẩm lại: “Anh có nói anh không muốn sao?”

“Trên mặt anh viết rất rõ ràng. . .” Bạch Lăng chớp chớp mắt, cố ý giả bộ uất ức, trong đầu đột nhiên nghĩ tới một chuyện nửa năm trước: “Anh biết Điền Tiểu Tiểu trong lớp Vu Tinh không?”

“Ai?” Cố Trường Tân còn chưa thích ứng cô thay đổi vấn đề đột ngột, có chút mờ mịt.

“Điền Tiểu Tiểu đó. . . Chính là. . . lần trước anh đến tìm em lúc nửa đêm, cô gái đi cùng mọi người.” Bạch Lăng nhớ lại đêm bị anh đoạt đi nụ hôn đầu thì không khỏi đỏ mặt, chớp mắt, ngay cả tai cũng đỏ như mặt rồi.

Dĩ nhiên Cố Trường Tân biết tại sao cô ấp úng nói không rõ ràng, thoáng chốc trêu chọc trong lòng dâng lên, anh cố làm như suy nghĩ, rất là nghi ngờ hỏi: “Buổi tối nào?”

“Chính là ngày đó. . . Ngày đó đó. . . Anh bị ba anh đánh, em đi gặp người lúc đêm, nhưng anh chạy đến tìm em đó. . .” Bạch Lăng lại bị anh hù dọa rồi, nghiêm túc miêu tả.

“À. . .” Cố Trường Tân hí mắt suy nghĩ trong chốc lát, môi nở nụ cười xấu xa: “Chính là đêm dẫn em đến công viên. . . Cũng là lần đầu tiên hai chúng ta. . .”

“Ai da, nói chuyện chính với anh, đầu óc anh nghĩ lung tung gì đó?” Bạch Lăng đỏ mặt bước lên trước một bước ngăn lời anh nói.

Cố Trường Tân khẽ cười một lúc lâu, mới thu về mặt tươi cười, nghiêm túc trả lời cô: “Không biết, hình như là bạn học của Vu Tinh, gặp trên đường. Thì sao, em tìm cô ấy có chuyện gì sao?”

Bạch Lăng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy có thể là cô nghĩ nhiều. Trước lúc Cố Trường Tân đi bộ đội, một nửa là ngây ngô ở trong nhà, một nửa cùng cô ở một chỗ. Sau đó, anh vào bộ đội, đây là lần đầu tiên trở về, từ trong lời nói của Vu Thanh Trừng tối hôm qua là có thể đoán ra, Cố Trường Tân vừa để đồ xuống là đã không có ở nhà. Bây giờ nghĩ lại, giữa anh và Điền Tiểu Tiểu thật sự không có gì rồi rắm.

Chuyện đêm giao thừa đó, cô vốn không muốn nói với anh, nhưng trong nửa năm này, Điền Tiểu Tiểu luôn vô tình hay cố ý bới móc. Mặc dù cô nhát gan nhưng cũng không phải là mặc người ta chém giết, thô nóng nảy cũng phải cần người, cô bị ức hiếp thì không thể nào vẫn im hơi lặng tiếng. Cô không phải Thánh Mẫu, anh mời tôi một thước, tôi trả lễ một tấc, anh hại tôi một lần, tôi sẽ không như người đàn bà độc ác làm cả đời này của anh khổ sở gian nan, nhưng anh làm tiếp lần hai lần ba, như vậy thì ít nhất ta cũng sẽ nghĩ biện pháp ngang ngửa để trả lại cho anh một lần.

Bây giờ, người đàn ông của mình đang ở bên cạnh, cô là cô gái của anh, gặp chuyện như vậy thì sao lại không có tư cách oán trách chứ? Ít nhất, có một số việc, trong lòng anh cần phải có tính toán.

“Lúc giao thừa, em về nhà nấu cơm, ở trên đường gặp cô ta, nghe ý cô ta nói chuyện giống như hai người rất quen. . .” Bạch Lăng tin tưởng Cố Trường Tân sẽ hiểu một chút, hơn nữa vì anh mà ghen chuyện này thì cô hơi rụt rè, không dám nói ngay trước mặt của anh.

Sự thật chứng minh, quả nhiên Cố Trường Tân thông minh như Bạch Lăng suy đoán. Cô chỉ nói một câu đơn giản, anh đại khái có thể nghĩ đến Điền Tiểu Tiểu nói với cô cái gì rồi. Biến sắc, dường như anh có chút lo lắng cầm tay của cô nói: “Anh thật sự là không biết cô ta, buổi tối đó, cô ta nhất định đi theo bọn anh một đoạn đường, anh lại sợ em đi về, vội vã muốn gặp em, cũng không có để ý tới cô ta. Thật ra thì ở trong ấn tượng của anh là chỉ gặp qua cô ta một lần. . . Bông nhài nhỏ, em đừng hiểu lầm, thật đó, anh không lừa em.”

Bạch Lăng thấy anh gấp như vậy thì rất ấm áp, hờn dỗi nói: “Em lại không có nói không tin anh, em hỏi một chút mà thôi. Cô ta là một người ngoài, em có thể tin sao?”

Cố Trường Tân nghe thấy vậy thì ngẩn ra, sau đó dùng sức nắm tay của cô, trong giọng nói có chút kích động: “Em tin anh là được rồi.”

“Dạ. . .” Bạch Lăng thấy người trên đường hơi nhiều, ngượng ngùng rút tay ra, đi vài bước, Cố Trường Tân đuổi theo rất nhanh. Cô suy nghĩ một lát, hay là nói lời trong lòng ra: “Cố Trường Tân, gia thế em không tốt, nhưng em có tự tin có thể đứng ở bên cạnh anh. Em cảm thấy những thứ kia đều không đủ trở thành vấn đề giữa chúng ta. Em sợ nhất là thời gian chúng ta ở chung với nhau quá sớm, cuối cùng có một ngày

anh chán em, nếu như là có như thế thì anh nhất định phải nói cho em biết sớm một chút, em nhất định sẽ ép mình rời đi, rút sạch sẽ. Từ đó về sau, những đau khổ của em, anh không cần tham gia.”

“Tại sao muốn làm như vậy? Không thể kiên trì thêm một chút sao?” Cố Trường Tân rất là kinh ngạc tại sao cô có thể nói ra bốn chữ “ép mình rời đi”, trong lòng nghe thì có chút mất mát, cũng có chút đau đớn mơ hồ.

“Bởi vì như vậy thì có lẽ anh sẽ bớt chán ghét em một chút.”

“Cô bé ngoan, sẽ không có ngày hôm đó, em phải tin tưởng anh. . .” Cố Trường Tân chỉ cảm thấy hô hấp hơi chậm lại, trong lòng ngực buồn bực đến khó chịu.

“Em hiểu rõ, nhưng nếu như anh không thể bảo đảm mình có thể ở lại trong thế giới của em, như vậy bây giờ đừng nên lưu lại điều gì cả, bao gồm cả hứa hẹn.” Hai mắt Bạch Lăng sáng lóng lánh nhìn anh.

“Lời hứa của anh mãi mãi có hiệu lực, bởi vì anh sẽ không có ngày rời đi đó!” Cố Trường Tân kéo tay của cô, trịnh trọng nói: “Ba ngày sau, anh phải trở về quân doanh. . . Lần này đi, có thể một khoảng thời gian rất dài không thể đón em tới quân doanh chơi, nhưng em nhất định phải hiểu, đó không phải là anh chán ghét em, anh chỉ đang vì tương lai của chúng ta mà phấn đấu thôi.”

“Được, em nhớ kỹ rồi.” Bạch Lăng cười nắm lại tay anh.

Cố Trường Tân há miệng, từ đầu đến cuối cũng không có nói ra chuyện kia — doanh trưởng đã từng tìm anh, nói là sau lần nghỉ phép này sẽ có một cuộc chọn lựa, đến lúc đó sẽ chọn ra một nhóm tinh anh, tên của anh đang ở trong danh sách tuyển chọn. Đương nhiên anh hiểu, cuối cùng chọn lựa tinh anh rồi sẽ đưa về đơn vị nào, anh hiểu, đi đâu cũng có thể sẽ gặp vận mệnh gì. Nhưng anh không có lựa chọn khác, anh phải nhanh chóng làm mình mạnh mẽ hơn thì mới làm cô có thể không gặp bất kỳ trở ngại nào gả cho anh.

Hòa bình chục năm, nếu muốn nhanh chóng thăng chức ở bộ đội, có lẽ một vết sẹo trên người sẽ là thành tích khảo hạch tốt nhất.

15. Chương 15

Lúc Cố Trường Tân đưa Bạch Lăng trở về, quả nhiên nhìn thấy sạp trái cây ở nhà đã bày xong, cô sợ Bạch Chí Thanh nhìn thấy anh nên liền thúc giục anh rời đi. Cố Trường Tân lén lút như vậy thì trong lòng ít nhiều có chút không nguyện ý, chỉ là trước mắt cũng chưa có biện pháp. Anh vuốt vuốt mái tóc dài của cô nói: “Trước tiên thắt tóc lại đi đã, anh ở đây nhìn em, không qua.”

Người đến người đi trên đường, sao cô không biết xấu hổ thắt tóc lại chứ, mặc dù trong lòng phiền muộn lúc ra cửa quá vội vàng nên quên thắt tóc lại, cũng không dám nói rõ, chỉ là nhiệt tình đồ dành cho qua: “Được rồi, một lát em sẽ thắt tóc lên mà. . . Anh mau trở về đi, bị ba mẹ em nhìn thấy sẽ không tốt.”

Cố Trường Tân rướn cổ sang bên kia thăm dò, chỉ nhìn một cái lại rút trở về: “Ba em không có ở đây, trước tiên nhớ ăn sáng. . . Hai ngày nữa, anh lại tới tìm em.”

“Vâng.” Bạch Lăng nhận lấy hộp giữ ấm, ngoan ngoãn đồng ý: “Vậy lúc đó đợi khoảng bảy giờ tối anh tới đi, lúc ấy là lúc em dọn sạp.”

“Được, cũng không cần quá mệt mỏi.” Cố Trường Tân lại nhẹ nhàng bóp tay như be mềm mại không xương của cô rồi xoay người rời đi.

Bạch Lăng cầm hộp giữ ấm đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng của anh cười ngây ngô cả buổi rồi mới chạy vào sạp hàng.

“Con đi đâu vậy? Trễ như vậy mới đến. . . Ba con mới vừa rồi bốc lửa thật lớn!” Mẹ Bạch Lăng vừa thấy cô chạy tới liền trách móc, vừa mới nói thì đã nhìn thấy hộp giữ ấm trong tay cô: “Cái này ở đâu ra?”

“À, tối hôm qua trong nhà Vu Tinh không có ai, một mình cô ấy nên sợ, gọi con tới với cô ấy, con về chào bà ngoại. Đây là bữa sáng nay bà ngoại làm, con dậy trễ, xem ra không kịp, bà dùng hộp giữ ấm, kêu con mang tới đây ăn.”

“Vu Tinh lần trước bảo con giúp làm gia sư sao?”

“Vâng.” Bạch Lăng thấy sắc mặt mẹ không dễ coi nên cũng không dám ăn sáng, chỉ cúi đầu sửa lại thùng trái cây ở bên cạnh.

“Trước tiên đừng làm, tới đây ăn bữa sáng đi. . . Tiểu Lăng, con hỏi bạn học của con một chút, lúc nào thì có thể đưa tiền làm gia sư tiền cho chúng ta, ngày nào ba con cũng lằm bằm, làm cho mẹ cũng khó mà nói.”

“Mẹ. . . Cho ba nói một chút, con rảnh sẽ đi hỏi.” Bạch Lăng cúi đầu húp cháo, trong lòng nhanh chóng tính toán: “Bây giờ ở nhà bà ngoại, ba mẹ cho mình một chút tiền xài vặt, tiết kiệm được, rồi đi tìm một vài việc vặt để làm, nói không chừng qua một tháng nữa mà có thể gom đủ khoản tiền kia.”

“Ừ, con ăn trước đi, mẹ về dán hộp.”

Sau khi Bạch Lăng ăn sáng thì liền bắt đầu bận rộn, gần đây trời nóng nực, người mua dưa hấu rất nhiều. Từ nhỏ cô đã đi theo cha mẹ sống ở bên cạnh sạp trái cây, cắt dưa hấu rất thành thục, chỉ là dù quen thuộc thế nào cũng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện sai lầm. Bởi vì trong lòng còn một chút việc, cả ngày lòng cô đều không yên, lúc giúp khách hàng cắt dưa hấu, dao cắt dưa hấu khê rạch lại, quẹt trúng một ngón tay.

Ngón tay thấm những giọt máu, cô tìm khăn tay che lại, dè vết thương, chờ máu đông lại thì bắt đầu bỏ khăn ra. Tuy nói khoản tiền kia có kế hoạch tốt rồi nhưng lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không chừng. Huống chi, mấy ngày nay Cố Trường Tân trở về, theo tính tình của anh, nếu biết cô vì lần trước viện cớ đi gặp mà kệt tiền thì lại âm ỉ một trận cho coi.

“Nghĩ gì thế? Anh cũng đã tới rất lâu rồi mà cũng chưa thấy em nhúc nhích.” Cố Trường Tân nhìn người trước mặt, khóe miệng khê nhếch lên cười hỏi.

“Hả?” Bạch Lăng phục hồi tinh thần vì tiếng cười trầm thấp của anh: “Không có gì. . . Chỉ là không chú ý tới anh. . .”

“Tay sao thế?” Cố Trường Tân thấy trên ngón giữa tay trái có vết máu nhỏ thì cau mày hỏi.

“Lúc này không chú ý bị dao quẹt một cái. . .” Bạch Lăng có chút không để ý trả lời, chạm đến ánh mắt đau lòng xen lẫn trách cứ của anh, trái tim cũng mềm nhũn: “Không sao mà, sẽ tốt thôi, cũng không còn chảy máu nữa.”

“Em còn mong chảy máu hả?” Cố Trường Tân tức giận vỗ đầu của cô, dùng ít sức lực, kéo ngón tay cô, cẩn thận từng li từng tí lật xem: “Vết thương không sâu, lại rất dài, không nên đựng nước mấy ngày, mùa hè dễ nhiễm khuẩn.”

“Vâng.” Thật ra thì trong lòng Bạch Lăng rất rõ ràng, làm sao có thể không động vào nước, trong nhà còn có một đồng chuyện cần cô làm.

“Em đừng nghĩ sẽ gạt được anh!” Cố Trường Tân ngược mắt nhìn cô một cái, gương mặt lạnh lùng nói: “Chút suy nghĩ đó của em không phải anh không nhìn ra.”

Bạch Lăng rử mắt không nói thêm gì nữa, có khách tới, dĩ nhiên cô đứng dậy giúp một tay cân trái cây, cắt dưa hấu, thu tiền. Cố Trường Tân thấy, dè vai của cô lại, để cho cô ngay ngắn ngồi trên ghế, anh lấy đôn cân lại rồi bắt đầu làm một chuỗi động tác. Bạch Lăng có chút sững sờ nhìn người con trai trước mặt, lần đầu tiên cô cảm thấy Cố Trường Tân thật sự trưởng thành, là một người đàn ông rồi, dù động tác anh cầm dao gọt dưa hấu vụng về tức cười, nhưng cô vẫn cho rằng đây mới là Cố Trường Tân đẹp trai nhất cô đã gặp.

“Bông nhài nhỏ à, tới xem một chút đi, đây là bao nhiêu?” Cố Trường Tân nghiêng cứu đôn cân một lúc lâu, cuối cùng có chút thất bại quay đầu lại cầu cứu Bạch Lăng.

“Bốn kí hai.” Sau khi Bạch Lăng xem giúp thì che miệng lại cười trộm.

Cố Trường Tân lăm bằm đôi câu, mới bắt đầu cắt dưa hấu, thu tiền. Cụ ông mua dưa hấu nhìn thấy cũng cười to, râu ria run lên: “Cậu trai, cậu còn không có bản lĩnh như cô ấy đấy?”

“Tôi không làm được cái này thôi.” Cố Trường Tân bất mãn trả lời: “Sau này cô ấy cũng sẽ không làm này nữa, phải biết những cái này làm gì?”

“Sau này cô ấy không làm thì làm sao sống? Mấy người trẻ tuổi chỉ thích tự cho là đúng, nuôi sống mình mới là căn bản nhất.” Cụ ông nghe Cố Trường Tân nói thì không ngừng lắc đầu.

“Tôi nuôi cô ấy!” Cố Trường Tân nói rành mạch.

Cụ ông kia sững sờ, xách dưa hấu rồi lắc đầu rồi đi. Bạch Lăng cũng đang sững sờ, cô không phải chưa nghĩ tới cuộc sống sau này của hai người sẽ như thế nào, chỉ là Cố Trường Tân chưa từng chính miệng nói ra. Cảm giác giống như là mình vẫn luôn cho là chỉ có một mình mình đang lên kế hoạch chuyện nào đó, thật ra thì còn có một người nghĩ chu toàn hơn cả mình, hơn nữa mọi chuyện lấy mình làm đầu.

“Cảm động như vậy à?” Cố Trường Tân sờ sờ mặt của Bạch Lăng, cười nói.

“Cố Trường Tân. . .” Bạch Lăng kéo tay của anh xuống, hốc mắt đỏ đỏ: “Bọn họ nói lần này rất có thể mẹ em sẽ sinh bé trai, nếu quả thật là như vậy mà nói thì em có thể không thể tiếp tục học nữa. . . Sau này có thể anh phải nuôi em rồi.”

“Anh nuôi em!” Cố Trường Tân nắm đầu ngón tay của cô, giống như là ám hiệu thâm tình nào đó.

Khoảng thời gian gần đây, lời hứa của anh càng ngày càng nhiều, nhưng cô tuyệt đối không cảm thấy đây chẳng qua là anh thuận miệng nói, ngược lại, cô càng tin tưởng anh, chỉ cảm thấy bất kỳ một câu nào do anh nói là anh nồng nàn nhất, tất cả tất cả đều làm cho Bạch Lăng cảm thấy, một đời một kiếp một đời, thật sự chính là anh thôi.

16. Chương 16

Vài ngày sau, Cố Trường Tân đi, Bạch Lăng vì tiết kiệm tiền nên mỗi sáng sớm uống nước lạnh, buổi trưa cũng ăn một quả táo, một quả chuối tiêu đã giải quyết vấn đề cơm trưa, chỉ có buổi tối trở về nhà bà ngoại mới có thể ăn no. Một tháng sau, cô thật sự mang khoản tiền đó về nhà, Bạch Chí Thanh thấy thì vui mừng đến miệng cũng sắp toét tới mang tai, nhận lấy tiền, cũng không thèm nhìn tới Bạch Lăng gầy như bộ xương.

Bụng mẹ đã lớn rồi, tựa như nhét một quả bóng cao su bên trong, cử động không tiện, bà cũng không thể đi làm việc, chỉ có ở nhà dán hộp giấy nhỏ. Ban ngày Bạch Lăng phải đến trường, buổi chiều về nhà nấu cơm trước, sau đó đến sạp trái cây đổi cho Bạch Chí Thanh trở về ăn cơm, cô trông sạp đến chín giờ thì về nhà ăn cơm, sau đó làm việc nhà, cuối cùng là làm bài tập.

Có một lần Vu Tinh thấy cô làm những việc này vào buổi tối thì ôm cô cảm khái thật lâu, tức giận lớn tiếng mắng Bạch Chí Thanh, Bạch Lăng cười cười, không nói gì, thật ra thì cô cũng không cảm thấy khổ cực nhiều, dù sao cũng là chuyện đã thành quen, lâu rồi cũng cảm thấy thuận tay mà thôi.

Cố Trường Tân thật sự giống như lần anh nói, vẫn chưa gửi thư cho Bạch Lăng. Có lúc Bạch Lăng thật sự nghĩ là lật hết thư trước kia anh viết cho cô ra rồi nhìn không biết bao nhiêu lần. Ngoài dự đoán của Bạch Lăng chính là Điền Tiểu Tiểu không còn đi tìm cô ở trường học nữa, ngược lại mỗi lần Vu Tinh nhìn thấy Điền Tiểu Tiểu thì cũng sẽ khinh thường hừ lạnh một tiếng, thỉnh thoảng còn mắng hai ba câu.

Bạch Lăng không hiểu, đã hỏi mấy lần, Vu Tinh vẫn không mở miệng. Chỉ có một lần bị cô sốt ruột hỏi thì mới không cần thận kể lại chuyện một lần.

Lúc trước Cố Trường Tân mới nghe nói chuyện này thì dẫn Vu Tinh về nhà rồi hung hăng trợn mắt nhìn cả ngày, làm cho cô vừa bưng trà, vừa rửa chén quét nhà. Nhưng Vu Tinh vẫn luôn không giải thích được tình hình, vẫn không hiểu rốt cuộc cô lại làm gì chọc đến anh. Buổi tối hôm đó, cô ngồi ở bên cạnh bàn

sách của anh khóc nước mắt nước mũi tùm lum, Cố Trường Tân thấy cũng chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua rồi không để ý tới nữa.

Cuối cùng, cô thật sự là không nghĩ ra nên liền rùm beng nói muốn tới tìm Bạch Lăng hỏi rõ ràng. Lần này Cố Trường Tân không giả bộ được nữa, mặt đen thui hỏi cô chuyện của Điền Tiểu Tiểu. Đầu tiên cô sưng sờ, còn tưởng rằng anh dờ tình yêu đi rồi, ngăn ngừa nói không biết, anh kể đại khái sự tình lại. Sau đó, Vu Tinh giận đến nghiến răng, nhảy lên nhảy xuống trong phòng, bảo là muốn Điền Tiểu Tiểu biết lợi hại.

Cố Trường Tân từ chối cho ý kiến với suy nghĩ của cô, đêm đó Vu Tinh nghĩ ra một kế hoạch, anh cũng không nhìn, chỉ là lúc cô ra cửa vào ngày hôm sau, anh đi theo. Hai người ngăn cản Điền Tiểu Tiểu ở gần nhà cô ta, cô ta thấy Vu Tinh nổi giận dưng dưng thì đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại thấy vẻ mặt lạnh lẽo của anh phía sau lưng cô thì giả bộ thẹn thùng e lệ. Vu Tinh thấy vậy thì càng nổi trận lôi đình, lúc đó muốn tiến lên tát mặt của cô ta.

Cố Trường Tân ngăn cô lại, đứng trước mặt Điền Tiểu Tiểu, nói từng chữ từng chữ: “Bạch Lăng là bạn gái của tôi, ai cũng không có tư cách bình luận, từ nay về sau, nếu như Bạch Lăng còn bị ảnh hưởng không tốt gì thì tôi sẽ không thể cho cô qua nhẹ nhàng như hôm nay!”

Vu Tinh ở bên cạnh nghe thấy thì ngốc ra, sau khi Cố Trường Tân xoay người rời đi, nhìn lại mặt Điền Tiểu Tiểu không có chút máu, sắc mặt trắng bệch thì bỗng dưng cười một tiếng, lại gần cô ta nói: “Xem đi. . . Anh họ tôi thật sự chuyên tâm lắm đấy, sao thấy được những cô gái khác chứ, có người không biết điều, sau này đừng để mới vừa đưa móng vuốt ra đã bị anh họ của tôi chém đứt cả cánh tay!”

Điền Tiểu Tiểu mách mớ nhìn Vu Tinh một chút, mím môi trở về nhà, bước chân cũng có chút lảo đảo dọc theo đường đi, Vu Tinh ở phía sau nhìn thấy thì cười ha ha.

Sau khi Bạch Lăng nghe thì cũng mím môi cười một tiếng, cho là chuyện này cứ trôi qua như vậy. Ai ngờ, có một ngày, Điền Tiểu Tiểu lại chạy đến tìm cô, Bạch Lăng vốn không muốn ra khỏi lớp, chỉ là đối phương nhú mày, gương mặt khấn cầu, cô không muốn ở trước mặt cả lớp mà không thêm để ý người ta nên không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài. Điền Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn xung quanh, dáng vẻ thần bí, kéo tay Bạch Lăng: “Bạch Lăng, mình thật xin lỗi chuyện hôm đó, cậu. . . Cậu có thể giúp mình nói chuyện với Vu Tinh được hay không, mình sai rồi, thật sự sai rồi, cậu đừng để cậu ấy đối với mình như vậy.”

Bạch Lăng hơi khó khan hất tay của cô ta ra, lạnh nhạt nói: “Tôi không có nói gì với Vu Tinh, cậu ấy đối với cậu như thế nào là chuyện của cậu ấy, tôi can thiệp làm gì?”

“Sao không phải?” Điền Tiểu Tiểu gân cổ cãi với cô: “Mình không còn tiếp xúc với cậu ấy được nữa, duy nhất có liên quan chính là chuyện giao thừa, mình. . .”

“Điền Tiểu Tiểu, chuyện giao thừa đó, tôi vốn không có ý định so đo, chỉ là cô vẫn luôn dây dưa không buông tôi ra mà thôi, ở trong trường, cậu năm lần bảy lượt chia vào tôi, tôi có nói gì không? Tôi có tố cáo, khóc lóc kể lể với ai không?” Bạch Lăng ở trường vẫn luôn khá hướng nội, không nói nhiều, ấn tượng cho mọi người cũng là dịu dàng im lặng, mềm mại yếu đuối, lúc này trợn to mắt, Điền Tiểu Tiểu nhìn thấy thì hơi nản lòng, thất bại cúi thấp đầu xuống.

“Sao Vu Tinh không phải do cậu nói.” Điền Tiểu Tiểu nhỏ giọng nói thầm.

“Tôi cũng không phải là cậu, sao có thời giờ méc mấy chuyện bé thế này!” Bạch Lăng nói xong cũng muốn trở về phòng, đi vài bước thì quay đầu lại nhìn Điền Tiểu Tiểu làm bộ đáng thương, suy nghĩ một chút vẫn trở lại bên cạnh cô ta: “Vu Tinh không phải cô gái hay so đo, cậu đối tốt với cậu ấy, cậu ấy nhìn thấy cũng sẽ nhớ ở trong lòng, cậu thật sự muốn cậu ấy thay đổi cái nhìn mà nói thì long phải thật sự đối đãi người ta.”

Từ đó về sau, Điền Tiểu Tiểu cũng không có tới tìm Bạch Lăng nữa.

Vào mùa đông, Bạch Lăng có thêm một em trai, lúc ấy Bạch Chí Thanh ôm con trai vừa hôn vừa cười, Bạch Lăng đứng ở bên cạnh cười đến thê lương. Mười tám năm trước, ông cũng từng vui vẻ giống như hay không? Đáp án đương nhiên là không có, Bạch Lăng nhớ mẹ từng nói, khi đó nhà nghèo, toàn bộ hi vọng của ông ấy đều ở trên người cô, thời đại đó chỉ cần trong nhà có con trai thì tất cả thành viên sẽ đều cảm thấy hạnh phúc.

Hì vọng bao nhiêu thì thất vọng lớn bấy nhiêu. Từ lúc Bạch Lăng ra đời trở đi đều bị Bạch Chí Thanh ghét bỏ, ông không ẵm cô một ngày, không thay tã cho cô một lần. Lúc ở cũ, mẹ của cô vì sinh một bé gái mà rất không được nhà chồng chào đón, không thể làm gì khác hơn là do nhà mẹ đẻ đến chăm sóc.

“Còn đứng đó làm gì? Về lấy tã cho em trai mày đi!” Bạch Chí Thanh xoay người thấy Bạch Lăng ngây ngô đứng ở nơi đó, giận tái mặt sai bảo.

Bạch Lăng há miệng muốn nói: “Để con nhìn em trai trước một chút”, nhưng ánh mắt Bạch Chí Thanh giống như một cây dao bén nhọn bay tới, cô chỉ nuốt câu nói kia xuống, lặng lẽ trở về nhà. Không phải là không uất ức, dọc theo đường về nhà, gần như cô đã khóc để đi, không có tiếng nghẹn ngào, chỉ hung hăng cắn môi, cho đến khi nó trắng bệch, nước mắt đã khô, thỉnh thoảng dề tiếng khóc không được thì ho khan hai tiếng.

Bạch Lăng mở cửa nhà, ngồi ở phòng khách khóc một lát, lau nước mắt, bắt đầu thu xếp đồ đạc. Mặc kệ như thế nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Cô dùng túi xếp đồ rồi sau đó đến bệnh viện, sau khi Bạch Chí Thanh nhận lấy đồ thì chỉ cúi đầu trách mắng một câu “sao chậm như vậy” rồi vội vã vào phòng bệnh, chỉ chốc lát sau, bên trong liền truyền đến âm thanh reu chộc đứa bé của mọi người.

Bạch Lăng đứng ở hành lang nhìn vào bên trong một cái rồi đi, đi một mình về nhà làm cơm, sau đó bắt đầu ngồi xuống viết thư cho Cố Trường Tân. Cô biết khoảng thời gian gần đây anh rất bận, có thể sẽ không có thời gian đọc thư của cô, nhưng cô muốn viết, dù cô tùy hứng một lần. Cô gấp gấp cần được bày tỏ, cô muốn ngã vào lòng một người để khóc mà không chút cố kỵ, nhưng tìm khắp nơi xung quanh vẫn không tìm được. Vì vậy, cô chỉ có thể dựa vào viết, ít nhất chờ mong vẫn có một người sẽ chia sẻ với cô, không phải sao?

Lúc này, Cố Trường Tân không nhắm mắt nghỉ ngơi đã hai ngày hai đêm. Đầu tiên vác nặng mười tám kí lô gam chạy gần năm mươi ki lô mét đường núi, sau đó là nửa giờ vác nặng hít đất, cuối cùng là nằm rạp bò trên băng năm ki lô mét, thật vất vả mới trở về nơi ở, chờ đợi bọn họ là một bức tường người đủ để làm vỡ cột nước cao áp. Mà hai ngày hai đêm đó, bọn họ không được ăn một miếng thức ăn.

Trên đường nghỉ ngơi một lát, những người lính cùng đồng hành một tổ trò chuyện cùng nhau một chút để giảm bớt mệt mỏi cao độ. Có người nói mình hơn hai mươi vẫn chưa có bạn gái, Cố Trường Tân mới nghe liền cười, trong lòng ấm áp, trước nay chưa có hạnh phúc như giờ phút này, Bông nhài nhỏ của anh không biết đáng yêu dường nào, mỗi lần nhớ tới liền làm long anh kích động thật lâu không thể bình phục lại.

“Cậu cười vui vẻ như vậy, có bạn gái rồi à?” Một người trong đó trêu ghẹo nói.

“Ừ.” Hình như Cố Trường Tân có chút ngượng ngùng, gật đầu một cái.

“Cậu đoán cũng mới hai mươi tuổi đã có bạn gái?” Người lúc này oán trách mình chưa có bạn gái như bị người ta giẫm vào đuôi mèo lập tức nhảy lên cao: “Đây là chuyện gì thế? Tôi đã hai mươi ba tuổi rồi đấy! Cậu nói với người trong nhà lúc nào?”

“Mười tám tuổi thôi. . . Khi đó cô ấy vẫn còn con nít, là mười sáu tuổi.” Cố Trường Tân cười cười.

“Cái gì? Cậu dụ dỗ cô gái vị thành niên à? Không được không được, giới thiệu bạn gái cậu với chúng tôi đi. Chúng ta làm bộ đội, năm nào cũng ở quân doanh, không dễ dàng đâu!” Người đó gấp đến độ giơ chân rồi trằm mặt xuống cảm thán, bộ dáng kia rất giống đã hơn mấy tháng chưa được ăn mặn.

“Nhà của tôi có một cô bé, tính tình vừa nóng nảy vừa khô khan, thật thích hợp với cậu, lần sau giới thiệu cho cậu biết.” Cố Trường Tân nghĩ đến Vu Tinh lại cười một tiếng: “Hận không thể chung một phe với chúng ta, đúng là tính cách một trời một đất.”

“Thằng nhóc cậu chỉ khoe khoang thôi. . . Cười đến như vậy!”

“Tập hợp!” Lệnh tập hợp truyền đến, nhóm người thu lại nụ cười chống người dậy, tiếp tục đi.

Hai chân Cố Trường Tân giống như mới vừa chạy ma-ra-tông, bắp thịt đau đớn yếu ớt, dùng sức không được. Nón lính đội rất thấp, trên vành nón mơ hồ phản chiếu bóng nụ cười của anh, Bông nhài nhỏ, chỉ cần là vì em, tất cả khổ cực đều cảm thấy là khúc nhạc dạo ngọt ngào.

17. Chương 17

Cố Trường Tân ở bộ đội một thời gian không dài, nhưng ở trong gia đình xuất thân là quân thì cũng gặp mặt nhiều người, dĩ nhiên anh biết lần chọn lựa này có tầm quan trọng như thế nào. Cho nên, anh dùng tất cả sức lực, đợi đến lúc tuyên bố kết thúc tập huấn, gần như cùng lúc đó, Cố Trường Tân xụi lơ ngủ thiếp trên mặt đất.

Lúc tỉnh lại đã là buổi tối, bên cạnh chỉ có hơn mười người, không ai nói đến những người khác đi đâu, chỉ là lòng mọi người đều biết rõ, cuối cùng bọn họ đã được thông qua. Bọn anh nghỉ dưỡng sức một ngày, ngày thứ hai đã được dẫn tới sân huấn luyện, bắt đầu huấn luyện bộ đội đặc chủng chính quy.

Bạch Lăng gửi tin đến, dĩ nhiên Cố Trường Tân không nhận được. Hóa ra địa chỉ là quân doanh, nhưng chọn bộ đội đặc chủng vốn là một chuyện bí mật, cho nên cũng không ai chuyển thư đến quân doanh hiện tại cho anh. Bạch Lăng nhìn bị thư bị trả về mà lòng chất ngất, không khỏi suy nghĩ nhiều, có phải Cố Trường Tân có vấn đề ở bên kia hay không, hay là giữa anh và cô lại xảy ra vấn đề gì?

Giọng của Bạch Chí Thanh truyền đến, Bạch Lăng phục hồi tinh thần lại, lắc đầu một cái, cười cười, cuối cùng vẫn ném tất cả ý nghĩ ra sau đầu, có lẽ thật sự là cô nghĩ nhiều. Ở chung một chỗ hơn hai năm, nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ lúc cô ra mấy lần phát giận ở ngoài, anh thật sự chưa từng giận hờn cô, cho tới nay, hình thức hai người sống cùng đều là anh cưng chiều cô vô điều kiện, cô nhieu mày là anh như nuôi một đứa trẻ rồi đồ dành cả nửa ngày. Dụng tâm như vậy, Bạch Lăng thật sự không tưởng tượng ra được còn có người nào khác đối với cô như vậy hay không.

“Ba. . .” Bạch Lăng nhìn Bạch Chí Thanh một cái, có chút mệt mỏi hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

“Mày ngồi trong phòng làm gì?” Thời gian Bạch Chí Thanh ở bên ngoài luôn có sắc mặt khôn khéo, hành động và lời nói không khỏi để lộ ra ông là con buôn, lúc này đối với con gái cũng là vẻ mặt hung dữ.

“Con sắp xếp sau giờ học rồi lại đến nhà bà ngoại. . .” Bạch Lăng không muốn ngẩng đầu nhìn người đội vòng sáng “ba” hoa lệ lại có một trái tim buốt lạnh.

“Ai cho mày trở về nhà bà ngoại của mày?” Sắc mặt của Bạch Chí Thanh càng thêm khó coi, “Nếu mày đi, nửa đêm ai tới thay tã cho em trai mày? Ai dỗ dành nó? Một mình mẹ mày săn sóc làm sao?”

Bạch Lăng cười lạnh một tiếng, cũng giận mà không dám nói gì, chỉ cúi thấp đầu, ngón tay cuốn vạt áo, có chút sợ hãi nói: “Ngày mai con còn phải đi học.”

“Đi học?” Bạch Chí Thanh lại cười một trận, hỏi ngược lại, “Mày còn muốn đi học? Ba mày kiếm tiền hơn mười năm hầu như đều đưa cho mày nộp học phí rồi, bây giờ em trai mày ra đời, ăn không ngon mặc không ấm, mày còn có mặt mũi nói với tao muốn đi học sao?”

“Ba và mẹ từng nói cho con học đại học. . .” Giọng nói yếu ớt nhỏ bé như con muỗi, có chút run rẩy, lời vừa nói khỏi miệng, Bạch Lăng liền lui về sau hai bước, chỉ sợ quả đấm của Bạch Chí Thanh lại chào hỏi cô.

Có lẽ là không nghe thấy, Bạch Chí Thanh chỉ hừ lạnh một tiếng rồi rời đi. Bạch Lăng đứng tại chỗ, hốc mắt nóng lên, có mấy lời đã đến khóe miệng, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống, không hề nói gì. Cô trở về phòng, lấy hết đồ ra ngoài, đi đến phòng bếp múc thêm một chén cháo gà bùng vào phòng ngủ.

Bạch Chí Thanh bùng cháo gà tới tay vợ, dáng vẻ thận trọng nhìn rất tức cười: “Lúc em uống phải có chừng mực, đừng uống một hớp xuống hết, đắt lắm, anh rất vất vả ép giá mới mua về. . . Em uống bồi dưỡng thân thể, con của chúng ta mới có đủ sữa uống.”

Bạch Lăng nhìn em trai nằm bên cạnh mẹ, lặng lẽ đi ra ngoài. Mới vừa ngồi xuống không bao lâu đã nghe thấy giọng Bạch Chí Thanh dỗ dành em trai. Hơi nhếch môi, cô làm như không nghe thấy, đi đến phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó trở về phòng, vén chăn lên, trốn trên giường.

Cho đến khi trước mắt hoàn toàn tối thui thì cô mới dám rơi nước mắt, biết rất rõ đây là chuyện rất bình thường, từ lúc mẹ mang thai đứa bé này trở đi, cô đã chuẩn bị đón nhận thật tốt, nhưng thực tế lúc đặt ở

trước mắt mới biết có nhiều khó chịu vậy. Dù cô hiểu chuyện thì bất quá cũng chỉ là một cô gái mới lớn, ba chưa từng yêu thương còn chưa tính, ít nhất cô còn có thể lừa mình dối người nói đó là bản tính sai khiến, bây giờ nhìn thấy ông che chở cưng chiều em trai thì cô mới biết thân là một người con gái, cô bị đối xử như thế là không công bằng.

Máu trong cơ thể đều chảy xuôi giống nhau, tại sao lại chênh lệch lớn như vậy?

Sau khi khóc xong thì cảm giác đặc biệt mệt mỏi, Bạch Lăng bắt tri bắt giác ngủ mất. Trong mơ hình như đi tới nơi nào đó, khoảng không gian bốn phía đen kịt, cô sợ, muốn há miệng hô to, lại phát hiện hoàn toàn kêu không ra bốn chữ “ba ơi mẹ ơi”. Sau lưng hình như có con thú hoang đang thở gấp nhìn cô chăm chăm, hơi thở thô ráp nguy hiểm từ phía sau tràn ra, từ từ bao lấy cô. Cô cứng người quay đầu nhìn lại, quái thú ẩn trong bóng đêm, không nhìn rõ dáng vẻ, chỉ có một đôi mắt sáng đến dọa người, cô lại tỉ mỉ nhìn, cặp mắt kia rõ ràng giống đôi mắt của em trai được sinh ra không lâu như đúc. Cô quay đầu lại, liều mạng chạy, không biết tính sao liền gọi to tên Cố Trường Tân. Cũng không biết chạy bao lâu, cho đến khi giọng nói không phát ra tiếng vang được nữa, Bạch Lăng mới nhìn thấy Cố Trường Tân mặc quân trang phía trước.

Cô càng không ngừng giữ nước mắt muốn núp ở phía sau anh, Cố Trường Tân vừa quay đầu nhìn thấy cô, đưa tay về phía cô, cô mới vừa nắm lấy bàn tay anh đã nhìn thấy có giọt máu trên mu bàn tay mình. Trong lòng cô hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt anh đã sẫm be bét máu thịt, miệng còn không ngừng ứa bọt máu. Anh há miệng ra rồi khép lại, trong lúc mơ hồ cô nghe anh đang gọi mình: “Bông nhai nhỏ, Bông nhai nhỏ. . .”

Lòng Bạch Lăng sợ vô cùng, Cố Trường Tân lại đột nhiên biến mất, quái thú sau lưng truyền đến âm thanh quái dị. . .

“Bạch Lăng!” Hô to một tiếng đánh thức cô từ trong mơ, đầu cô đầy mồ hôi bật đầu dậy, mới vừa thở dốc một hơi thì chỉ nghe căn phòng cách vách truyền tới tiếng khóc trẻ con cùng tiếng rống giận dữ của Bạch Chí Thanh.

Cô vuốt vuốt mắt còn có chút buồn ngủ, bò dậy, đến căn phòng sát vách ôm lấy em trai. Lúc này đứa bé đã bú sữa rồi, lúc này không biết có chuyện gì, vùi ở trong ngực người lớn khóc không ngừng. Ban ngày Bạch Chí Thanh phải đi ra ngoài làm ăn, buổi tối sao chống lại giày vò như vậy, thấy Bạch Lăng đi vào liền không nhận được đuối người ra khỏi phòng: “Đi ra ngoài khóc, đi ra ngoài khóc, hơn nửa đêm giày vò chết người! Ôm ra đi!”

Bạch Lăng không nói gì, ôm đứa bé ra khỏi phòng ba mẹ, trở lại phòng mình, ôm đứa bé đi tới đi lui dỗ dành. Đứa bé nghe cô nhẹ nhàng ngâm nga thì từ từ ngủ thiếp đi, Bạch Lăng hạ giọng, đặt đứa bé ở trên giường. Ai ngờ đứa bé mới vừa tiếp xúc với giường lại chép miệng, dáng vẻ muốn khóc, cô chỉ ôm đứa bé vào trong ngực, tựa vào đầu giường chợp mắt ngủ một lát.

Lúc này Cố Trường Tân nằm ở trong bụi cỏ nhìn chăm chú vào đồng cỏ màu xanh phía trước, mặc dù đối phương đã nguy trang, nhưng anh đã sớm phát hiện. Anh vốn là đã sớm có thể thuận lợi giải quyết xong người đó, nhưng sau khi trải qua huấn luyện đã nuôi dưỡng tính cảnh giác cao nên cũng làm cho anh nhận ra gần như cùng lúc đó, phía sau anh có người ghìim súng về hướng anh.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, đối phương chậm chạp không động thủ, đại não anh xoay chuyển một lát, cũng hiểu, căn bản là người phía sau không xác định là đã biết sau lưng mình có nguy hiểm hay không, hơn nữa người đó rất có thể không phát hiện phía trước anh cũng có người núp ở đó. Cho nên, dưới tình huống như thế, hai người ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, người dẫn đầu có hành động, bại lộ vị trí, như vậy thì vị trí hiểm yếu cũng không bày ra trước mắt đối phương!

Cứ im lặng nằm gần hai giờ rồi, dường như người bị Cố Trường Tân chia súng phát hiện mục tiêu mới, bắt đầu từ từ hành động chống khuỷu tay lên đất, hình như muốn đứng dậy rồi đi. Khóe miệng anh nở một nụ cười, vẫn không có động tác, động tác người đối diện đứng dậy rất nhanh, chỉ là đầu vừa ngóc lên liền bị súng đánh vào đầu. Máu đỏ khói mù bốc lên, Cố Trường Tân lật người, nằm ngửa mặt lên, nhát súng đánh vào ngực người sau lưng.

Hai người kia bị đánh trúng thì có chút buồn bực kéo phù hiệu đeo tay xuống, nằm xuống chung một chỗ. Cố Trường Tân nằm ở đó, tay cầm súng hạ xuống, một tay che mắt nở nụ cười.

“Không phải đập chết hai đứa tôi sao, vui vẻ như vậy?” Trong miệng người bị đánh trước lẩm bẩm ngậm một cọng cỏ, có chút lưu manh vô lại nói.

“Lần đầu tiên cảm thấy thật ra thì mình vẫn lợi hại, ít nhất lợi hại hơn trước một chút.” Cố Trường Tân vẫn cười, gương mặt lộ ra cảm giác thỏa mãn.

“Hắc, tôi nói cậu nhóc cậu là cố tình ? Giết hai tôi còn không tính, còn nghĩ biện pháp vòng vo khoe mẽ?” Người bị Cố Trường Tân đánh không ngừng lấy cùi chỏ đụng anh cho hả giận.

Cố Trường Tân không để ý tới anh, trong lòng vẫn là không kiềm chế được hưng phấn. Bông nhài nhỏ, hình như anh cách mục tiêu gần hơn một bước.

Trên đỉnh núi xa xa có hai người cầm ống nhòm nhìn một màn bên này đều là phá lên cười ha ha.

“Lão Đường, tôi nói cậu nhóc Cố Trường Tân này không tệ, lúc trước anh còn không đồng ý.” Đại đội trưởng đại đội đặc chủng Chu Vũ cười buông ống nhòm xuống, vẻ mặt phấn khởi.

“Cậu nhóc này nhìn chỉ không tệ, chính là không nghiêm chỉnh, không giống sẽ là người giữ quy củ, làm việc không quá trầm ổn.” Đầu tiên Đường Bằng Trình gật đầu đồng ý một cái, rồi sau đó lại nhún mày.

“Trầm ổn nhiệt tình cũng không phải là trời sanh, luyện nhiều hơn thì dĩ nhiên sẽ ra. . . Nếu không, ông nhận xem trước đi? Coi như thêm người luyện tập.”

“Vậy được, đợi lát nữa kết thúc gọi tới hỏi một chút.” Đường Bằng Trình gật đầu đồng ý.

Sau khi diễn tập kết thúc, Cố Trường Tân với tư cách người đầu tiên tiêu diệt “kẻ địch”, nhiệm vụ hoàn thành, vũ khí được Đại đội trưởng và Trung đội trưởng đích thân gặp mặt nhận lấy. Đối mặt với hai người có thực lực nhất cả đại đội, Cố Trường Tân hơi sợ, chống lại cặp mắt âm trầm của Trung đội trưởng Đường Bằng Trình thì trong lòng càng thêm hốt hoảng.

“Cố Trường Tân. . .” Sau giây lát nhìn nhau, Đường Bằng Trình kêu tên của anh.

“Có!” Cố Trường Tân đứng nghiêm, kính trọng làm quân lễ tiêu chuẩn, giọng nói vang dội trả lời.

“Tại sao cậu muốn ở lại đây?”

“Vì vợ tôi!” Cố Trường Tân dứt khoát trả lời, thậm chí khóe miệng mơ hồ có nụ cười.

18. Chương 18

Đường Bằng Trình sững sờ, động tác của Chu Vũ cũng hơi chậm lại, hai người nhìn nhau một lát, vẻ mặt Đường Bằng Trình có chút khó tin hỏi Cố Trường Tân: “Vì ai?”

“Vì vợ tôi!” Cố Trường Tân càng trả lời vang dội, không chút sợ hãi, cũng không chút xấu hổ.

“Cậu đừng có lừa tôi!” Đường Bằng Trình biến sắc, vẻ mặt trầm xuống: “Gia thế của cậu thế nào, chúng tôi có thể không biết sao? Năm nay cậu mới hai mươi một tuổi, thế nào, Thiếu tướng Cố chấp thuận cho cậu kết hôn sao? Nói thật cho chúng tôi, rốt cuộc tới bộ đội vì điều gì?”

“Chính là vì vợ tôi, nếu Trung đội trưởng không tin thì có thể hỏi ba tôi, bạn gái của tôi còn nhỏ, đợi đến lúc cô ấy tốt nghiệp đại học thì chúng tôi sẽ kết hôn!” Cố Trường Tân có chút kinh ngạc vì đối phương biết Cố Đồng là ba của anh, nhưng lại nghĩ đây là bộ đội đặc chủng thì đã sáng tỏ.

“Ha ha ha ha ha. . .” Chu Vũ đặt ly trà xuống nở nụ cười: “Thật đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà? Lão Đường, vẫn nên theo suy nghĩ lúc trước mà làm đi, lúc cậu ấy còn ở lại đây thì nghĩ cách làm một danh sách theo quân, nếu bạn gái nhỏ của cậu đồng ý thì tới, dù sao bộ đội vẫn có trợ cấp. Nếu cô gái nhỏ không muốn đến cũng tùy theo ý của cô ấy.”

Sau khi Cố Trường Tân nghe thì nhếch miệng cười một tiếng, đầy tự tin nói: “Bông nhài nhỏ của tôi nghe lời của tôi nhất, sao có thể không muốn theo quân?”

Đường Bằng Trình nghe, vừa bực mình vừa buồn cười, đá Cố Trường Tân một cước, đá thật nên Cố Trường Tân mới đau đến thu lại nụ cười. Chu Vũ nhìn thấy cũng không ngăn cản, uống một ngụm trà rồi mới nói: “Ngày mai bắt đầu, cậu được điều đến trung đội anh ấy, làm nhiệm vụ... cho theo kịp.”

“Rõ!” Cố Trường Tân lại làm quân lễ, lúc đang chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc thì hình như là nhớ tới điều gì đó nên quay đầu lại hỏi: “Báo cáo đội trưởng, tôi có một chuyện muốn hỏi!”

“Nói đi đừng nhiều lời!” Sau khi Đường Bằng Trình liếc mắt, tức giận trả lời: “Nói!”

“Địa chỉ ở đây có thể tiết lộ không? Tôi muốn viết thư về.” Cố Trường Tân nói xong thì giống như hơi có lỗi, gãi gãi đầu, như một đứa trẻ. Dù sao Chu Vũ đã là người trải qua không ít chuyện, dĩ nhiên nhìn ra anh muốn viết thư cho ai, lúc này đồng ý, chỉ cần không nói danh hiệu đơn vị bộ đội cùng địa chỉ cụ thể viết lên là được.

Cố Trường Tân nhận được câu trả lời mong muốn, vô cùng vui vẻ đi ra ngoài, để lại Đường Bằng Trình cùng Chu Vũ nhúm mày hút thuốc lá ở trong phòng làm việc.

“Tôi thấy khả năng thích nghi của cậu ấy khá mạnh, chỉ là quá trình có thể tương đối khó khăn.” Đường Bằng Trình hung hăng hít một hơi khói nói.

“Tôi xem trọng nguyên nhân của cậu ấy, không chỉ bởi vì cậu ấy là con trai của Thiếu tướng Cố. Dĩ nhiên là đạo lý ‘cha giỏi sinh con chẳng ra gì’ chiếm một phần, nhưng anh không cảm thấy sự mạnh mẽ cùng kiên nhẫn trên người Cố Trường Tân rất có thể sẽ vượt qua bất cứ ai trong chúng ta sao? Cậu ấy rất có thể là ưu tú nhất trong nhóm tân binh này, bất luận là kỹ năng hay là phẩm hạnh, cậu ấy đều có thể trở thành bộ đội đặc chủng ưu tú nhất!” Chu Vũ đi tới trước cửa sổ nhìn bóng lưng Cố Trường Tân đi xa dưới lầu nói.

“Lão Chu, tôi biết anh tiếc tài, chỉ là anh có nghĩ tới hay không, Cố Trường Tân muốn rời khỏi bất cứ lúc nào cũng được?” Đường Bằng Trình dập tắt điếu thuốc trong tay, thở dài nói: “Cậu ấy tới đây chính là vì bạn gái cậu ấy, phụ nữ nào chịu được người đàn ông của mình ‘liếm máu trên lưỡi dao’ mỗi ngày? Nếu bạn gái cậu ấy không đồng ý thì làm thế nào? Tôi thấy cậu ấy rất có thể trực tiếp cuốn gói đi!”

“Bộ đội đặc chủng là nơi cậu ấy muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?” Chu Vũ lại cười: “Lão Đường, bây giờ bộ đội đặc chủng rất thiếu nhân tài, ở nước ta, đây coi như là đơn vị yếu nhất trong quân sự. . .”

“Tôi lo lắng nhất không phải cậu ấy muốn đi, mà là chúng ta dè dặt, khống chế, không cho phép cậu ấy đi, nếu chọc cậu ấy làm ra chuyện gì thì hậu quả như thế nào, ai cũng không dám tưởng tượng!” Hình như Đường Bằng Trình cực kỳ mệt mỏi, dựa vào ghế, nhắm mắt lại.

“Chúng ta thử bồi dưỡng trước một chút xem, mài giũa tính tình. . .” Chu Vũ thu nụ cười, cũng thở dài: “Muốn trở mặt nhìn một người như thế đi, không nổi. . .”

“Vậy được, tôi cố hết sức.” Đường Bằng Trình mở mắt ra suy nghĩ trong giây lát, cuối cùng biểu lộ thái độ.

Lúc Bạch Lăng rời giường đã là bảy giờ rưỡi sáng, đứa bé trong ngực đang ngủ say. Cô rón rén ôm đứa bé trở về phòng ba mẹ, thấy mẹ ngủ cũng say, nghĩ tới nửa đêm hôm qua em trai giày vò muộn như vậy, chắc hẳn bà cũng không ngủ được nên cũng không đánh thức bà.

Trở về phòng, Bạch Lăng thu dọn túi đi học, mới vừa bỏ sách vào trong ba lô, Bạch Chí Thanh trở về. Bạch Lăng sững sốt một chút, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp tốt, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt ra khỏi phòng. Bạch Chí Thanh ngồi ở cạnh bàn ăn uống sữa đậu nành, trong tay còn cầm một cái bánh tiêu, nhìn thấy Bạch Lăng đeo ba lô, trực tiếp đưa tay ném lên bàn.

“Mày mang túi đi đâu?”

“Hôm nay là thứ tư, con còn phải đi học. . .” Bạch Lăng có chút nơm nớp lo sợ nhìn Bạch Chí Thanh, ngoài dự đoán, ông ta cũng không vùng vằng quát mắng.

“Hôm qua tao đã đi gặp thầy giáo rồi, nghỉ học, sau này không cần đi học.” Bạch Chí Thanh uống một hớp sữa đậu nành, suy nghĩ trong chốc lát lại nói: “Mày cũng mười tám tuổi rồi, ở nhà hai năm, chăm sóc m

traí mảy thật tốt rồi sau khi nó đi nhà trẻ, tao sẽ tìm một gia đình tốt một chút gả cho người ta.”

Bạch Lãng nghe xong chỉ cảm thấy hơi sức toàn thân cũng bị rút sạch, khó mà chống đỡ được thân thể: “Ba, con mới mười tám tuổi. . .”

“Không nói mảy cưới ngay lập tức, bảo mảy chờ hai năm!” Bạch Chí Thanh thấy gương mặt Bạch Lãng đã trở nên trắng bệch thì càng thêm tức giận, gần như là hung tợn nói ra những lời này.

“Thật ra thì, con có. . .” Bạch Lãng biết buổi sáng Bạch Chí Thanh tuyệt đối không thể nói chuyện, nếu ông chịu nói thẳng ra như vậy chuyện này coi như là hoàn toàn quyết định. Cô không có năng lực chống cự, Cố Trường Tân thì sao?

Ở trong mắt của cô, Cố Trường Tân cũng coi là một người đội trời đạp đất, không gì là không thể. Ngày trước anh đều giúp cô vượt qua chỗ khó khăn nhiều lần, lần này thì sao? Giờ phút này cô chỉ có thể lựa chọn nói ra quan hệ của mình và Cố Trường Tân để ngăn cản suy nghĩ sai lầm của Bạch Chí Thanh.

“Tiểu Lãng, vào đây một chút.” Trong phòng mẹ cắt đứt lời Bạch Lãng nói, cô đứng tại chỗ nhìn vào phòng, cũng không có động tác. Bạch Chí Thanh thấy vậy lại mắng đôi câu, cô mới như có hồn như người bình thường bước như không vào phòng.

“Mẹ. . .” Bạch Lãng nhìn mẹ ẵm em trai, có chút uất ức xông lên đầu.

“Lời ba con nói không cần để trong lòng, gia đình chúng ta như vậy, con gái không học thì tương lại ở đâu ra? Chuyện tiền bạc để mẹ nghĩ cách, đợi lát nữa ba con đi ra ngoài rồi thì con phải đi học đi, chuyện trong nhà, mẹ giúp con giấu.” Mẹ đưa tay chỉnh sửa đuôi sam của cô một chút, lại vỗ vỗ vai của cô, thở dài một cái, cúi đầu nhìn em trai, cũng không nói gì.

Bạch Lãng cất ba lô vô phòng, đi vào phòng bếp đặt canh gà trên lửa hâm, chờ Bạch Chí Thanh ra khỏi cửa. Ai ngờ ông ăn sáng rồi nhưng không ra cửa giống như ngày thường mà đi vào phòng bếp, nói: “Mày múc cho mẹ mảy một chén canh gà, nhanh một chút, tao chờ mảy cùng đi ra ngoài!”

“Đi đâu?” Bạch Lãng nghe xong thì sốt ruột.

“Mày còn muốn ở nhà ăn uống chùa?” Bỗng dưng giọng của Bạch Chí Thanh cất cao, gần như rống giận: “Không học thì theo tao đi ra ngoài làm việc, có tay có chân còn phải để tao nuôi mày sao?”

Mũi Bạch Lãng chua xót, nước mắt muốn rơi xuống, lại sợ Bạch Chí Thanh nhìn thấy càng thêm chán ghét, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống. Cô bưng hơn phân nửa chén canh gà vào phòng, đặt ở trên tủ đầu giường, dĩ nhiên mẹ đã nghe được lời Bạch Chí Thanh nói, trên mặt cũng có chút nước mắt, nhìn đáng vẻ Bạch Lãng nhẫn nhục chịu đựng, há miệng, nhưng không nói được câu nào.

Đây là số mệnh, có thể làm gì đây?

Trừ buổi trưa Bạch Lãng về nhà làm cơm, suốt cả ngày đều sống ở sạp trái cây. Có lẽ là sợ cô chạy đến trường học, cả ngày Bạch Chí Thanh cũng không rời đi, mắt cũng thỉnh thoảng liếc về phía cô. Cô nhìn một góc đường, bao giờ cũng thất vọng thu hồi ánh mắt, làm sao bây giờ Cố Trường Tân có thể đột nhiên xuất hiện tới giải cứu cô được chứ? Anh cũng là người, không phải thần tiên. . .

Lúc chạng vạng, Vu Tinh tới tìm, cô vừa nhìn thấy ánh mắt Bạch Lãng sưng đỏ thì đã hiểu là chuyện gì, chỉ là một người ngoài nên cô cũng không tiện mở miệng nói, mặc dù trong lòng hận Bạch Chí Thanh đến nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt cũng chỉ có thể làm bộ như không nhìn thấy, cười híp mắt chào hỏi: “Chào chú Bạch, con tới mua ít trái cây.”

“Vu Tinh. . .” Bạch Chí Thanh cũng tươi cười rạng rỡ: “Muốn mua gì, chú để Bạch Lãng giúp con xách về.”

Vu Tinh cười đến rức rở, cố ý chọn rất nhiều trái cây, sau đó Bạch Lãng thuận nước đẩy thuyền mượn việc giúp xách trái cây rồi cùng Vu Tinh rời khỏi tầm mắt Bạch Chí Thanh.

“Cậu làm sao vậy, hôm nay mình đến lớp cậu đợi cậu lâu lắm, kết quả người lớp các cậu nói cho mình biết là không đi học.” Vu Tinh thấy trên đường Bạch Lãng đều cúi đầu, có chút lo lắng hỏi.

Vu Tinh nghe Bạch Lãng nói nguyên nhân trước sau thì nổi giận đùng đùng, ném đồ trong tay vào ven đường rồi muốn đi trở lại. Bạch Lãng thấy đáng vẻ của cô thì vội vàng kéo lại, gấp đến độ nước mắt ầm

nhấn một ngày cũng rơi xuống: “Cậu đi đâu? Với dáng vẻ này làm sao cậu khuyên được? Chúng ta trở về nói như vậy, với tính cách của ông ấy, mình đi về lại bị đánh tàn nhẫn một trận.”

“Ông ấy thường đánh cậu?” Vu Tinh nghe cô nói như vậy thì càng thêm tức giận, cuốn tay áo của cô lên cẩn thận nhìn, trên cẳng tay trắng như tuyết rải rác những dấu vết bầm tím, đau lòng rồi lại mắng: “Hừ! Ông ta đâu phải là ba cậu, ông ấy chính là quản người làm trong nhà, bây giờ có con trai cũng không quản cậu nữa, cậu ngốc à, còn đứng ở trước mặt ông ấy để cho ông ấy đánh, không biết chạy à?”

“Mình có thể chạy đi đâu?” Bạch Lăng bất đắc dĩ cười cười: “Mình chỉ có một cái nhà, mặc kệ chạy đến đâu cũng phải trở về.”

“Haizz, bộ dạng bây giờ của cậu, anh mình lại không ở đây.” Vu Tinh có chút lo lắng cau mày suy nghĩ trong chốc lát, lại hỏi: “Vậy cậu thật sự không đi học nữa?”

“Không có tiền thì mình có thể làm thế nào?” Bạch Lăng lau nước mắt, còn nói: “Mình định xuôi theo ý của ông ấy trước, bí mật tiết kiệm tiền, đợi đến đủ rồi mới đi học lại.”

“Cậu ngốc à?” Vu Tinh nghe suy nghĩ của cô thì lắc đầu liên tục: “Tính tình ông ấy keo kiệt yêu tiền, đoán chừng cậu tiết kiệm mười tám năm cũng không đủ đóng học phí một học kỳ. . . Nếu anh mình ở đây thì tốt rồi, anh ấy có một ít tiền riêng, hơn nữa, anh nhiều cách, nói không chừng cũng có thể cho cậu ít tiền.”

“Lần trước lúc anh đi đã nói rồi, gần đây anh rất bận, thư mình viết cũng bị trả về, liên lạc anh không được.”

“Ừ, trong nhà cũng không liên lạc được, ” Vu Tinh gật đầu một cái, nhìn cô có chút lo lắng, lại an ủi: “Dượng hai nói với dì hai, bây giờ anh rất an toàn, hình như là đi làm chuyện cơ mật, cụ thể mình cũng không quá rõ ràng. . .”

Bạch Lăng gật đầu, chỉ nghe Vu Tinh hét to một tiếng, cô ngạc nhiên nhìn Vu Tinh, chỉ thấy mi tâm cô đầy vui sướng: “Mình có cách..., đi, mình dẫn cậu đi lấy học phí!”

19. Chương 19

Mặc dù trong lòng Bạch Lăng hơi sợ sợ, nhưng vừa nghĩ tới dù sao hai người cũng hơn một người nghĩ cách nên cũng đi theo Vu Tinh. Vốn tưởng rằng cô ấy sẽ đưa mình đến chỗ Bạch Chí Thanh, lại không ngờ Vu Tinh trực tiếp đưa cô đến quân doanh. Đứng ở cổng lớn của quân doanh, Bạch Lăng khẩn trương nhìn cảnh vệ ở cửa một chút, ngược lại Vu Tinh lại không luống cuống, tiến lên nói mấy câu cùng cảnh vệ.

Bạch Lăng chỉ thấy cảnh vệ liếc mắt nhìn cô rồi xoay người vào phòng, cầm điện thoại lên, xem ra là gọi điện thoại cho người khác. Vu Tinh trở về bên cạnh cô, an ủi nói: “Đợi lát nữa đi vào, cậu cũng không cần căng thẳng như bây giờ, thật ra thì cũng không có gì, cậu cứ nói thật thôi.”

“Chúng ta đi tìm ai vậy?” Bạch Lăng rướn cổ nhìn vào sân trong một chút: “Nói thật đi gặp ai thế?”

“Nhà chúng ta có ba người ở bộ đội, trừ anh trai lớn và anh hai, còn lại chính là dượng hai. . .” Vu Tinh cười cười, chỉ sợ Bạch Lăng quay đầu đi mất, kéo cánh tay của cô lại: “Bây giờ, anh trai lớn ở trong quân doanh, quanh năm suốt tháng cũng không thấy về nhà, anh hai — cũng chính là bạn trai cậu đang ở quân doanh bên ngoài thành phố, cho nên ở trong này cũng chỉ có một người mình quen biết thôi.”

“Hà?” Bạch Lăng sửng sốt tròn to hai mắt: “Không được đâu, nếu là. . . Ông vốn biết mình từ Cổ Trường Tân, lần đầu tiên gặp mặt lại là tình huống như vậy, nếu ông biết chuyện trong nhà mình sẽ càng không thích mình, dù sao. . .” Dù sao trong nhà không tốt, không phải thì đóng cửa bảo nhau. . .

“Cậu sợ gì?” Vu Tinh kéo chặt tay Bạch Lăng lại hơn: “Dượng hai mình không phải người coi trọng bên ngoài, trước khi anh mình đi cũng nói, có chuyện gì có thể nói với dượng hai. Nếu anh mình cũng nói như vậy thì cậu nhất định nên nói với dượng hai.”

“Vu Tinh, chúng ta vẫn không nên đi. . .” Thật ra thì Bạch Lăng cũng hiểu, có lẽ Cố Đồng nhúng tay vào thì chuyện này sẽ rất dễ dàng giải quyết. Nhưng vừa nghĩ tới người ba tham tiền ngang ngược thì cô đã cảm thấy rất xấu hổ: “Tự chúng ta nghĩ cách đi, chuyện này cũng không tới mức nhất định cần chú Cố ra mặt.”

“Haizz, chúng ta chỉ là học sinh, về chuyện tiền bạc, cậu có biện pháp gì giải quyết?” Vu Tinh luôn luôn làm việc hấp tấp, vốn quyết định phương pháp giúp Bạch Lăng, lại thêm câu nói mà Cố Trường Tân để lại trước khi đi, cô một lòng tin rằng để Cố Đồng giúp một tay thì hiệu quả tuyệt đối sẽ tốt hơn hai người bọn họ tự đi mò mẫm.

Trùng hợp lúc này có nhân viên truyền tin tới, nói là Cố Đồng để anh đến đón hai người vào. Bạch Lăng vẫn còn thấp thỏm đứng tại chỗ không dám động, Vu Tinh thấy bộ dạng cô nhát gan như cá thì trong lòng không thoải mái, nổi giận dưng dưng tiến lên kéo người vào cổng.

Vốn là Cố Đồng đang mở cuộc họp trong phòng làm việc, đột nhiên nghe cảnh vệ báo cáo nói là có hai cô bé tới tìm ông, ông vừa nghe cũng biết có thể là Vu Tinh đã xảy ra chuyện gì. Ông ngẫm nghĩ rồi để cho cấp dưới truyền tin đi đón người vào, trước khi Cố Trường Tân đi, hai ba con nói chuyện với nhau suốt cả đêm. Sau cùng Cố Trường Tân cũng bảo đảm sau này sẽ phát triển thật tốt ở bộ đội, nhưng điều kiện tiên quyết là Bạch Lăng ở chỗ này phải thật tốt, dĩ nhiên tất cả vẫn còn cần Cố Đồng quan tâm.

“Dượng hai, dượng hai!” Người Vu Tinh còn chưa vào phòng làm việc đã gào to.

“Kêu lớn như vậy làm gì?” Bởi vì còn có người ở trong phòng làm việc, Cố Đồng nghe thì không khỏi nhíu mày quát lớn. Vu Tinh nghe thì le lưỡi, rụt vai một cái ngưỡng chừng cười cười. Cố Đồng lại liếc mắt nhìn phía sau cô, Bạch Lăng cười gọi một tiếng “chú Cố” liền co quắp cúi đầu xuống. Nhưng nhanh trí như Cố Đồng thì làm sao có thể bỏ qua đôi mắt sưng đỏ của cô.

“Trước tiên các con ở bên kia đợi một lát, dượng nói chuyện quan trọng một chút.” Cố Đồng gật đầu một cái, dặn dò hai người, lại xoay người nói chuyện với người khác.

Đối phương thấy người nhà Cố Đồng tìm tới, xem chừng cũng có chuyện gì, vội vã nói mấy câu với ông rồi rời đi. Lúc này Cố Đồng mới đứng dậy gọi thông tin viên mang hai ly nước lọc đưa cho hai người Vu Tinh: “Nói đi, chuyện gì mà sợ hãi như vậy?”

“Hắc hắc. . .” Vu Tinh cười hai cái mới thân trọng hỏi: “Dượng hai, dượng có thể giúp cho bọn con một chút tiền hay không?”

“Các con cần tiền làm gì?” Ngược lại Cố Đồng không nghĩ tới Vu Tinh vừa mở miệng liền trực tiếp muốn tiền.

“Chính là muốn cho. . .” Vu Tinh vẫn chưa nói hết đã bị Bạch Lăng đẩy một cái, Vu Tinh vẫn cảm thấy bất bình, nhao nhao muốn thử tiếp tục nói, Bạch Lăng không biết làm sao bầm cô luôn.

“Chúc Cố, hôm nay làm phiền rồi ạ, thật ra thì không có việc gì, tự chúng con có thể giải quyết, bây giờ không còn sớm nữa, con nên đi về trước.” Bạch Lăng nói xong có chút khó khăn nhìn sắc trời sắp tối, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Vu Tinh cũng đứng lên theo, không biết hơi sức từ đâu tới, kéo Bạch Lăng lại, vén tay áo lên, dấu vết tím bầm liền lộ ra ngoài: “Dượng xem đi, cô ấy bị đánh đến thế này còn muốn tự giải quyết, cô ấy có thể giải quyết như thế nào, đi về còn không phải là chịu một trận đòn dữ dội!”

Chung quy là con gái nên Cố Đồng cũng không tiện nhìn kỹ, ánh mắt chỉ nhanh chóng quét qua, nhưng những vết kia rõ ràng tồn tại, không phải giả. Một cô gái mảnh mai, trên người nhiều vết thương như vậy, dù mạnh mẽ như Cố Đồng nhìn cũng không khỏi hoảng sợ.

“Chuyện gì xảy ra?” Cố Đồng thấy bộ dáng Bạch Lăng cắn môi đỏ mắt thì đã nghĩ đến chuyện này không đơn giản như vậy, bằng vào hai cô gái đơn thuần, ra đời không lâu thì hoàn toàn không có cách nào giải quyết: “Bạch Lăng, con cũng không cần gấp, ngồi xuống từ từ nói, những vết thương kia là chuyện gì xảy ra?”

Lúc bắt đầu Bạch Lăng cúi đầu không nói tiếng nào, nhưng lại sợ Vu Tinh ở bên cạnh thêm dầu thêm mỡ, cũng không biết Cố Đồng nghe rồi có thể tạo ra hậu quả nghiêm trọng gì.

Cô tự biết không phải là người nhà họ Cố, ngoại trừ cùng Cố Trường Tân thì đến nay không có quan hệ thân mật với người khác, nhà họ Cố Gia đối với cô mà nói chính là một gia tộc cao cao tại thượng, nhà họ Cố không thể làm gì cho cô. Chỉ là bất luận là Cố Trường Tân hay là Vu Tinh đều nói, Cố Đồng là một người có tinh thần trọng nghĩa mười phần, nếu nghe Vu Tinh kể phóng đại lên thì có lẽ thật sự sẽ quả quyết bắt tay vào làm việc này rồi.

Có Cố Đồng giúp một tay thì xác thực rất tốt, nhưng Vu Thanh Trừng sẽ nhìn cô như thế nào? Bạch Lăng hiểu, bà vẫn luôn không thích cô, nếu như mà biết cô có một người cha không chịu nổi trong nhà thì sự không thích có thể cũng sẽ thăng cấp thành ghét hoặc là chán ghét.

Nghĩ đến những điều này, Bạch Lăng vẫn tình nguyện tự nói tất cả mọi chuyện ra. Cho nên, cô dùng sức ngăn Vu Tinh lại, tự cô kể lại. Từ đầu tới cuối Cố Đồng đều duy trì vẻ mặt cau mày, sau khi Bạch Lăng nói xong thì có chút lo lắng nhìn ông, thấy anh trầm tư cũng đành phải ngậm miệng không nói lời nào.

“Bạch Lăng. . . Quan hệ của con và Cố Trường Tân thế nào thì nó đã thẳng thắn với chú rồi.” Cố Đồng suy tư chốc lát, vừa mở miệng là một câu nói như vậy, Bạch Lăng nhất thời đỏ mặt, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

“Con biết ạ.”

“Nhà chúng ta có hai đứa con trai, đứa lớn thì bởi vì khi còn bé theo chú trải qua cuộc sống trong quân đội một khoảng thời gian, tự tay nuôi dạy lớn lên, làm việc cũng tương đối trầm ổn, cũng không để cho chú bận tâm. Năm Cố Trường Tân được sinh ra, chú lên phía Bắc, nó còn quá nhỏ nên ở lại bên cạnh mẹ nó cùng ông bà nội, từ nhỏ được cưng chiều đến lớn, đã làm nhiều chuyện làm chú lo lắng. Nhưng bởi vì con, lần đầu tiên chú nhìn thấy con trai chú cũng là có một người đàn ông có trách nhiệm. Bất kỳ tình huống nào, chú đều hi vọng Cố Trường Tân trở thành một người đàn ông đỉnh đạc, có thành tựu, con hiểu cảm nhận của một người cha không?” Cố Trường Tân thấy Bạch Lăng vẫn luôn cúi đầu thì cũng không biết cô hiểu lời của ông hay không nên dừng lại hỏi xuống.

Bạch Lăng nghe ông hỏi mình thì vội vàng gật đầu.

“Con là một cô gái rất tốt, đối với chuyện Cố Trường Tân muốn đi cùng với con, chú cảm thấy ánh mắt của nó không tệ.” Lần đầu tiên Cố Đồng cười cười, thái độ không phải quá nghiêm khắc, lại tiếp tục nói: “Nhưng làm người nhà họ Cố, yếu đuối không phải là chuyện tốt. Chú hiểu con còn nhỏ, còn cần rèn luyện nhiều một chút thì lá gan mới có thể lớn. Lúc Cố Trường Tân trở về đơn vị cũng nhờ chú quan tâm đến con, cho nên chuyện này chú sẽ giúp con xử lý ổn thỏa. Chỉ là chú hi vọng sau này con có thể kiên cường hơn, gặp những chuyện tương tự thì không chỉ là trốn tránh rồi lau vết thương rơi nước mắt, biết không?”

Ba của Bạch Lăng không phải là một người xứng đáng, đối với cô phần nhiều là đánh chửi gào thét, chưa từng dạy dỗ khuyên bảo cô bao giờ? Lúc này, giọng nói của Cố Đồng trầm thấp nói đến những đạo lý này, chân thành như vậy nên hốc mắt cô liền nóng lên: “Cảm ơn chú Cố, con biết rồi.”

“Cô bé, vừa mới nói phải kiên cường, tại sao lại khóc nhè rồi?” Cố Đồng cười cười, sau đó đổi đề tài: “Hai con về nhà trước, chú đến nhà Bạch Lăng một chuyến, nếu như dì hai con hỏi cũng đừng nói đến những chuyện này.”

“Vâng, con hiểu.” Vu Tinh thấy Cố Đồng thật sự tham gia giải quyết chuyện này thì thở phào một cái, kéo Bạch Lăng vui vẻ bước ra ngoài.

Cố Trường Tân đang hưng phấn nằm ở trên bàn viết thư, vừa nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Bạch Lăng là anh không ngăn được nở nụ cười. Năm nay cô mười tám tuổi rồi, đã trưởng thành, lần sau đi về có lẽ đã có thể đến nhà cô nói chuyện sau này rồi. Nhớ tới lần đó, gương mặt cô đỏ ửng, nói với anh định lập gia đình, anh đã cảm thấy trái tim ấm áp.

Cố Trường Tân nhắc bút lên, viết tình trạng gần đây của anh, mặc dù huấn luyện rất khổ, nhưng đối với cô, anh luôn luôn tốt khoe xấu che. Huống chi, anh có lòng tin ở bản lĩnh của Đường Bằng Trình trong trung đội, anh tin chắc vai của anh có thể che chắn mọi mưa gió, để cho Bông nhài nhỏ mà anh yêu mến nhất lặng lẽ nở rộ, vui vẻ một chút, hạnh phúc, mãi mãi. . .

“Cố Trường Tân, viết thư cho vợ cậu đấy à?” Có người nhìn nụ cười trên mặt anh trêu ghẹo nói.

Anh cũng không phản bác, chỉ cúi đầu nhỏ giọng cười, sau đó lại múa bút thành văn.

Lòng anh đầy vui vẻ tưởng tượng thấy tương lai, lại không biết cô đang ở nhà gặp đau khổ, cuối cùng còn kinh động ba của mình.

20. Chương 20

Cố Trường Tân viết xong thư thì cẩn thận đọc lại mấy lần mới nằm xuống giường. Tiết Nham ở cùng ký túc xá lên lút đến gần, chợt vỗ vai một cái. Cố Trường Tân cả kinh, mở mắt ra, làm tư thế phòng bị.

“Tôi có chuyện muốn hỏi cậu một chút.” Tiết Nham thấy dáng vẻ anh cảnh giác thì không thể nín cười.

“Cậu nói đi.” Cố Trường Tân thấy nụ cười của anh thì trong lòng ít nhiều có chút bài xích. Mặc dù hai người cùng một ký túc xá nhưng cũng không phải quá quen thân, nói cũng không nói được mấy câu.

“Trong nhà của cậu có phải có một cô gái tên Vu Tinh hay không?” Lúc Tiết Nham hỏi rõ ràng có chút áp úng.

Cố Trường Tân suy nghĩ chốc lát, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Triệu Bác bị anh đánh một súng ngã ngựa lúc đang diễn tập trên chiến trường, trầm tư một hồi, đối diện đôi mắt đen sâu của Tiết Nham, thành thật trả lời: “Ừ, em họ tôi.”

“Hèn gì.” Tiết Nham lẩm bẩm một câu rồi rời đi, lại quay người lại, có chút ngượng ngùng nói, “Lát nữa tôi cũng viết một lá thư, cậu có thể cho tôi địa chỉ của Vu Tinh không?”

“Sao cậu biết con bé?” Cố Trường Tân trầm ngâm cả buổi mới hỏi.

“Vẫn luôn biết, lúc ở nướ Mỹ.” Tiết Nham cười khỏ, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Dĩ nhiên Cố Trường Tân không đưa địa chỉ nhà mình cho anh, chỉ nói anh đưa thư cho mình, cùng gửi về, nếu Bạch Lăng nhận được thì giúp đưa cho Vu Tinh.

Đêm đó chuyện Bạch Lăng ở nhà của Cố Trường Tân nên vẫn còn hơi mất tự nhiên. Vu Thanh Trùng thấy cô vào cửa, mặc dù không có nói gì nhưng cử chỉ cũng tương đối thân thiết dễ gần, nhưng nụ cười trên mặt dần dần phai nhạt, Bạch Lăng cũng chỉ có thể làm bộ không nhìn thấy. Cho đến khoảng chín giờ Cố Đồng mới trở về, vừa vào cửa thì Vu Thanh Trùng đã cười tủm tỉm nghênh đón.

Cố Đồng để cặp công văn xuống, cơm cũng chưa ăn đã nói với Vu Tinh một câu: “Con và Bạch Lăng đến phòng sách của dưỡng một chút” rồi đi lên phòng sách trên lầu. Vu Tinh cùng Bạch Lăng liếc nhìn nhau một cái rồi vội vàng đi lên theo. Vu Thanh Trùng cầm bát đĩa đứng tại chỗ, có chút mờ mịt nhìn lên lầu một chút.

“Mọi chuyện đừng nói cho dì hai con biết!” Vu Tinh cùng Bạch Lăng mới vừa vào phòng sách là Cố Đồng đã dặn dò, giọng nói như thở dài, đảo mắt nhìn Bạch Lăng đứng có chút lo lắng đứng bên cạnh, nói: “Bạch Lăng, bắt đầu từ hôm nay, con ở nhà chúng ta đi, đợi lát nữa chú gọi dì Vu dọn phòng giúp con.”

“Ba con, ông ấy. . .” Ông ấy không cần mình nữa sao?

“Tổ rồi, sau này chúng ta cùng học, cùng nhau về nhà, thật tốt!” Vu Tinh nghe thấy thì vui mừng nhảy lên cao ba thước: “Chỉ là bên dì hai phải nói thế nào?”

“Thành tích của con không tốt chút nào, dưỡng tì gia sư dạy kèm ở nhà, hai người các con cùng lú, thành tích Bạch Lăng lại tốt hơn, mời con bé làm gia sư là chuyện không thể tốt hơn. Chỉ là đợi lát nữa các con cũng đừng nói gì, dưỡng tự nói với dì hai con. Từ nay về sau, chuyện này coi như kết thúc, sau này cũng đừng nhắc lại nữa.” Cố Đồng bóp mi tâm, lại phất tay với hai người: “Đi đi, gọi dì hai con đến đây đi.”

Hai người gật đầu một cái, đi đến cạnh cửa thì Cố Đồng vẫn gọi Bạch Lăng ở lại: “Bạch Lăng. . . Chuyện của con và Cố Trường Tân. . . đừng nói với người ngoài, bao gồm mẹ của nó.”

“Con hiểu.” Bạch Lăng gật đầu đồng ý, mặc dù nói không biết rốt cuộc Cố Đồng đang làm gì, nhưng trong mơ hồ cũng có thể tưởng tượng, nhất định là bỏ ra cái giá rất lớn, nếu không Bạch Chí Thanh tuyệt đối không thể nào buông tay. Bây giờ nghe ý Cố Đồng là cô phải ở lại, Bạch Chí Thanh hoàn toàn đuổi cô ra khỏi nhà họ Bạch rồi sao?

Lúc Vu Tinh gọi Vui Thanh Trùng lên lầu thì lại kéo Bạch Lăng vào phòng gần đó, sau khi khóa cửa thì nói: “Nhà của chúng ta vốn có rất nhiều phòng, nhưng không cần tới đâu, sau này đã, hiện tại cũng chưa có phòng dư, đợi lát nữa nói trước mặt dì hai, giúp cậu giành phòng của anh hai.”

“Không được đâu.” Bạch Lăng liếc mắt nhìn ra cửa, cẩn thận một chút nói: “Như vậy dì sẽ hoài nghi. . . Tiểu Tinh, mình muốn về thăm nhà.”

“Cậu về làm gì?” Vu Tinh vừa nghe cô phải đi về thì trực tiếp nhảy từ trên ghế xuống: “Cậu trở về sẽ tiếp tục bị đánh? Bây giờ sống ở đây không được sao? Sau này cậu gặp mặt anh mình cũng là quang minh chính đại rồi, cậu còn sợ gì?”

“Mình thật sự muốn trở về xem một chút, sao ba mình có thể dễ dàng thả tay như vậy. Huống chi. . . Cuối cùng thì mình không thể nào ở đây cả đời, nhà mình ở đâu, mình vẫn phân biệt rõ ràng.” Tay Bạch Lăng siết chặt vạt áo, sắc mặt tái nhợt.

“Ở cả đời thì thế nào? Sau này cậu gả cho anh mình thì đây chính là nhà của cậu!” Vu Tinh đi tới học tủ, cầm bộ quần áo ngủ của mình ra, nhét vào trong tay Bạch Lăng: “Đi tắm, sau đó ngủ!”

Mặc dù hai người tò mò Cố Đồng sẽ nói chuyện này với Vui Thanh Trùng thế nào, nhưng cuối cùng cũng không ai có lá gan đi hỏi. Sau khi tắm rửa, dĩ nhiên Bạch Lăng trở về phòng của Vu Tinh, không ngờ chính là Vui Thanh Trùng cũng ở đó. Cô có chút căng thẳng đứng ở cửa, tiến lùi không được.

“Vào đi, đứng ở đó lạnh lắm.” Vui Thanh Trùng cười kéo cô vào, lấy tay phẩy phẩy tóc của cô, khẽ trách cứ nói: “Sao không lau tóc, ướt như vậy dễ bị cảm.”

“Không sao ạ, hơi lạnh một chút.” Bạch Lăng xấu hổ cười một tiếng, cũng không dám nói thêm gì.

Vui Thanh Trùng tìm khăn lông, đắp lên đầu cô, giúp lau, sau đó mới nói: “Sau này an tâm ở nhà chúng ta, đừng quan tâm những chuyện khác. Bây giờ con còn nhỏ, đừng vì vài chuyện bất nhân mà bận tâm, dạy Tiểu Tinh thật tốt, nó phải học tập chỗ con rất nhiều.”

Chuyện bất nhân? Trực giác Bạch Lăng cho biết Cố Đồng che giấu Vui Thanh Trùng một vài chuyện, nhưng lúc trước Cố Đồng đã lên tiếng nên cô cũng không dám trực tiếp hỏi, chỉ có thận trọng trả lời vấn đề của bà. Lúc trước Vui Thanh Trùng không phải rất thích cô, chuyện này Bạch Lăng rất rõ ràng. Bây giờ cô lại đang ở nhà họ Cố, thái độ Vui Thanh Trùng cũng thay đổi một trăm tám mươi độ, cô nghĩ không ra nguyên nhân trong đó, chỉ có cẩn thận đi từng bước, chỉ sợ phạm phải sai lầm.

“Nếu là ở lâu dài thì cũng không nên ở cùng phòng với Tiểu Tinh, đi đi xem phòng anh hai nó đã được dọn dẹp rồi chưa.” Vui Thanh Trùng thấy tóc cô không nhỏ nước nữa thì cũng bỏ khăn lông trên tay xuống.

“Đi không cần phiền phức như vậy, tùy tiện dọn dẹp một nơi người có thể ngủ là được rồi ạ.” Bạch Lăng nghĩ đến có thể phải ở phòng Cố Trường Tân thì đỏ mặt.

“Đi hai, vẫn nên lấy phòng của anh hai cho Bạch Lăng ở. . .” Ngay giờ Vu Tinh vẫn ỉu xiu bên cạnh, lúc này vừa nghe muốn sắp xếp phòng thì tinh thần lập tức tỉnh táo, vẻ mặt rõ ràng lộ ra sự hưng phấn, còn thiếu nhảy lên nhảy xuống: “Đi xem, anh lớn vốn không thường trở lại, bây giờ quan hệ càng ngày càng xa cách với gia đình, nếu đi đưa phòng của anh ấy cho người khác ở, anh ấy sẽ nghĩ như thế nào?”

Lúc đầu Vui Thanh Trùng có ý định dọn phòng con trai lớn cho Bạch Lăng ở, chỉ là nghe Vu Tinh nói như vậy thì hình như cũng có chút đạo lý: “Vậy Trường Tân về thì làm thế nào?”

“Anh ấy ở quân đội lâu dài có thể trở về mấy lần?” Vu Tinh cười cười, lại né Vui Thanh Trùng nháy mắt ra hiệu với Bạch Lăng: “Mỗi lần anh trở lại đều chỉ ở lại hai ba ngày, anh ấy là một quân nhân mà chẳng lẽ còn so đo với một cố gái như Bạch Lăng thì thật hư đúng không? Anh ấy tùy tiện chịu đựng một đêm là được rồi?”

Vui Thanh Trùng suy nghĩ chốc lát, cảm thấy Vu Tinh nói cũng hợp lý nên liền gật đầu, đi ra khỏi phòng.

Trong phòng, Vu Tinh kéo Bạch Lăng cười thật lâu, còn nhỏ giọng nói đùa: “Haizz, đây gọi là gì? Trước khi vào cửa đây nhĩ? Còn nằm trên giường chồng tương lai đây. . .”

Bạch Lăng ngượng ngùng đến khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, làm bộ nhào tới che miệng cô, sau đó lật người cuộn vào chăn, trùm đầu thật chặt, Bạch Lăng vội vàng tiến lên kéo xuống. Hai cô gái ằm ỉ trong phòng, âm thanh hi hi ha ha truyền sang căn phòng sát vách, truyền đến tai Vu Thanh Trừng, lát sau, một tiếng thở dài bay ra.

Còn nhỏ tuổi đã bị nhà vứt bỏ, thật đúng là đáng thương. Vu Thanh Trừng nhớ lại lời Cố Đồng nói lúc nãy – nhà Bạch Lăng cũng coi như có tiền như người ta, nhưng từ nhỏ bởi vì là con gái nên bị người trong nhà vứt bỏ, ba mẹ đi nơi khác, chỉ chừa một khoản tiền miễn cưỡng cũng chống đỡ sinh hoạt hàng ngày của cô. Chính bởi vì như vậy nên Cố Trường Tân muốn giúp đỡ cô đi học đọc sách, bận tâm lòng tự ái của đứa nhỏ này mới lấy chuyện làm gia sư ngụy trang.

Vu Thanh Trừng đang cảm thán trong phòng, Cố Đồng cũng âm thầm trầm tư trong phòng sách, nếu như Vu Thanh Trừng phát hiện chân tướng của sự thật sẽ như thế nào? Ông lừa vợ cũng chỉ là tùy cơ ứng biến, tương lai Cố Trường Tân muốn cưới Bạch Lăng vào cửa, chuyện này sẽ không có khả năng giấu diếm. Lúc này ông cũng chỉ muốn lừa Vu Thanh Trừng hiện tại, để bà đừng ác cảm với Bạch Lăng nữa, giữ người lại, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng. Nhưng bây giờ nghĩ tới lại cảm thấy không ổn, nếu Vu Thanh Trừng phát hiện tất cả mọi người đều đang gạt bà, có thể dưới cơn nóng giận trút hết bực tức lên Bạch Lăng hay không?

Đổi lời nói dối thì cũng rất không có khả năng, xe tới trước núi tất có đường, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Cố Đồng nghĩ như vậy thì thở ra một hơi, trở về phòng ngủ.

Trên giường Cố Trường Tân đầy mùi vị của anh, Bạch Lăng ôm chăn mới lần mấy vòng ở trên giường, lại buồn rầu. Từ đây cô phải ở lại rồi, nói cách khác cũng đã không thể trở về nhà mình. Rốt cuộc Cố Đồng nói gì với Bạch Chí Thanh? Chỉ là Bạch Chí Thanh yêu tiền như vậy, nhất định Cố Đồng cho không ít tiền, lúc này nghe Vu Tinh nói hình như Cố Đồng còn phải trả tất cả học phí của cô, như vậy số tiền kia cô phải làm gì mới rõ ràng được đây?

Bạch Lăng nghĩ tới nghĩ lui cũng không được kết quả gì, tính toán tới lui rồi vẫn cảm thấy ngày mai nên về nhà một chuyến, hồi rõ lời trong lòng cũng tốt.

Ngày hôm sau đến trường, mặc dù bạn cùng lớp kinh ngạc tại sao thầy đã tuyên bố Bạch Lăng nghỉ học rồi mà sau đó cô lại tới, nhưng cũng không nói thêm gì. Mọi người chỉ nhiều chuyện thắc mắc, nhìn thấy cô và Vu Tinh cùng từ trên một chiếc xe xuống thì vẻ mặt trở nên kỳ lạ.

Trong lòng cô có chuyện nên cũng không nghĩ nhiều vậy, sau khi tan học, cô để Vu Tinh đi về trước rồi về nhà mình lấy chút đồ. Vu Tinh sợ cô bị thua thiệt nên đòi phải đi theo, cô không có cách nào nên chỉ đành phải đồng ý.

Cô để Vu Tinh chờ ở dưới lầu, lên nhà ngang rất lâu, vừa lúc Bạch Chí Thanh cũng ở nhà, thấy cô mở cửa đi vào thì đầu tiên là giật mình, rồi sau đó cau mày quát: “Trở về! Trở về! Mày đến đây làm gì?”

Cô về nhà cô, thế nhưng ông nói với cô “trở về”?

21. Chương 21

“Con muốn về không được sao?” Bạch Lăng cảm thấy buồn cười, ngày trước cô luôn cho đây là số mệnh, là kiếp trước cô làm ác nên bây giờ mới nhận hậu quả. Nhưng ngày hôm qua, lời của Cố Đồng lại làm cho cô hiểu, không phải là lỗi của mình, chuyện không công bằng, không hài lòng trên đời này quá nhiều, tất cả chỉ có thể nhìn vào bản thân. Lùi một bước có thể được gì chứ? Ông rống giận hoặc là đánh tàn nhẫn, chuyện ngày trước chỉ sợ cũng là do cô hèn nhát mà đổi lấy thôi.

Vừa nghĩ tới mấy lời của Cố Đồng, Bạch Lăng không tự chủ ưỡn thẳng sống lưng.

“Về nhà họ Cố đi!” Bạch Chí Thanh rống to một tiếng, đánh thức đứa trẻ trong phòng, chỉ nghe “oa —” một tiếng khóc từ phòng ngủ truyền ra.

“Có phải ba bán con cho nhà họ Cố rồi hay không hả?” Bạch Lăng thấy Bạch Chí Thanh gấp gáp đi ẵm em trai thì cũng đi theo vào phòng ngủ, lạnh lùng hỏi.

“Không phải là ông nói con bé dạy kèm tại nhà cho Vu Tinh sao? Sao lại bán con bé cho nhà họ Cố rồi hả?” Mẹ Bạch Lăng vốn đang ở cữ trong phòng, vừa nghe Bạch Lăng chất vấn liền kinh sợ ngồi ở trên giường.

Dĩ nhiên Bạch Chí Thanh chột dạ, chỉ đưa tay ẵm con, biết rõ lúc này Bạch Lăng căm hận nhìn chằm chằm ông nên cũng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, nếu đổi lại bình thường, sợ rằng quả đấm đã bay tới. Tối hôm qua, Thiếu tướng Cố tới ông, nói rõ, Bạch Lăng là con dâu mà nhà bọn họ đã định, nhà họ Cố bọn họ cũng không có lý do gì để cho cô ở nhà bị người ta đánh đập tàn nhẫn, nếu nhà họ Bạch không muốn nuôi cô con gái này thì nhà họ Cố bọn họ nuôi. Hai ngàn đồng, từ đó Bạch Lăng trở thành người nhà họ Cố, sau này tất cả chi tiêu của cô do nhà họ Cố Gia gánh vác.

Nói thật, Bạch Chí Thanh có chút dắc chí. Hai ngàn đồng đối với bọn họ mà nói là một số tiền rất lớn. Nuôi con gái vốn là tương đương với nuôi hàng hóa lỗ tiền bên người, hiện tại có người nguyện ý mang đi, dĩ nhiên ông cảm thấy đó là chuyện rất tốt. Sau đó lại nghe người cho ông tiền nói là “Thiếu tướng Cố”, ông không rõ về cấp bậc lắm, chỉ là có chữ “tướng” thì chắc cũng là quan rất lớn. Con gái của mình được định làm con dâu trong nhà quan, đây càng là chuyện mừng. Chỉ là nghĩ tới trước kia ông đối xử với Bạch Lăng như vậy thì trong lòng ít nhiều hơi sợ.

Bạch Lăng thấy Bạch Chí Thanh vẫn tránh né thì hừ lạnh một tiếng, rất bình tĩnh nói: “Chỉ muốn nói với hai người một câu, từ nay về sau tôi không cần bước vào cánh cửa này nữa, tôi lập tức về nhà họ Cố, không bao giờ tới làm phiền một nhà ba người của ông!”

Bốn chữ “một nhà ba người” bị cô nhấn rất mạnh, trong đó hận ý ép tới độ cột sống Bạch Chí Thanh cong lại mấy đường.

“Con nói gì vậy?” Mẹ Bạch Lăng nghe cô nói như vậy thì lập tức khóc ra tiếng: “Mặc kệ như thế nào, con cũng là con gái của chúng ta, con không ở nhà thì đi đâu? Tiểu Lăng, mẹ biết, con theo ba mẹ chịu khổ, nhưng cho tới bây giờ mẹ đều không nghĩ rằng phải bán con cho nhà họ Cố gì đó, trở lại đi.”

“Bà biết cái gì?” Bạch Chí Thanh vừa nghe thì lập tức quát: “Nó đi theo nhà họ Cố thì có gì không tốt? Người ta cho nó ăn, cho nó mặc, còn muốn để nó đi học, những thứ này đi theo chúng ta được sao?”

“Nó đi theo người khác thì coi như là gì?” Bản tính mẹ Bạch Lăng nhát gan, cho tới bây giờ đều nhẫn nhục chịu đựng, rất ít mặt đỏ tới mang tai cãi nhau với chồng: “Nó là con gái của tôi, đi theo tôi có gì không đúng?”

“Bà đừng quên, bây giờ bà có một con trai, chúng ta đâu còn nuôi nổi nó nữa? Hơn nữa, nếu nó đi về, không phải hai ngàn đồng cũng bay!”

“Hai ngàn đồng nhé?”

“Tối ngày hôm qua, Thiếu tướng Cố đến nói cho chúng ta hai ngàn đồng, từ đó Bạch Lăng đi theo nhà họ Cố sống qua ngày.” Bạch Chí Thanh nói, làm như muốn biện hộ vì hành động vô sỉ của mình, lại nói: “Tôi cũng vì tốt cho nó, bà không nhìn thấy Thiếu tướng Cố lái xe phô trương thế nào đâu, xe xịn, còn có tài xế riêng, bên cạnh còn có mấy người đi theo, phải là một quan lớn. Sau này Bạch Lăng đứng vững vàng ở nhà họ Cố, những vinh hoa phú quý không phải là cuộn cuộn tới. . .”

“Ông không có lương tâm!” Lúc này mẹ Bạch Lăng liền đập giường khóc ầm ĩ lên.

Bạch Lăng ở bên cạnh nhìn cảnh tượng này thì nhiệt độ trong lòng giống như bị một chậu nước lạnh tạt vào, lạnh lẽo ướt nhẹp. Ba của cô thật sự vì tiền bán đứng cô, miệng còn đầy đạo đức nhân nghĩa. Vì cô? Từ ngày cô ra đời, lúc nào ông vì cô mà lo lắng một ngày?

“Các người không cần ầm ĩ, tôi lập tức trở về nhà họ Cố, từ nay về sau, tôi theo ý của ông, tôi không trở về, không về nữa.” Bạch Lăng nhin nước mắt tràn mi, giọng nói giống như bị vật cứng chặn lại, cảm giác đau đớn mở ảo, thậm chí nói không ra câu hoàn chỉnh: “Sau này. . . Tôi không có. . . ba, không có!”

Cố Trường Tân đợi ở quán doanh hai tháng cũng không có thấy thư hồi âm của Bạch Lăng, trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng nghĩ tới lúc trước từng nói với cô, trước khi đi lại phải chào hỏi Cố Đồng, xem chừng cũng không có chuyện lớn gì nên dần dần yên tâm, dốc lòng huấn luyện. Tiết Nham cũng cách mỗi hai ngày sẽ tới hỏi một lần, dù sao lúc trước Cố Trường Tân cũng hơi cảnh giác với anh. Sau đó mỗi khi anh nghe nói không có nhận được thư từ nhà thì vẻ mặt xám tro thất vọng, Cố Trường Tân nhìn cũng không nổi, buộc anh nói chuyện lúc trước của anh và Vu Tinh thì mới hiểu ra.

Từ đó, quan hệ của hai người càng lúc càng gần.

Huấn luyện vẫn khô khan như cũ, hơn nữa có tính nguy hiểm khá cao, Cố Trường Tân là cấp dưới của Đường Bằng Trình nên cũng liều mạng luyện tập, có hai lần ngay cả Chu Vũ nhìn thấy cũng kinh ngạc, anh không muốn sống nữa sao? Mặc dù Đường Bằng Trình có chút mừng rỡ vì anh có kiên trì này, nhưng vẫn mơ hồ có chút lo lắng. Dù sao sinh mạng quan trọng hơn hết, miễn là còn sống, tất cả mới có thể có hi vọng.

Vì chuyện như vậy, Chu Vũ đặc biệt đi vào thành phố hỏi chuyên gia một chút xem sao, chuyên gia đề nghị hay là quan sát một khoảng thời gian trước, thử khơi thông với anh một lần rồi tính cách tiếp. Nghĩ tới nghĩ lui, Chu Vũ vẫn kéo Đường Bằng Trình gọi Cố Trường Tân về nhà vào một đêm, nói cho oai là uống rượu nhưng kỳ thực là vì thử dò xét tâm lý anh có xảy ra vấn đề gì hay không.

“Nhìn một cái cũng biết tửu lượng chẳng nhóc cậu không tệ, hôm nay tiếp khách, cùng với tôi và Trung đội trưởng các cậu uống vài chén.” Chu Vũ nhiệt tình nói lúc Cố Trường Tân vừa vào cửa.

Cố Trường Tân trải qua nửa năm huấn luyện thì càng trầm ổn, đã sớm thoát khỏi lớp áo khoác ngây thơ lúc trước, buồn vui không lộ ra. Lúc này thấy Chu Vũ cười vui vẻ thì cũng chỉ đơn giản gật đầu một cái, vào nhà, chào kiểu quân đội với Đường Bằng Trình một cái.

Bản thân Đường Bằng Trình cũng là người nghiêm túc, lúc này cũng chỉ khẽ vuốt cằm mà thôi. Chu Vũ kéo Cố Trường Tân tán dóc chuyện trời đất nửa ngày, lại rót mấy ly rượu cho anh mới chậm rãi tấn công mục tiêu đã sớm tính toán tốt.

“Tôi thấy gần đây cậu huấn luyện vẫn tương đối chú tâm, Đại đội trưởng các cậu đều thấy, thường khen ngợi cậu với tôi.” Những lời này vừa được Chu Vũ nói xong thì ở dưới mặt bàn bị Đường Bằng Trình đá một đá, anh nghiêng mặt nhìn sang bên cạnh trợn mắt nhìn người làm ác một cái, vừa cười híp mắt nói với Cố Trường Tân: “Tôi là người thô kệch, không hiểu những lời khách sáo, lời xã giao. . .”

“Thủ trưởng có lời gì nói thẳng đi, tối nay còn có một buổi luyện tập sức nặng.” Cố Trường Tân uống mấy ly rượu, có chút lên mặt, suy nghĩ cũng còn sáng suốt.

Chu Vũ cùng Đường Bằng Trình liếc nhau một cái sau, chậm rãi hỏi: “Rốt cuộc trong lòng cậu suy nghĩ gì? Ác với mình như vậy, là ghét bỏ thân thể của mình hay là làm sao?”

“Tôi chỉ muốn leo cao một chút mà thôi?” Lại không ngờ, sắc mặt Cố Trường Tân lại hòa hoãn, thậm chí khóe miệng khẽ có đường cong: “Đây là cam kết em dành cho cô ấy!”

“Bạn gái của cậu?” Đột nhiên Chu Vũ nhớ lại lần đầu tiên anh trả lời lúc hoàn thành diễn tập đối kháng ngoài trời.

Cố Trường Tân gật đầu một cái, rồi sau đó nói tiếp: “Có thể hai người không thể giải thích vì sao em nóng lòng leo lên cao như vậy, nhưng em cảm thấy đây coi như là chuyện có ý nghĩa nhất đời em đấy. Điều kiện gia đình của cô ấy không tốt, còn nhỏ tuổi thì phải giúp đỡ ba mẹ làm ăn, việc nhà gần như là cô một mình cô làm. Ba của cô ấy có tính khí không tốt chút nào, mắng cô ấy là chuyện thường xảy ra, sau đó em mới biết, ba của cô ấy không vui sẽ lấy cô ấy ra trút giận, mùa hè cô ấy rất ít mặc váy, em vốn cho là cô ấy không thích. Nhưng có một ngày, em họ của em nói cho em biết đó là bởi vì trên đùi của cô ấy bị ba cô ấy đánh dữ dội nên để lại dấu vết, rất khó coi.”

Lúc trước Đường Bằng Trình vẫn cúi đầu uống rượu, nghe Cố Trường Tân nói như vậy thì dừng động tác tay lại trong, hai tay đặt trên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh, lắng lắng nghe.

“Nhưng em cũng không có cách nào, em chỉ có thể dạy cô tránh khỏi bị đánh như thế nào, có mấy lần canh giữ ở dưới lầu nhà cô ấy cả ngày, chỉ sợ nhà cô ấy truyền ra tiếng cô ấy khóc.” Cố Trường Tân vuốt mặt, có vẻ hơi mệt mỏi: “Lúc ấy có người nhìn thấy bọn em đang đi trên đường thì nói với gia đình em yêu sớm rồi.”

Ba em giữ em lại đánh, đêm đó, em gái em đưa cô ấy đến thăm thì em đã quyết định đi bộ đội, đây là cách để em có thể mạnh mẽ lên nhanh nhất. Cô ấy nói cho em biết ba cô ấy không muốn cô ấy đi học, muốn cô ấy trực tiếp lập gia đình, thật may suy nghĩ này bị mẹ của cô ấy đè xuống. Cô ấy còn nhỏ như vậy, mảnh mai như vậy, em không có cách nào tưởng tượng dưới sự sắp xếp của người ba tham tiền đó, cô ấy sẽ gả cho người đàn ông nào. . .”

“Vừa tới bộ đội không bao lâu, cô cũng không liên lạc với em nữa, em gấp đến độ thiếu chút nữa đào binh chạy về, nhưng em hiểu rõ lúc đó em đi rồi, tất cả khi trước cũng uống phí. Mãi mới chờ đến lúc cô ấy gửi thư nói là muốn đến thăm em, em vui đến mấy buổi tối không có ngủ. Sau khi cô ấy đến em mới biết, thì ra là khoảng thời gian đó, cô ấy thật sự muốn buông tay em, bởi vì mẹ em tổn thương lòng tự ái của cô ấy, rất nặng!”

“Khi đó em càng kiên định suy nghĩ phải có thành tựu, chỉ có như vậy thì em mới có năng lực bỏ qua tất cả bất mãn của mẹ em để cưới cô ấy về nhà.”

Cố Trường Tân kể xong lại tự rót cho mình một ly rượu uống, ánh mắt mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Chu Vũ thở ra một hơi, nghiêng đầu dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến Đường Bằng Trình, người đó gật đầu một cái, đứng dậy đội nón lính nói: “Trở về huấn luyện. . . Ngày mai bắt đầu đi theo tôi làm nhiệm vụ!”

Cố Trường Tân sững sờ, ngay sau đó cười, chào kiểu quân đội một cái, thành khẩn nói một tiếng “cám ơn”.

Làm nhiệm vụ, rất nguy hiểm, nhưng có thể lấy được nhiều cơ hội tìm được cấp bậc cao hơn.

22. Chương 22

Từ ngày Bạch Lăng trở lại nhà họ Bạch rồi về nhà họ Cố thì thật sự không tiếp tục trở lại cái địa phương kinh đô đó nữa. Ánh mắt nguội lạnh của Bạch Chí Thanh nhìn cô còn có thể đạo mạo hãnh diện tự xưng là tất cả đều vì cô, cô chỉ cảm thấy từ đáy lòng dâng lên một sự chán ghét. Vết sẹo bị mở ra một lần lại một lần, mỗi lần, cô sẽ đau đớn khó chịu, để lại đôi tay người khởi xướng tràn đầy tội ác đó.

Có lúc cô cũng sẽ rất nhớ nhưng mẹ và em trai, mỗi lúc như vậy thì cô đều sẽ nghĩ cách đến nhà bà ngoại, để bà ngoại giúp nhắn cho mẹ hẹn thời gian gặp mặt. Trong thời gian này, Bạch Lăng sống ở nhà họ Cố muốn biết tốt hơn ở nhà họ Bạch gia bao nhiêu lần. Trước đó, dù sao Vu Thanh Trùng đối với cô cũng hơi lạnh nhạt, cô cũng hiểu, cô là một người ngoài thì không thể cầu nhận được nhiều hơn, một bữa no ấm cũng đã đủ rồi. Sau đó sống cùng đã lâu, Vu Thanh Trùng dần dần ôn hòa thân thiết với cô hơn, thỉnh thoảng gặp một hai chuyện cũng sẽ trưng cầu ý kiến của cô.

Tất cả đều diễn ra đều vào đấy, cho đến một ngày kia, cả nhà họ Cố giống như bị kinh động, hốt hoảng, vội vàng. Lúc Bạch Lăng vẫn còn ở trường học thì chỉ thấy Vu Tinh vội vã chạy tới cửa phòng học gọi cô. Cô thấy khuôn mặt cô ấy gấp gáp, không biết thế nào là đã cảm thấy hoảng hốt đến khó hít thở. Cô hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình tĩnh lại mới chạy ra ngoài.

“Bây giờ mình phải về trước, lát nữa mình để tài xế trực tiếp tới đón cậu, được không?” Trên trán Vu Tinh tất cả đều là mồ hôi, đáng vẻ thở hổn hển, vừa nhìn chính là cuống quýt chạy tới.

“Có thể, mình chờ một lát rồi về cũng được.” Bạch Lăng gật đầu một cái, lại có chút lo lắng hỏi, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Anh mình trở lại, hình như bị thương, bây giờ đang nằm trong bệnh viện, dì hai gọi mình đến bệnh viện xem một chút.” Vu Tinh không muốn nói nhiều như vậy, chỉ lo tiết kiệm được thời gian nên đơn giản nói chuyện ra một lần. Cô đang chuẩn bị xoay người rời đi mới phát hiện, Bạch Lăng trước mặt đã thay đổi sắc mặt. Đang bối rối nhưng cô cũng ý thức được lúc này cô nói có chút không ổn, lúc này mới ổn định trái tim treo ngược, an ủi cô: “Chỉ là vết thương nhỏ nên. . . Trước hết cậu đừng gấp gáp, mình đi xem rồi hẳn nói.”

“Mình cùng đi với cậu.” Bạch Lăng cũng không cần biết nhiều như vậy, trực tiếp trở về phòng học thu dọn một tý, kéo Vu Tinh đi.

Ở cửa sớm đã có tài xế nhà họ Cố đang chờ, nhìn thấy Bạch Lăng thì đầu tiên là sững sờ, sau đó mới gật đầu cười cười. Bạch Lăng ngồi trên xe, tâm tình vẫn luôn có chút không tập, Vu Tinh cũng lo lắng giống vậy, ngày thường luôn là hai cô bé riu rít, lúc này ngồi ngay ngắn cũng không có ai nói chuyện.

“Hai người các con yên tâm đi, thủ trưởng đã ở bệnh viện, nói là không có chuyện gì.” Có thể tài xế cảm giác được hai người căng thẳng lo lắng nên nói như vậy.

“Rất cuộc anh ấy sao thế ạ?” Có mấy lời Bạch Lăng không tiện hỏi, chỉ có thể do chuyện hỏi.

“Cụ thể chú cũng không rõ, chỉ nghe nói là bị thương, thủ trưởng để chú tới đón các con đến bệnh viện trước sau đó sẽ đi đón phu nhân.” Tài xế kia nhìn kính chiếu hậu, có thâm ý khác nhìn thoáng qua Bạch Lăng. Người phía sau chống lại tầm mắt của ông, trong lòng giật mình, cuống quýt dời mắt đi.

Để cho cô đến bệnh viện trước Vu Thanh Trừng, là ý của Cố Trường Tân sao?

Lúc xe lái vào bệnh viện quân đội, Bạch Lăng chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, cũng không thể động dậy. Cô chưa từng nghĩ tới, Cố Trường Tân lại gặp mặt cô ở chỗ này, hay là dùng thân phận của một người bị thương. Mạnh mẽ như vậy, lợi hại như vậy, tại sao lại bị thương? Bị thương ở đâu trên người? Rất nghiêm trọng sao?

Những vấn đề liên tiếp liều lĩnh trong đầu của cô, hỗn độn, hốt hoảng khác thường.

“Chúng ta đi lên trước. . .” Vu Tinh đẩy Bạch Lăng cứng ngắc ngồi ở ghế sau xe: “Dừng hai để chúng ta tới bệnh viện trước đi hai, đoán chừng là muốn cho cậu gặp anh ấy trước, nắm bắt thời gian ở cùng đi.”

Bạch Lăng hít sâu một hơi, kiềm chế lo lắng trong lòng, xuống xe. Dọc theo đường đi đều có người mặc quân trang cùng áo khoác trắng dài đi qua, sắc mặt bọn họ lạnh lẽo, không có nhiều vẻ mặt. Trên hành lang, không biết Bạch Lăng lấy dũng khí từ đâu tới, thể nhưng toát ra một ý nghĩ.

Nếu như Cố Trường Tân thật sự bị thương tổn tới mức nhất định. . . Dù nửa đời sau không thể tự lo liệu thì cô cũng muốn ở bên cạnh anh. Không xa không rời, đây là báo đáp tốt nhất cô có thể làm cho tình yêu của anh hai năm qua!

Đẩy cửa ra, đập vào mắt là Cố Đồng ngồi ở bên giường cùng Cố Trường Tân trò chuyện với nhau, thấy cô đi vào thì hai người cũng ăn ý ngừng lại. Cố Đồng đứng lên, để Bạch Lăng qua ngồi, ông đưa Vu Tinh ra khỏi phòng bệnh.

Bạch Lăng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, đỏ vành mắt. Cố Trường Tân nằm ở trên giường, sắc mặt có chút không tốt lắm, không giống với yếu ớt trên khuôn mặt anh tuần những ngày qua. Bạch Lăng thấy anh người gầy đi rất nhiều, gương mặt góc cạnh càng rõ ràng, hiện tại lại nằm trong bệnh viện, cũng nhìn không được nữa, cắn mu bàn tay khóc. Cố Trường Tân thấy cô khóc cũng gấp, tay không truyền nước biển đưa về phía cô, lòng bàn tay mở ra, tư thế mời.

“Ngoan, đừng khóc, tới đây anh ôm, lau lắm rồi cũng chưa gặp mặt.”

Cố Trường Tân trước sau đều là một giọng cưng chiều, Bạch Lăng nghe thấy thì máu cả người đều đông lại trong nháy mắt, sợ toàn thân bị cuốn sạch. Cô lão đảo tiến lên, nhào vào trong ngực của anh, nghe anh kêu đau một tiếng, lại đưa tay lên mặt của anh. Trên tay truyền đến cảm giác tiếp xúc của da, cùng với nhiệt độ của anh, lúc này cô mới dám xác nhận là anh còn sống sờ sờ ở trước mặt mình rồi.

“Anh làm em sợ muốn chết!” Bạch Lăng lau nước mắt trên đồng phục bệnh nhân của anh: “Vu Tinh nói anh bị thương, em sắp bị hù dọa đến chết mất!”

“Nói vậy!” Cố Trường Tân trách nhẹ một tiếng, nghiêng đầu khẽ hôn lên trán của cô, an ủi: “Anh không thể có chuyện, trên người bị trúng đạn, không có sao. . .”

“Ở đâu?” Bạch Lăng nghe anh nói trúng đạn, vội vàng chống người lên, khẩn trương hỏi anh: “Em xem một chút. . .”

“Xịt——” Cố Trường Tân đau đến hít một hơi, vẻ mặt khổ sở nói: “Em đè lên vết thương của anh rồi.”

Bạch Lăng luống cuống tay chân dờ tay chống lên ngực anh, cúi đầu kiểm tra vết thương, miệng không ngừng xin lỗi: “Có đau hay không? Thật xin lỗi, em không cố ý, em. . .”

“Anh biết.” Cố Trường Tân cười cười, một tay ôm eo của cô, kéo cô lại, xấu xa nói: “Bồi thường, hôn một cái đi.”

Bạch Lăng còn chưa kịp phản ứng thì môi của anh đã rơi xuống. Cánh môi của cô bị anh thoải mái ngậm lấy, từ từ mút vào. Cô lo lắng mình lại đụng phải vết thương của anh, ngăn người không dám nhúc nhích. Cố Trường Tân lại cười khê, đầu lưỡi chen lên phía trước cạy rang của cô. Lưỡi của anh xâm chiếm vào miệng của cô, lướt qua hàm rang cô.

Đợi đến khi anh buông cô ra thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đỏ đến muốn rỉ ra máu. Cố Trường Tân thấy bộ dáng của cô thì cảm thấy đáng yêu vô cùng, chỉ muốn kéo tới hung hăng hôn, rồi lại không đành lòng, cô giống như một cô búp bê, dùng lực hơi lớn chạm vào thì anh cũng cảm thấy đau lòng.

Hai người nói thao thao bất tuyệt một lát đã nghe thấy tiếng động bên ngoài. Lòng Bạch Lăng hoảng sợ, vội vàng cầm một quả táo trên tủ giả bộ gọt. Vu Thanh Trùng vô cùng lo lắng đẩy cửa ra, nhìn thấy Bạch Lăng, sững sốt một lát, lại đặt ánh mắt ân cần lên người Cố Trường Tân.

“Sao lại bị thương?” Vu Thanh Trùng đã đỏ mắt, đứng ở bên giường, có chút oán trách hỏi Cố Trường Tân.

“Con không sao, vết thương nhỏ mà thôi, bây giờ cũng không có sao. . . Mẹ, mẹ không cần quá lo lắng, cho con ăn miếng táo đi.” Cố Trường Tân liếc mắt nhìn Bạch Lăng, cười đối nói với Thanh Trùng,

Vu Thanh Trùng duỗi tay ra sau lưng, cầm một quả táo đã gọt vỏ trong tay, có chút kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chắc là Bạch Lăng. Vu Thanh Trùng cảm giác có chỗ nào đó không đúng nhưng lại nói không ra. Vừa vặn lúc đó Vu Tinh gõ cửa đi vào, đi sau lag mấy bác sĩ, Vu Thanh Trùng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng tiến lên hỏi bác sĩ về tình hình.

Người càng nhiều, Bạch Lăng bị đẩy ra khỏi đám người, lẻ loi đứng ở bên cạnh tủ đầu giường. Cô vốn cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, dáng vẻ lạnh nhạt, lỗ tai cũng nhạy bén nghe bác sĩ nói, đột nhiên tay ầm lên, cô hoảng sợ hất tay trên tay mình ra theo bản năng, lại cảm thấy đốt ngón tay hơi đau. Cô mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy một bàn tay khớp xương rõ ràng miết ngón tay của cô, khê dùng lực, ánh mắt chuyển động, đôi mắt có nụ cười an ủi, cô cười khê, len lén để tay vào chặn véo anh một cái rồi rút ra ngoài, như không có việc gì thu tay của mình, động tác vừa xong thì chỉ thấy nụ cười trên mặt Cố Trường Tân càng đậm hơn.

“Tối nay con muốn ăn gì, mẹ mang tới cho con. . .” Vu Thanh Trùng nói chuyện với bác sĩ xong thì vén vén góc chăn cho Cố Trường Tân, dịu dàng nói.

“Mẹ. . .” Cố Trường Tân như không nhận được nói: “Sao có thể phiền phức như vậy? Con trực tiếp ăn ở bệnh viện là được.”

“Một mình con ở bệnh viện thì ăn thế nào? Mẹ chỉ ở nhà nên tới chăm sóc con.”

“Ban ngày mẹ đi làm rất mệt mỏi, hay là thôi đi.” Cố Trường Tân trầm ngâm một lát rồi nói, “Để cho họ tới chăm sóc con là được rồi, dù sao thì giúp gọi một ít cơm thôi, kêu bác sĩ hoặc y tá, không phải là chuyện gì khó.”

“Haizz, bây giờ muộn rồi có làm gì đâu, anh, để Bạch Lăng chăm sóc anh có được hay không?” Làm sao Vu Tinh có thể không hiểu ý Cố Trường Tân, đương nhiên bây giờ là một xương một họa phối hợp.

Vu Thanh Trùng thấy quả thật ngày thường Bạch Lăng làm việc trầm ổn cẩn thận hơn Vu Tinh thì cũng đồng ý. Bạch Lăng đứng ở đó, gật đầu một cái, gương mặt không tự chủ đỏ lên, cúi đầu, có chút ngượng ngùng hé môi cười.

Bạch Lăng để Vu Tinh về trường học xin nghỉ giúp, cô ở bệnh viện cùng với Cố Trường Tân. Hơn nửa năm không gặp, cô cảm thấy anh khác với trước kia, mặc dù nhìn đôi mắt anh nhìn cô vẫn sáng lạ thường, nhưng anh chỉ là đơn thuần nằm ở nơi đó, cả người tản ra hơi thở cũng khác với trước đây, anh bây giờ trầm ổn, không làm bất kỳ động tác nào cũng không thể che được sự mạnh mẽ lộ ra.

“Bông nhài nhỏ. . .” Cố Trường Tân đặt ly nước trong tay xuống, khoe miệng khê nhếch lên cười: “Em nhìn anh như vậy mười phút rồi. . .”

“Hả. . .” Bạch Lăng chớp ánh mắt, gương mặt đỏ ửng, hai mắt vụt sáng lên, nói: “Em cảm thấy anh không giống trước kia nữa.”

“Không giống ở đâu?”

“Em cũng không nói được, chính là cảm thấy bây giờ anh làm cho người ta có chút không dám nhìn thẳng.” Ánh sáng trên người của anh, dù là Bạch Lăng thân mật vô gian thiết như vậy cũng bị ép trốn tránh ánh mắt, không dám nhìn lâu.

“Vậy em còn nhìn chăm chăm anh lâu như vậy?” Cố Trường Tân vừa cười vừa duỗi tay về phía cô: “Đến đây đi. . .”

Bạch Lăng rút cái ly trong tay của anh, ngồi ở bên giường, ai ngờ cô vừa mới ngồi vào chỗ thì anh đã ôm hông của cô, vừa dùng lực thì cô bị kéo vào trong vòng tay ấm áp của anh. Cô kêu lên, dùng tay gỡ tay anh ôm eo cô ra, thế nhưng anh lại bắt được, thuận thế luồn năm ngón tay vào giữa kẽ tay cô, mười ngón tay quần quít, thân mật ngọt ngào.

“Trên người anh có thương tích. . .” Bạch Lăng không tự chủ đỏ mặt, đầu nhỏ nhẹ nhàng đụng vào đầu của anh.

“Anh biết. . . Không có gì đáng ngại. . .” Lời vừa dứt là môi của anh đã rơi xuống, nhưng chỉ nhẹ nhàng chạm vào cánh môi mềm mại của cô, mỗi lần chạm vào thì nói một câu tâm tình: “Bảo bối, anh rất nhớ em. . . Ôi, em có biết anh nằm mơ cũng nhìn thấy em ở trước mặt anh hay không, ở trong lòng em. . . Cô bé ngoan. . .”

Bạch Lăng bị anh hôn đến thân thể tê dại, mềm nhũn ngồi trong lòng anh, nghe lời tâm tình cực nóng của anh, trong lòng khê động, khê nghiêng người, gờ tay ôm cổ của anh, trực tiếp hôn lên. Cô ít khi chủ động, lần này cũng dung cảm lớn đến lạ kỳ, học dáng vẻ lúc trước của anh, sợ hãi đưa lưỡi ra liếm liếm. Cố Trường Tân càng thêm hưng phấn, hết sức phối hợp, tự động há miệng ra, lưỡi của cô lập tức trơn tru đi vào, khê chạm vào anh.

Cố Trường Tân đặt tay trên eo cô càng lúc càng gấp, giống như muốn cầm lấy eo nhỏ của cô. Bạch Lăng ưm một tiếng, thế nhưng tràn ra một tiếng rên rỉ. Cố Trường Tân đã sớm nhìn rất lâu, lại muốn cô đã trưởng thành, nhớ tới cam kết lúc trước với cô, bây giờ lại sinh ra sự liêu lĩnh, lật người đè cô ở trên giường.

Bạch Lăng bị đầu lưỡi anh hôn đến chóng mặt, căn bản không ý thức tình cảnh bây giờ của mình, gương mặt đỏ hồng, hai mắt nhắm lại, tóc dài vốn buộc chắt biết bị mở ra lúc nào, rơi ở ra giường màu trắng của bệnh viện, trắng đen nổi bật càng lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rỡ.

Cố Trường Tân hôn cô, một tay xẹt qua cổ của cô từ từ xuống phía dưới, cuối cùng dừng ở trước ngực của cô, cầm nơi đầy đà. Bạch Lăng chỉ cảm thấy trước ngực sung tấy khó nhịn, ý thức không biết mơ hồ đến địa phương nào, đôi mắt mờ mịt, giọng gần như nũng nịu: “Cố Trường Tân. . . Ừm. . . Em thật khó chịu. . . Anh đừng. . . Khó chịu. . .”

“Cô bé ngoan. . . Anh muốn em, có được hay không?” Cố Trường Tân thấy cô dáng vẻ động tình quyến rũ như vậy thì nơi nào đó trên thân thể cứng hơn rồi, anh cũng khó chịu được: “Cô bé ngoan, anh cũng vậy rất khó chịu. . . Cho anh có được hay không? Hả? Có được hay không?”

Bạch Lăng chỉ có một người bạn trai, mà Cố Trường Tân che chở đủ điều, đáy lòng cô đã sớm có suy nghĩ muốn cùng với anh cả đời. Bây giờ, cô hiểu, có một số việc thật sự sắp xảy ra, mặc dù ngưng ngừng, nhưng cũng không bài xích, thậm chí trong lòng có chút mừng rỡ — cũng may, là anh.

“Cố Trường Tân. . .” Bạch Lăng chỉ cảm thấy miệng của anh lại dời đến trước ngực mình, cách lớp áo, lưỡi của anh, răng anh đều tận tình mút. Đùa với đỉnh này, làm cho cô run rẩy một hồi, mà tay của anh càng thêm đáng ghét, trực tiếp gỡ váy ra, thâm nhập cầm địa con gái.

“Hả?”

“Em không sợ. . . Là anh, em không sợ. . .”

“Cô bé ngoan, tin tưởng anh, anh sẽ không để em bị tổn thương.” Cố Trường Tân thấy cô đồng ý thì mừng như điên, càng ra sức lấy lòng cô. Bởi vì tay của anh cầm súng thời gian dài nên có vài vết chai, cọ sát trên da thịt mềm mại của cô tạo ra chút cảm giác thô ráp, Bạch Lăng lại chỉ cảm thấy nhanh quá. Cảm giác càng nhanh đánh úp về phía cô.

Đột nhiên tay của anh rút khỏi thân thể của cô, Bạch Lăng ngượng ngùng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy dòng nước nóng trong thân thể chảy theo ngón tay anh ra, bên trong đột nhiên trống rỗng. Chết lặng lạnh lạnh dính ở bên ngoài cô, dính dính, rất không thoải mái. Cố Trường Tân chống thân thể lên cẩn thận nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, khe chu miệng nhỏ, hô hấp có chút dồn dập, trong lòng anh căng thẳng, đưa tay vào trong quần đồng phục bệnh nhân, cử động trên mình mấy cái, lúc này mới nắm tay của cô.

Bạch Lăng thấy cả buổi anh không cử động thì có chút nghi ngờ mở mắt ra, lại thấy khuôn mặt anh tuân của anh càng đến càng gần, cả người giống như là nằm ở trên người cô, môi của anh dính vào tai của cô, thổi hơi nóng vào trong tai cô, kích thích được cô run lên.

“Cô bé ngoan, giúp anh cởi quần ra. . .”

“Hả?” Bạch Lăng nghe thấy thì bị dọa sợ đến sững sờ, không nhúc nhích: “Anh. . . Tự anh. . .”

“Anh bị thương. . .” Chỉ một câu đã làm Bạch Lăng thua trận, ngoan ngoãn cởi quần của anh.

Cố Trường Tân nhẹ nhàng cười một tiếng, bóp hông của cô, hạ người xuống. Đầu mút nhỏ nhỏ mảnh mai căng ra, không chút do dự tiến quân thần tốc. Cực hạn, đây là từ duy nhất trong đầu Cố Trường Tân có thể nghĩ tới, cô ấy nhỏ như vậy, mềm mại như vậy, nơi đó lại nóng. Linh hồn anh chỉ muốn chết ở bên trong cô. Sức hấp dẫn trí mạng làm anh bị kích thích.

Bạch Lăng đau đến chỉ muốn ngắt đi, cô vẫn luôn có thể chịu đựng đau đớn, thế nhưng một lần này, cô cảm giác cô yếu đuối hơn trước rất nhiều, cho nên đau đến khóc, bắt lấy vai anh nức nở. Lòng anh đau đến tột đỉnh, lại không biết dỗ dành cô thế nào, không thể làm gì khác hơn là rút ra, liên tiếp hôn lên nước mắt của cô, nhỏ giọng lặp lại: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chúng ta không làm nữa, là anh không tốt, cô bé ngoan, đừng khóc. . .”

Bạch Lăng được anh dỗ dành thì cũng không biết uất ức từ đâu tới, hung hăng bóp vai tạo thành vết đỏ. Anh cảm thấy trên vai hơi đau, ngực càng đau hơn, nhưng cũng không để ý, chỉ ôm thật chặt cô dỗ dành. Bạch Lăng nức nở một lúc lâu mới dần dần chậm lại, lẳng lặng nằm tựa vào trong ngực anh một lát, trên giường bệnh một người chật hẹp, thân thể hai người trần truồng ôm chặt lấy nhau, hợp đến chẳng còn chút không khí nào lọt vào.

“Cho em nhìn vết thương một chút đi, lúc này có đau hay không?” Lát sau Bạch Lăng mới nhớ tới chuyện chính.

“Không có sao. . .” Cố Trường Tân nhàn nhạt trả lời, lại nghiêng đầu hôn trán của cô, đau lòng nói: “Bây giờ còn đau không?”

“Anh cho em xem vết thương đi.” Bạch Lăng đỏ mặt trốn tránh vấn đề của anh, giùng giàng đứng dậy liếc mắt nhìn, lúc này mới phát hiện băng gạc trước ngực anh sớm đã bị máu nhuộm đỏ, thật hù dọa người nhìn.

“Sao anh không nói với em.” Bạch Lăng vội vàng ngồi dậy, lộ tấm lưng trắng như tuyết: “Em đi gọi bác sỹ tới xem một chút.”

Cố Trường Tân liếc mắt nhìn cô. Tấm lưng trần, ánh mắt buồn bã, lời cô nằm xuống, dùng chân đắp kín lại: “Không quan trọng, bây giờ cũng mười hai giờ, bác sỹ đã sớm nghỉ ngơi, anh ở bộ đội cũng thường bị thương, nghiêm trọng hơn vậy cũng có, chút vết thương thế này không coi là lớn.”

Giọng của anh nhàn nhạt, trong lòng Bạch Lăng cũng khó chịu, rốt cuộc anh đã trải qua những gì? Cả ngực đều là máu, thế nhưng anh lại hời hợt nói không có sao, trước kia từng có vết thương nghiêm trọng hơn, đó là vết thương nặng tới đâu?

“Anh nói cho em biết lần tại sao lại bị thương chứ?”

23. Chương 23

Cố Trường Tân không muốn cô biết quá nhiều chuyện nguy hiểm, muốn nói sang chuyện khác. Một tay anh che lên hai mắt, cười nhẹ hai tiếng, nói: “Bông nhài nhỏ, em thật sự rất ngọt, tính anh không thích ăn đồ ngọt, vẫn không bỏ được, muốn ăn một lần nữa, có muốn thỏa mãn anh một lần nữa hay không, hả?”

Trong nháy mắt Bạch Lăng không còn sót lại đau lòng chút nào, vươn tay vò đầu ngón ngón của anh. Cố Trường Tân cười càng lúc càng vui vẻ, đến cuối cùng, dứt khoát nắm lấy tay của cô ghé vào miệng, lần lượt ngậm lấy ngón tay cô. Bạch Lăng chỉ cảm thấy một dòng điện xẹt qua trái tim mềm mại, ngứa một chút, tê tê, cô cười một tiếng, thỏa mãn giống như mèo vùi trong ngực anh.

Đột nhiên Cố Trường Tân nhớ tới khi còn bé thấy bốn chữ trong sách — mỹ nhân trong ngực, khi đó còn quá nhỏ, không hiểu tại sao có người luôn nói: “Mùi hương nồng nàn là mộ anh hùng”. Vào lúc này, trong ngực ôm người con gái xinh xắn mình yêu nhất thì anh mới hiểu rõ, hạnh phúc tốt đẹp như vậy, anh hùng nào chịu vứt bỏ?

“Chuyện em ở nhà của anh đó, anh biết không?” Tay Bạch Lăng vẽ những vòng tròn trên ngực anh, giọng nói mềm mại, sinh ra sự quyến rũ xông vào trong xương tủy của anh.

“Ừ.” Cố Trường Tân dung túng động tác nhỏ của cô, thậm chí có chút hưởng thụ, khóe môi tươi cười, trong lòng khó có thể dùng lời diễn tả được cảm giác thỏa mãn này: “Em cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, an tâm ở nhà anh đi, có ba mẹ anh ở đó, anh cũng có thể yên tâm không ít. Hơn nữa, mẹ anh là người miệng cứng lòng mềm, hơn nữa thích cô gái đáng yêu nghe lời, em ngoan như vậy, mẹ sẽ từ từ thích em. Chờ em vừa tốt nghiệp, chúng ta liền kết hôn, vấn đề mẹ chồng con dâu cũng không tồn tại.”

“Muốn kết hôn cũng muốn phải dưỡng thân thể thật tốt!” Bạch Lăng khẽ vuốt vết thương của anh, tâm tình trầm xuống: “Anh không yêu cơ thể mình thì sau này em dựa thể nào đây?”

“Em đang oán trách thể lực của anh không tốt sao?” Cố Trường Tân xấu xa cười một tiếng, ôm người trong ngực lật người một cái liềm đè người xuống, tay trái nâng một chân của cô giắt lên ngang hông mình, cúi đầu ngậm chặt cánh môi của cô, giọng nói mơ hồ không rõ bay vào trong tai cô: “Thử lại lần nữa không? Anh sẽ cố gắng, xem thể lực anh có phải không tốt hay không?”

Bạch Lăng vừa nghe anh nói như vậy thì nhất thời cảm thấy nơi lúc trước bị xâm nhập đau rát. Che đôi mắt nhắm nước mắt, đáng thương nhìn Cố Trường Tân: “Không cần, thật sự rất đau. . . Ở chỗ này vẫn còn khó chịu!”

Cố Trường Tân thấy cô lại muốn khóc, đau lòng vén chăn nhìn chỗ cô mới vừa bị anh hung hăng vượt qua. Bạch Lăng không biết anh muốn làm gì, chỉ thấy anh vén chăn lên, kéo hông của cô nâng nửa người dưới lên, cô bị sợ đến cả người co rụt lại đầu giường. Cố Trường Tân hơi dùng sức, đè chặt cô lại.

“Đừng lộn xộn, anh xem một chút xem có bị thương hay không!” Nói xong, thật sự kiểm tra cẩn thận, đứng dậy ẳm cô lên.

Trong mắt là băng gạc trước ngực anh đã bị máu nhuộm đỏ, sau khi cô ý thức được anh đang ẳm cô thì sợ hết hồn, vội vàng đẩy anh ra: “Anh thả em xuống đi, chắc là vết thương trên người của anh rách ra, không nên dùng lực!”

“Nếu nghĩ đến vết thương của anh thì ngoan ngoãn, không nên lộn xộn, anh ẳm em đến ghế sa lon bên kia ngồi một chút, anh đi pha cho em thau nước, em. . . dọn dẹp vết máu trước đi, lát nữa ngủ sẽ dễ chịu hơn một chút.” Ở phòng bệnh Cố Trường Tân không có phòng tắm, nếu muốn rửa sạch cơ thể chỉ có dùng thau hứng nước ở trong nhà vệ sinh tắm đơn giản.

Để anh chăm sóc, lòng Bạch Lăng chua chua ngọt ngọt, vừa cúi đầu thì vừa đúng chạm phải vật phái nam của anh lộ ra, cường tráng lại dính chút vết máu màu đỏ phía trên, đó là của cô. Nghĩ đến đây, cô lại cảm thấy cả khuôn mặt cũng nóng lên rồi, ngoan ngoãn úp vào trong ngực anh, không dám nói lời nào.

Cố Trường Tân không thèm để ý, từ học tử bên cạnh lấy ra một cái thau, tất cả chuẩn bị xong rồi thì xoay người ẵm Bạch Lăng đi vào phòng vệ sinh. Hai người vội vã tắm sạch sẽ, đều thở hổn hển trở lại giường, ôm nhau không bao lâu thì ngủ mất.

Bốn giờ sáng ngày hôm sau, ở bộ đội dậy sớm lâu dài nên Cố Trường Tân đã tạo thành đồng hồ sinh học cố định nên đã thức rất sớm. Lúc vừa thức, đại não vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhìn người nằm trong khuỷu tay thì ngáy ngẩn chừng một phút, anh mới nhếch miệng nở nụ cười.

Miệng nhỏ của cô hơi mở ra, thở ra hơi thở nhàn nhạt, cảm giác dưới chân mềm, gương mặt hồng hồng, ngủ rất say. Anh đưa tay chạm nhẹ nhàng vào mặt của cô, hơi nóng, anh vốn muốn đánh thức cô đến giường chăm sóc bên cạnh ngủ. Nhưng nhiệt độ cực nóng quấn ở đầu ngón tay của anh, giống như là bọc một tầng mỏng lên trái tim anh, cả trái tim cũng ấm áp, mềm nhũn nên cũng không nhẫn tâm đánh thức cô. Thôi, đợi lát nữa ấm qua, trong lòng nghĩ như vậy, anh ôm người trong ngực chặt thêm, nhắm mắt lại ngủ.

Đợi đến lúc trời sáng, Cố Trường Tân nghe tiếng bước chân ngoài cửa, giật mình ngồi bật dậy, nhanh chóng nhặt quần áo trên mặt đất lên, mặc cho cô trước rồi ẵm đến giường bên cạnh, lúc này mới tự động mặc quần áo vào, nằm trên giường giả vờ ngủ say.

Tối qua cửa bị khóa trái, không lâu lắm thì tiếng gõ cửa có quy luật truyền đến. Anh chờ vang lên ba cái mới chậm rãi đứng dậy đi mở cửa. Ngoài cửa, một đôi u ám nhìn anh chằm chằm hai phút mới mở miệng: “Lúc này trốn ở bên trong làm gì?”

Cố Trường Tân nhìn người tới, có chút giật mình, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, chào kiểu quân đội một cái, rầu rĩ hô: “Trung đội trưởng!”

Đường Bằng Trình ghé đầu liếc mắt nhìn vào phòng bệnh, trên một giường bên cạnh có một cơ thể nhỏ cử động mấy cái, anh thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Lần này cậu bị thương, ý Đại đội trưởng là cậu đường thương thật tốt, tôi sẽ không đợi cậu, buổi chiều nay tôi trở về.”

Cố Trường Tân quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhỏ giọng nói: “Ba ngày sau em trở về.”

“Không vội, chữa khỏi vết thương rồi nói, sau này nhiệm vụ còn nhiều hơn, nguy hiểm cũng có, nếu không kỹ lưỡng thì cũng không được.” Đường Bằng Trình vỗ vai Cố Trường Tân, nói tiếp: “Lần này cậu can phát súng đó cho tôi, tôi sẽ nhớ kỹ, là Đường Bằng Trình tôi nợ cậu một mạng!”

Cố Trường Tân khẽ cau mày, nhưng cũng không biết nói gì, tiếng động từ sau lưng truyền đến, anh hơi lo lắng, nhưng cũng ngượng ngùng rời đi. Đang đứng lo lắng thì Cố Đồng cùng Vu Thanh Trừng đi tới. Đường Bằng Trình thấy Cố Đồng thì trong nháy mắt có chút mất hồn, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh, chào nói: “Chào Thủ trưởng!”

“À, đây là cấp trên của con.” Cố Trường Tân không tiện nói ra thân phận của Đường Bằng Trình, mơ hồ giới thiệu với người nhà. Cố Đồng gật đầu một cái, cũng hiểu nguyên nhân bên trong, không nói gì. Vu Thanh Trừng bên cạnh lại không bình tĩnh được, con trai của mình vì người này bị một phát súng, bà có thể cho anh sắc mặt tốt thì mới không bình thường! Ánh mắt Đường Bằng Trình nhanh chóng quét về mặt coi thường của Vu Thanh Trừng, cũng không nán lại quá lâu, chào hỏi sau đó rời đi.

Cố Đồng liếc mắt nhìn vợ, thở dài, nhưng cũng không nói gì, dù sao trong lòng bà cũng không chịu nổi. Vu Thanh Trừng nhìn chằm chằm hướng Đường Bằng Trình rời khỏi một lúc lâu mới đưa mắt nhìn Cố Trường Tân.

“Sao dậy sớm như vậy? Một người? Bạch Lăng đâu?”

“Tối hôm qua cô ấy ngủ muộn, con không có gọi cô ấy.” Cố Trường Tân che giấu vì Bạch Lăng, xoay người vào phòng bệnh, lại không ngờ thấy Bạch Lăng đã tỉnh rồi, đang xếp chăn trên giường: “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Em đi mua bữa sáng cho anh.” Bạch Lăng vẫn luôn tránh né ánh mắt của anh, xếp chăn xong thì cúi thấp đầu nói một câu như vậy rồi đi ra ngoài.

Cố Trường Tân nhìn tư thế cô có chút đi không tự nhiên thì im lặng cười. Đường cong treo ở khóe miệng lại bị Vu Thanh Trừng bắt được, bà không giải thích nên hỏi: “Con cười cái gì?”

“Không có gì, cảm thấy mệt mỗi nên cười một cái cho dễ chịu một chút.”

“Hôm nay tâm tình không tệ. . .” Vu Thanh Trường cũng cười cười, thúc giục anh về giường nằm: “Đừng luôn xuống đất, hay là muốn nằm tĩnh dưỡng.”

Bà vừa nói vừa vén chăn lên, lập tức nhìn thấy dấu vết màu đỏ bị lau đi, lấm tấm trên giường đơn màu trắng, rất là chói mắt: “Sao có máu?”

Cố Trường Tân cũng cứng người, ngày hôm qua anh chỉ lo dọn dẹp vết máu trên người hai người, sao nhớ đến trên giường! Cố Đồng bên cạnh cũng nhìn tới, ánh mắt bén nhọn nhìn anh, giống như là muốn tìm kiếm sự thật từ ngoài vào trong từ anh: “Chuyện gì xảy ra?”

“Tôi hôm qua lúc trở mình không chú ý, vết thương rách ra.” Cố Trường Tân cố gắng thoải mái mở hai nút áo, hiện ra băng gạc bị máu nhuộm đỏ: “Có thể lúc nằm ngủ lại cọ vào giường.”

Lòng Vu Thanh Trường đau đớn nhìn thoáng qua, buông đồ trong tay xuống liền muốn tiến lên cẩn thận nhìn, nửa đường lại bị Cố Đồng ngăn cản. Vu Thanh Trường nhìn chồng giữ chặt cổ tay mình, có chút bất mãn muốn tránh ra: “Em nhìn một chút. . . Sớm biết tối hôm qua em ở lại, dù Bạch Lăng hiểu chuyện thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ, sao chăm sóc người khác!”

“Em cũng không phải bác sĩ, nhìn cũng không nên, đi tìm bác sĩ đến đi.” Cố Đồng đẩy Vu Thanh Trường ra cửa, lúc này mới quay đầu lại hung hăng nhìn chằm chằm Cố Trường Tân, lạnh lùng nói: “Ba cho là con bị thương sẽ khiêm tốn một chút. . .”

Cố Trường Tân có chút nghi ngờ nhìn Cố Đồng giận dữ, không biết chọc tới ông giận chỗ nào. Cố Đồng hơi nhếch môi, thấy vẻ mặt anh mờ mịt lại hừ lạnh một tiếng, lúc này mới nói ra nguyên nhân: “Cài quần áo lại, vết cào bên trong lộ ra rồi.”

Cố Trường Tân nhìn theo ánh mắt của ông, thật sự là vết cào, chắc là tối hôm qua cô vô cùng đau đớn nên khó kìm lòng nổi mà dùng móng tay cào vào. Vừa nghĩ tới bị Cố Đồng biết được, anh không khỏi có chút xấu hổ, ngượng ngùng cười cười cài nút lại: “Bọn con đều thành niên rồi, ngày hôm qua cũng bởi vì quá lâu không gặp, không chế không được.”

“Ba thấy cả ngày trong đầu con cũng sắp không nhìn ai trong mắt rồi! Con có nghĩ tới hậu quả hay không? Con bé còn chưa có gả cho con đã. . . Như vậy truyền ra ngoài thì người khác sẽ như con bé thế nào? Sẽ nói con như thế nào? Ba thấy con không muốn ở lại quân đội nữa rồi!” Cố Đồng thấy sắc mặt Cố Trường Tân càng ngày càng khó coi thì hừ một tiếng, không để ý tới anh nữa.

Qua một hồi lâu, Cố Trường Tân mới nói: “Con muốn hai ngày nữa quyết định chuyện của con và cô ấy.”

“Hừ, quyết định? Quyết định thế nào? Con bé còn chưa tốt nghiệp cấp ba đấy! Còn mẹ con thì nói thế nào? Nói ba lừa bà ấy, chuẩn bị cho vợ con bước vào nhà chúng ta à?” Cố Đồng dạy dỗ cho Cố Trường Tân thông suốt rồi mới ngừng lại: “Chuyện này giữ đó đi, đợi đến khi Bạch Lăng thi đại học xong, con với con bé cùng trở về nhà con bé chút đi, mẹ con ở đây để ba xử lý!”

“Cảm ơn ba.” Cố Trường Tân cúi đầu, rầu rĩ nói cảm ơn.

“Sau này sống nghiêm chỉnh một chút cho ba!”

24. Chương 24

Lúc Bạch Lăng trở lại, bác sĩ đang thay băng gạc sạch cho Cố Trường Tân, lần này cô chân nhìn trực diện vết thương của anh. Bởi vì lúc trước băng gạc được quấn tương đối chặt nên trải qua một đêm, vết máu vì miệng vết thương bị rách đã đông lại, dính vào tấm gạc trắng. Lúc này gỡ băng ra, có vài vết máu đọng lại, căn bản là không lấy xuống được. Y tá cau mày nhẹ nhàng kéo, vết thương lại ứa máu mới.

Bạch Lăng nhìn một màn này thì hốc mắt ê ẩm, trong lòng giống như bị dao đâm một cái, dao cọ sát vào, động tác chậm chạp, đau đớn tăng gấp đôi. Anh vốn không cần chịu khổ như vậy, anh có gia thế tốt, anh hoàn toàn có thể thuận buồm xuôi gió, lên đại học, tìm được một công việc tốt, nhưng vì cô, không hề có quan hệ máu mủ với cô, thế nhưng không biết anh lại ẩn nấp bao nhiêu đường nguy hiểm.

“Mẹ, mẹ đưa Bạch Lăng ra ngoài đi, con gái thấy máu tanh như vậy thì chắc là sợ.” Cố Trường Tân nhìn thấy cô đang cầm bữa sáng đứng cạnh cửa xuyên qua đám người dày đặc, một tay đỡ khung cửa, cúi thấp đầu, vai càng không ngừng run lên. Anh có chút lo lắng, cũng không dễ dàng đi tới nên không thể làm gì khác hơn là nhờ Vu Thanh Trừng giúp đỡ.

Vu Thanh Trừng quay đầu lại nhìn Bạch Lăng, cũng bị tư thế cô run rẩy làm sợ, dắt người đi ra ngoài. Bạch Lăng bị bà kéo ngồi trên ghế dài ở hành lang mà trong đầu còn nhớ lại cảnh tượng mới vừa rồi, chóp mũi như còn quanh quẩn mùi máu tươi nồng đậm, trong dạ dày khó chịu, cô chạy đến thùng rác ở khúc quanh hành lang, nôn khan.

“Con ở đây giữ một đêm rồi, hay là về nghỉ ngơi một chút đi.” Vu Thanh Trừng đứng ở sau lưng cô, nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, dịu dàng nói: “Nhiều máu như vậy, đừng nói con, dì nhìn cũng bị dọa sợ. . .”

“Không có sao ạ, dì ơi, ngày thường dì và chú Cố đi làm rất bận, hôm nay lại là Chủ nhật, mọi người trở về nghỉ ngơi một chút đi, dù sao con cũng không có việc gì. . . Ở đây coi chừng Cố. . . anh Cố được rồi ạ.” Bạch Lăng cười cười, bất đắc dĩ cầm túi trên tay: “Tiệc bữa ăn sáng, cũng nguội rồi.”

“Con ăn sáng chưa?” Vu Thanh Trừng càng ngày càng thích Bạch Lăng khôn khéo, có lúc bà cũng nghĩ, có một cô con gái như vậy quả thật không tồi: “Dì với con đi ăn sáng trước đi, đói bụng không tốt đâu.”

“Không sao ạ, con đợi lát nữa xem sao rồi tính tiếp ạ. Vết thương cũng rách ra, đợi lát nữa nhất định phải có người hỗ trợ chăm sóc.” Bạch Lăng rướn cổ liếc mắt nhìn vào phòng bệnh, phục hồi tinh thần lại, cười an ủi Vu Thanh Trừng hình như sốt ruột lo lắng: “Dì ạ, dì cũng không cần quá lo lắng, bây giờ bác sĩ ở bên kia chuẩn bị rồi, sẽ không có chuyện gì đâu!”

“Con bé này cứ như vậy, còn biết an ủi dì. . .” Vu Thanh Trừng cười một lát, lại rũ mi mắt thở dài một cái: “Haizz. . . Lúc trước dì không đồng ý để cho nó đi, nó và cha của nó còn kiên trì âm ỉ với dì một trận. . . Từng người trong nhà đều không tiết kiệm tâm sức của dì. Anh nó vào bộ đội sớm hơn nó, mới vừa đi mấy năm nay, quanh năm suốt tháng cũng không về nhà được mấy lần, bây giờ thì đã mấy năm không về rồi. Có một năm, vẫn là ba nó đưa cả nhà chúng ta đến quân đội thăm nó. Bây giờ cả Trường Tân cũng vậy. . . Ngày ngày dì đều lo lắng đề phòng, người xung quanh đều nói dì mau già đi.”

“Không phải là bọn họ muốn có thể sớm thành gia lập thất sớm một chút sao, như vậy thì có thể sớm hiểu thảo với dì.” Lúc Bạch Lăng nói lời này thì mặt ửng đỏ, bộ dáng thẹn thùng e lệ, Vu Thanh Trừng nhìn thấy thì tim lại đập nhanh, rồi lại mở miệng không biết rốt cuộc bà đang căng thẳng điều gì.

“Sao bây giờ càng ngày càng biết nói chuyện thế?” Vu Thanh Trừng cười ôm vai Bạch Lăng đi ra ngoài bệnh viện: “Dì ước có một cô con gái ngoan là được rồi. . .”

Lúc Bạch Lăng trở lại phòng bệnh thì Cố Trường Tân đã ngủ rồi, Cố Đồng ngồi ở bên cạnh lật tờ báo, thấy vẻ mặt Vu Thanh Trừng trầm tư theo sát phía sau Bạch Lăng thì trong lòng giật mình. Bạch Lăng vẫn ngoan như cũ, đi tới khéo léo chào Cố Đồng, ánh mắt đặt ở trên giường bệnh.

“Bạch Lăng, để cho dì của con ở đây coi chừng đi, con về nghỉ một chút đi.” Cố Đồng liếc mắt nhìn Vu Thanh Trừng, thấy bà nghe lời này cũng không có phản ứng, dáng vẻ vẫn như có điều suy nghĩ. Ông lặng lẽ dời ánh mắt, đứng dậy chắn trước mặt Bạch Lăng: “Thanh Trừng, buổi chiều anh còn phải đi họp, em coi chừng trước đi, anh đưa Bạch Lăng về trước, Vu Tinh còn chưa dậy, trở về sẽ kêu nó, buổi chiều lại theo tới đây.”

“Vậy được. . . Tối nay anh về sớm chút, em có việc bàn bạc với anh.”

“Ừ.”

Bạch Lăng liếc nhìn Cố Trường Tân mới theo Cố Đồng rời đi, lúc hai người xuống lầu cũng trầm mặc, cho đến khi lên xe thì Cố Đồng mới mở miệng: “Bạch Lăng, tối nay con cũng không cần đến bệnh viện. . . Con và Cố Trường Tân. . . Hiện tại thật sự không thích hợp tiết lộ quan hệ ở trước mặt người khác. . .”

Bạch Lăng cúi thấp đầu, hai ngón trỏ cũng gấp lại, vẽ các vòng tròn ở trên đầu gối. Đợi đến sau khi Cố Đồng nói xong thì cô mới ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng long lanh: “Chú Cố, thật xin lỗi, sau này con sẽ chú ý.”

“Ừ.” Cố Đồng điềm đạm cười cười, dặn dò tài xế lái xe rồi nói: “Chăm sóc nó một đêm, con cũng cực khổ, trở về nghỉ ngơi thật khỏe đi.”

Bạch Lăng lắc đầu một cái, lại cúi đầu không nói. Cô hiểu điểm xuất phát của Cố Đồng cũng là vì tốt cho hai người, nhưng hôm nay cô giống có lòng tham, cô sợ, sợ số lần cô gặp được anh càng ít, anh lại bị thương nặng. Lần này là vết thương đạn bắn, vậy lần sau thì sao? Anh có thể giúp người sáng nay đến thăm anh ngăn cản một phát súng, nhưng hai người bọn họ cũng chỉ có thể len lén trong bóng tối. Cô cũng cảm thấy suy nghĩ của mình hơi cố tình gây sự, nhưng trong lòng chính là như vậy, hơi khuất phục.

Khi Bạch Lăng về đến nhà, Vu Tinh vẫn chưa rời giường, cô vào phòng bếp nấu một ly sữa tươi nóng, lại chiên một trứng ốp la rồi mới xoay lại kéo người lên. Vu Tinh lồm bồm rửa mặt, ngồi ở trước bàn ăn, cụp mí mắt, buồn bã ỉu xiu ăn bữa sáng. Bạch Lăng nhìn cô từ từ tỉnh táo lại liền dời tầm mắt đi, tựa vào ghế sa lon suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nghĩ tới gì đó nên vội vã lên lầu, một lát lại mặt mày xám tro đi xuống.

Vu Tinh ngẩng đầu lên nhìn một hồi, không biết gì, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ cho là cô lo lắng cho Cố Trường Tân, định ăn cơm xong an ủi cô. Bữa ăn sáng còn chưa có ăn xong thì Bạch Lăng bước đến bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: “Mình hỏi cậu một chuyện thôi.”

“Hả?”

“Con gái ngủ cùng với con trai có phải sẽ sinh em bé hay không?” Lúc Bạch Lăng hỏi, đôi mắt lưu chuyển nhìn xung quanh, vẻ mặt hoảng hốt.

“Cậu và anh mình. . .” Vu Tinh lập tức phản ứng lại, che miệng hét lên một tiếng: “Trời ạ! Gan hai người thật to!”

“Cậu trả lời mình đi!” Bạch Lăng nghe cô thét chói tai thì cho là mình nói đúng, mặt liền biến sắc, có chút hoảng sợ chờ đáp án thật sự của cô ấy.

“Sao mình biết được?” Vu Tinh cũng đỏ mặt, lại nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi mới nói, “Nếu không đi lật sách xem một chút đi? Mẹ mình ở Mỹ gửi tới cho mình một quyển sách, bảo là muốn khi mình trưởng thành thì xem, mình thấy chắc có mấy thứ này đó.”

“Không phải là cậu còn chưa tròn mười tám tuổi sao?”

“Cậu đi xem đi, mình không xem.” Vu Tinh giả vờ thoải mái vỗ vai Bạch Lăng, “Thật ra thì cậu có em bé cũng là chuyện tốt, đến lúc đó dì hai mình nhất định sẽ vui mừng, sau đó thúc giục cậu và anh mình kết hôn.”

Tay Bạch Lăng buông xuống hai bên người, có chút bất lực nói: “Cuối cùng mình cảm thấy ánh mắt của dì Vu nhìn mình có gì đó không đúng, mình hơi sợ. . .”

“Cậu sợ cái gì?” Vu Tinh cười trêu, nằm ở trên vai cô, mập mờ nói: “Có từng nghe nói mẹ sang nhờ con hay không?”

Bạch Lăng che giấu tất cả vẻ mặt trên mặt, bĩu môi nói: “Mình không muốn dùng con của mình và anh ấy làm lợi thế.”

Vu Tinh bí mật lấy một cái hộp bằng giấy nhỏ từ trong ngăn kéo ra giao cho Bạch Lăng. Cô ôm cái hộp trở về phòng, cẩn thận mở ra, lấy một quyển Bách Khoa Toàn Thư, lật vài tờ, tất cả bên trong đều là tiếng Anh. Cô lại lấy một quyển từ điển Hán - Anh, đầu tiên tìm mục lục, cuối cùng cố gắng hết sức đọc nội dung mình muốn tìm.

Vu Tinh lẩn qua lẩn lại trên ghế sa lon, có chút lo lắng nhìn lên lầu. Một lát sau, Bạch Lăng chậm rãi đi xuống lầu, nhìn thấy cả người nhẹ nhõm không ít.

“Như thế nào?” Vu Tinh giống như con thỏ nhảy lên từ trên ghế sa lon: “Có hay không?”

“Không biết. . . Trên sách nói phải. . . rất nhiều lần, một hai lần. . . Hình như tỷ lệ không lớn.” Bạch Lăng đỏ mặt ấp úng nói theo sách nói, thấy một đôi mắt chiếu sáng nhìn mình, có chút xấu hổ ho khan hai tiếng che giấu bối rối của mình: “Mình mệt chết rồi, đi lên ngủ bù, lát nữa gọi mình, buổi tối lên trên tự học.”

Cũng không đợi Vu Tinh trả lời là cô đã chạy lên lầu, tốc độ nhanh đến nhất thời Vu Tinh không phản ứng kịp.

Cố Trường Tân đã rất lâu cũng chưa ngủ an ổn, lúc tỉnh dậy thì đã sắp đến trưa rồi. Anh nghiêng đầu nhìn, trong phòng chỉ có Vu Thanh Trừng, anh chống người lên, giọng hơi khàn khàn: “Mẹ, chỉ một mình mẹ ở đây sao?”

“Ừ, ba con đưa Bạch Lăng về nhà.” Vu Thanh Trừng thấy con trai đã tỉnh thì vội vàng rót một ly nước bưng qua: “Uống miếng nước thấm giọng trước rồi nói.”

Cố Trường Tân uống nước xong thì nhắm mắt lại nằm xuống, có chút mệt mỏi nói: “Mẹ, mẹ trở về trước đi, không cần coi chừng con như vậy, không phải còn có bác sĩ đó sao.”

“Mẹ cũng không làm gì.” Vu Thanh Trừng ngồi xuống, lại lấy một quả cam bóc vỏ, giống như không để ý hỏi: “Con và Bạch Lăng quen biết trước?”

Cố Trường Tân nghe lời này thì giật mình, làm bộ không nghe thấy, đầu óc chuyển động rất nhanh. Chuyện tối ngày hôm qua bị biết sao? Hay là quan hệ bị lộ rồi? Ngày hôm qua, mặc dù lúc Cố Đồng tới đã nói tình trạng gần đây của Bạch Lăng, nhưng cũng không có nói rõ ràng là bây giờ cảm giác của Vu Thanh Trừng đối với Bạch Lăng. Sáng nay nhìn thấy mẹ đối với cô cũng không tệ lắm, chỉ là sáng nay ba mới nói đừng nói việc này cho mẹ. . .

“Con nghe mẹ hỏi không?” Vu Thanh Trừng liếc mắt nhìn anh một cái, lên giọng.

“Dạ?” Cố Trường Tân phục hồi tinh thần, lo sợ nói: “Trước kia học cùng trường, gặp cô ấy mấy lần, sao thế?”

“Không sao, chỉ hỏi một chút, cảm thấy con bé cũng không tệ lắm.”

“Mẹ cảm thấy cô ấy rất tốt à?” Cố Trường Tân có chút mừng rỡ hỏi ngược lại.

25. Chương 25

“Ừ, cũng không tệ lắm, rất hiểu chuyện.” Vu Thanh Trừng gật đầu một cái, lại hỏi: “Con có biết chuyện nhà họ Bạch hay không?”

Lúc Cố Đồng thông báo thì Cố Trường Tân cũng tức giận, lúc này cũng nghiêm trang gật đầu một cái, trả lời: “Vâng, biết, ba con đã từng nói, mẹ, trong khoảng thời gian ở nhà của chúng ta, mẹ thấy cô ấy như thế nào?”

“Rất tốt, mẹ nghĩ sinh hai đứa con trai như con và anh con vẫn không bằng một con bé hài lòng như vậy.” Vu Thanh Trừng cười một lát rồi liếc mắt qua Cố Trường Tân, thấy anh hí hửng, đáng vẻ thỏa mãn vui vẻ thì càng thêm xác nhận suy đoán lúc này.

“Dù sao cũng con gái, dĩ nhiên phải gần gũi với mẹ hơn.” Cố Trường Tân nhận lấy trái táo gọt xong, cắn một cái, nhỏ giọng nói.

Sau khi Vu Thanh Trừng nghe thấy thì thở dài, không khỏi tiếc rẻ nói: “Mẹ là mẹ con bé bao giờ, mẹ ruột con bé cũng nhẫn tâm, mặc kệ sống chết của con bé còn nhỏ xíu như vậy. . . Sau này gả về nhà chồng không biết bao nhiêu ánh mắt cùng uất ức, nghĩ tới thật đáng thương.”

Cố Trường Tân tựa vào đầu giường, trầm mặc khoảng ba phút mới chậm rãi mở miệng: “Mẹ. . . Nếu sau này con mang về cho mẹ một cô gái có thân thể tương tự Bạch Lăng, mẹ có kỳ thị làm khó cô ấy hay không?”

“Nói hươu nói vượn gì đó?” Vu Thanh Trùng cố ý nghiêm mặt, có chút tức giận nói: “Mẹ là loại người như vậy sao? Hơn nữa, cả ngày con ở trong quân đội, đâu ra thời gian tìm bạn gái?”

“Con chỉ hỏi vậy thôi, mẹ nói một chút suy nghĩ của mẹ đi.”

“Cô gái như vậy, vừa biết điều vừa nghe lời, từ nhỏ đã làm cho người ta thương yêu, sao lại kỳ thị hả?” Vu Thanh Trùng vừa dọn dẹp tủ trái cây vừa cười trả lời: “Cũng không biết nhà nào có phúc thế, có thể cưới cô gái ngoan như Bạch Lăng về nhà, haizz. . . Mẹ cũng không cầu con hay anh con mang về cho mẹ một người giống như con bé, chỉ cần hai con mang về cho mẹ người có khuôn phép là được.”

Cố Trường Tân ngẫm nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nhìn Vu Thanh Trùng muốn nói lại thôi, trong lòng của bà cũng hiểu, chuyện đó coi như là thật rồi. Chỉ là Cố Trường Tân do dự tới do dự lui, thử thăm dò hỏi vài câu như vậy còn không chịu nói ra. Hơn nữa, nghĩ lại, chỉ sợ Cố Đồng cũng biết chuyện này, chắc chắn Vu Tinh cũng không thiếu công giúp đỡ, chỉ là tại sao tất cả mọi người phải gạt bà?

“Được rồi, mẹ về lấy cơm tối cho con.” Vu Thanh Trùng lập tức chuẩn bị đi: “Chú ý một chút, đừng tiếp xúc vết thương nhiều.”

“Dạ ” Cố Trường Tân rầu rĩ đáp một tiếng, ánh mắt lóe lên nhìn Vu Thanh Trùng: “Mẹ, để cho Vu Tinh với Bạch Lăng đưa cơm đến cho con đi, mẹ cũng chăm sóc con cả ngày, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Hai đứa nó phải đến trường học tự học buổi tối, không có cách tối đây. . . Hơn nữa, tối hôm qua Bạch Lăng trông cả đêm, sao con không nói con bé mệt nhọc gì vậy?” Vu Thanh Trùng hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng lầm bầm một câu rồi rời đi.

Cố Trường Tân lại nằm xuống giường, nhìn trần nhà ngẩn người một hồi. Nghe giọng của Vu Thanh Trùng cũng không dối lòng, bà cũng còn thích Bạch Lăng. Dĩ nhiên đây là dưới thân thể mà Cố Đồng đang nguy hại, nếu như Vu Thanh Trùng biết thì sao? Có thể vẫn lạnh nhạt giống như trước hay không? Cuối cùng, anh hơi nhếch môi, hạ quyết tâm, thực sự là bất đắc dĩ, chuyện của nhà họ Bạch nên gạt bà cả đời!

Giờ cơm tối đến, Cố Đồng vẫn chưa về, Bạch Lăng cùng Vu Tinh lại gấp đến trường học. Vu Thanh Trùng chỉ đành phải để cho hai đứa ăn cơm trước, tự mình đến bệnh viện. Cố Trường Tân trải qua một buổi chiều để nghỉ ngơi và hồi phục, thể lực tốt lên không ít, nhớ tới dáng vẻ Bạch Lăng mềm mại ở dưới thân mình tối hôm qua thì cong khóe môi.

Vu Thanh Trùng đi vào rất gấp, vội vã để hộp cơm xuống rồi phải trở về. Cố Trường Tân có chút kinh ngạc hỏi bà có phải có chuyện không, Vu Thanh Trùng chỉ nói là có chuyện nói với Cố Đồng, sợ lát nữa về trễ, ông lại đi họp. Cố Trường Tân hiểu nên gạt đầu, nhìn bà rời đi.

Lúc Vu Thanh Trùng vào cổng, Cố Đồng vừa về nhà, hai người đụng đầu ở cửa. Cố Đồng nhìn vẻ mặt âm trầm của Vu Thanh Trùng, trong lòng có chút lo lắng, cười hỏi: “Sao thế? Sắc mặt kém như vậy?”

Vu Thanh Trùng chỉ cảm thấy ông với mấy đứa nhỏ cùng lừa gạt bà thì hung hăng trừng mắt liếc ông một cái, không để ý đến rồi trực tiếp đi vào phòng. Cố Đồng có chút cảm thấy khó hiểu, không thể làm gì khác hung hăng quay lại nhìn theo hướng bà vừa đi rồi mới ngẩng đầu uốn ngực theo sát vào cửa.

Bạch Lăng đã ăn cơm xong, về phòng sắp xếp sách vở, không bao lâu Vu Tinh thần bí chạy vào phòng của cô: “Dì hai với dượng hai mình có gì đó không đúng! Về mặt lúc về đều lạnh lùng, hình như là tức giận ngất trời, mình chưa bao giờ thấy qua.”

“Lúc đi đi không phải còn rất tốt sao, sao trở về lại như vậy?” Sau khi Bạch Lăng nghe thì có chút lo lắng suy đoán lung tung: “Chẳng lẽ Cố Trường Tân ở bệnh viện đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu đừng làm sợ đấy!” Vu Tinh thấy sắc mặt Bạch Lăng đen thui xông ra ngoài thì vội vàng kéo lại: “Nếu như thực sự là anh mình đã xảy ra chuyện, dì hai cũng sẽ không bình tĩnh ngồi ở dưới ăn cơm.”

Bạch Lăng cúi đầu đi lại bàn đọc sách, đặt móng ngồi xuống, thì thào nói: “Vu Tinh, mình hơi lo lắng, tại sao anh cậu ở bộ đội lại bị thương? Mấy ngày nay mình vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc anh gặp phải nguy

hiếm gì? Mình thật sự rất sợ, lần sau lúc anh trở lại sẽ có dáng vẻ gì? Hồi sáng mình nghe cấp trên của anh nói anh cần phát súng cho anh ấy. Lúc anh thay người khác ngăn cản phát súng kia có nghĩ tới mình hay không, không có anh, những ngày tháng sau này mình nên làm như thế nào?”

“Bạch Lăng, cậu đừng như vậy. . . Mình cũng không biết khuyên cậu như thế nào.” Vu Tinh thấy nước mắt Bạch Lăng tí tách rơi xuống sàn nhà, tay chân luống cuống.

“Mình rất ích kỷ sao?”

“Không có. . . Không có. . . Không phải người yêu rồi đều như vậy sao? Hi vọng đối phương chỉ thuộc về mình. . . Chỉ là cậu cũng có thể hiểu anh mình, hàng năm người của quân đội mà không bị thương thì làm sao có thể? Anh có thể giúp cấp trên của anh đỡ đạn, như vậy chuyện anh có thể làm vì cậu còn nhiều hơn.” Vu Tinh kéo tay Bạch Lăng, an ủi.

Lúc Bạch Lăng còn muốn nói gì nữa thì dưới lầu truyền đến tiếng cãi vã, hai người liếc nhau một cái, cũng im lặng.

“Mọi người gạt em là có ý gì hả?”

“Anh có gạt em đâu? Không phải tất cả anh đều nói cho em biết sao!”

“Hừ, tất cả đều nói? Sáng nay em đã thấy có gì đó không đúng rồi, buổi chiều ở bệnh viện, Trường Tân không ngừng thăm dò ý của em, sợ rằng cả chuyện này anh cũng thoát không khỏi liên quan!”

“Em có ý gì? Anh thoát không khỏi liên quan là sao? Anh nói gì, làm chuyện gì phạm pháp rồi hả? Nói như anh tội ác tày trời vậy!”

“Anh cảm thấy mình không sai?” Bỗng dưng Vu Thanh Trừng khóc, cất cao giọng quát: “Ba người các anh lại giúp một người ngoài gạt em! Cố Đồng, em tự hỏi đời em làm một người vợ tốt, kết quả quay đầu lại, anh đối với em như vậy sao?”

Cố Đồng hơi chột dạ, dù sao chuyện này ông cũng không đúng lắm, Vu Thanh Trừng là một đại tiểu thư, sau khi gả cho ông thì hoàn toàn không có một chút tự phụ, an phận giúp chồng dạy con, có thể làm mọi việc xong xuôi, thật sự là bà hy sinh cho ông rất nhiều. Chỉ là trong chuyện của Cố Trường Tân, ông thật sự không hy vọng bà nhúng tay vào, ông hiểu rằng tư tưởng dòng họ của bà còn hơi nặng, thân thể Bạch Lăng sao rơi vào mắt của bà, huống chi, bây giờ hai đứa cũng còn quá nhỏ.

“Khóc cái gì mà khóc?” Cố Đồng dè dặt, vừa đi vừa nói: “Đến phòng sách nói chuyện, ở chỗ này nhau còn ra gì nữa!”

Vu Thanh Trừng cũng ý thức được mình luống cuống, có chút xấu hổ nhìn thoáng qua lính cần vụ cùng lính cảnh vụ bên cạnh đang ngó dáo dác, ngượng ngùng, lên lầu.

“Thanh Trừng. . . Anh sẽ nói thật với em, Cố Trường Tân và Bạch Lăng thật sự là cùng nhau. . .” Cố Đồng đợi bà ngồi vào chỗ của mình rồi sau đó mới mở miệng nói sự thật cho bà nghe.

“Bạch Lăng là đối tượng mà nó yêu sớm đúng không?” Vu Thanh Trừng cũng bình tĩnh không ít, ít nhất không hề khóc lóc làm loạn nữa, có thể bình tĩnh nói với ông.

“Ừ. ” Cố Đồng gật đầu một cái, trầm mặc một hồi mới nói: “Thật ra thì lúc mới bắt đầu, anh cũng không phải đồng ý chuyện này, bọn nó thật sự là quá trẻ tuổi. Nhưng em nhìn bộ dáng bây giờ của Cố Trường Tân một chút đi, có trách nhiệm, một người đàn ông chân chính, đây không phải tất cả kỳ vọng của chúng ta sao? Em biết nó thay đổi như vậy vì điều gì không? Nó là vì muốn hoàn thành trách nhiệm Bạch Lăng vào cửa!”

Vu Thanh Trừng bị lời nói này chặn họng rất lâu, ấp úng nói mãi không thốt nên lời, một đốm lửa buồn bực trong lòng không phát ra được, mà lại cảm thấy Cố Đồng nói cũng không sai.

“Thanh Trừng, con của tất cả chúng nó cũng đã lớn rồi, có một ngày nào đó bọn nó sẽ luôn không nghe theo chúng ta sắp xếp nữa, em cũng không thể yêu cầu bọn họ làm chuyện gì cũng theo suy nghĩ của chúng ta để làm, có phải hay không?” Cố Đồng đi tới trước mặt vợ, có chút kiên định nói: “Em cảm thấy với gia thế nhà chúng ta, Cố Trường Tân nên tìm người môn đăng hộ đối, nhưng em có nghĩ tới hay không, thay vì

cưới đại tiểu thư không làm chỉ thích nuông chiều về còn không bằng cưới một cô gái có thể chia sẻ phiền não với nó, ít nhất nó sẽ thoải mái hơn vui vẻ hơn một chút.”

“Tại sao mọi người không sớm nói cho em biết một chút? Em cũng không phải là người ngang ngược như vậy.” Vu Thanh Trìung cong miệng lên, suy nghĩ một hồi lại hỏi: “Anh đưa Bạch Lăng nhận về nhà chúng ta là muốn để em riếp xúc với con bé nhiều hơn sao?”

“Đây chỉ là một trong những nguyên nhân. . .” Cố Đồng yên lặng nhìn bà một lát, giọng nói hơi nặng nề: “Gia thế của con bé. . . Hi vọng em đừng để ý.”

“Em không có để ý. . .”

“Anh không có ý đó. . .” Cố Đồng thở dài, nói hết thân thế Bạch Lăng cho Vu Thanh Trìung. Bà há hốc mồm khiếp sợ, rất lâu chưa kịp phản ứng.

“Chuyện này mà mọi người cũng gạt em?” Vu Thanh Trìung đánh ông anh một cái, oán giận nói, “Em là người thế nào trong lòng mọi người thế hả? Lúc trước em không thích con bé là vì không biết nhân phẩm của nó, lại thấy Vu Tinh qua lại gần gũi với con bé nên sợ nó bị con bé làm hư, em có chị họ là con của một gia đình có gia thế rất kém cỏi, dính vào đàn ông khắp nơi, mới mười sáu tuổi đã có con, đây cũng là nguyên nhân tại sao em lại để ý bối cảnh gia thế như vậy. Khoảng thời gian chung sống với nhau, Bạch Lăng là người con gái như thế nào em đều nhìn thấy, mặc kệ nói thế nào, em cũng là mẹ người ta, hy vọng con của mình hạnh phúc là tốt rồi, sao lại để ý giàu có, tương lai, địa vị chứ.”

“Gia thế của Bạch Lăng. . . Em thật sự không để ý chút nào?”

“Không có một chút nào thì không thể nào, chỉ là đau lòng phủ lên những điều đó mà thôi. Tại sao trên đời này có thể có người ba nào như vậy? Con gái thì không phải là cốt nhục của mình sao? Như vậy thật không có tính người, chỉ sợ là bị thiên lôi đánh cũng không hả giận!” Vu Thanh Trìung hừ lạnh một tiếng, hất cao đầu: “Đợi lát nữa em sẽ nói với Bạch Lăng, con bé cứ tiếp tục ở nhà chúng ta đi, nhà như vậy thì đừng về nữa!”

Cố Đồng bên cạnh nheo mắt, trên gương mặt vẫn luôn nghiêm túc thượng đều là ôn nhu.

26. Chương 26

Bạch Lăng cùng Vu Tinh ở trong phòng nghe dưới lầu không còn tiếng động thì đeo ba lô, nhẹ bước chân xuống lầu. Hai người mới vừa đi tới một nửa đã nghe thấy giọng của Vu Thanh Trìung, có chút giọng mũi, vừa nghe chính là đã khóc: “Bạch Lăng, tối nay để Vu Tinh giúp con xin phép nghỉ đi, con theo đi trở về nhà con một chút.”

“Dạ?” Bạch Lăng vừa nghe Vu Thanh Trìung nói muốn đến nhà cô thì theo bản năng nhớ lại lần đầu tiên gặp bà, ngón tay có chút không tự nhiên nắm chặt quai đeo ba lô, nhỏ giọng nói: “Dì ơi, con. . . không muốn trở về.”

“Chú Cố của con đã nói mọi chuyện cho dì nghe rồi, dì chỉ là trở về nói với ba con mấy câu mà thôi, con đừng căng thẳng quá.” Vu Thanh Trìung dừng một chút, thấy gương mặt Bạch Lăng vẫn sợ nên lại bổ sung: “Dì nói với ông ấy chuyện sau này con ở nhà chúng ta. . . Cùng với chuyện của Cố Trường Tân và con, nó ở quân đội không biết lúc nào có thể trở về một lần, bây giờ vừa lúc ở nhà, sắp xếp một vài chuyện trước cũng tốt.”

Bạch Lăng thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đứng đó không kịp phản ứng, Vu Tinh hét lên quái dị, trực tiếp nhào qua ôm lấy Vu Thanh Trìung, lớn tiếng kêu: “Oa, dì hai, sao dì mở lòng ra vậy? Con còn lo lắng dì không đồng ý cho hai người bọn họ?”

Vu Thanh Trìung tức giận kéo tay Vu Tinh ôm chặt cổ mình, nhẹ nhàng vỗ hai cái, trách cứ: “La hét giống gì thế? Dì còn chưa nói con, sao con cùng bọn họ gạt dì? Bây giờ lại cảm thấy dì mở ra?”

“Không phải là con sợ dì không thích Bạch Lăng đó sao.” Vu Tinh ngượng ngùng gãi gãi đầu, lại giống như hiến vật quý kéo Bạch Lăng về phía trước, giọng nói vui mừng hưng phấn không khống chế lộ ra ngoài: “Mình đi xin nghỉ cho cậu, cậu đi đi, ha ha ha, xem ra cảm giác được thỏa mãn mong muốn thật đúng là không tệ, haizz, đến lúc đó nhớ tặng cho mình một phòng bì đồ thật to đó, mình là người làm mai lớn nhất cho hai người đó!”

Bạch Lăng thình lình bị Vu Tinh kéo như vậy thì thiếu chút nữa đụng phải Vu Thanh Trùng. Cô căn bản không có dũng khí ngẩng đầu lên nhìn, vẫn luôn cúi đầu, thế nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt trên đỉnh đầu, không cho phép chống cự. Cô không có cách nào, biết Vu Thanh Trùng vẫn đang chờ cô trả lời, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý: “Dạ, được ạ.”

Vu Thanh Trùng dễ dàng cảm nhận được cô nhạy cảm cùng áp lực nên nhú mày, tiến lên nắm vai của cô, ôn hòa nói: “Có thể trước kia đi làm một ít chuyện khiến con có chút hiểu lầm. Con người của dì rất dễ, bởi vì một vài nguyên nhân khách quan mà phán đoán nhân phẩm người khác, nhưng sau khi sống chung lâu ngày cũng sẽ thay đổi tám chín phần cái nhìn lúc đầu. Cho nên, con cũng đừng quá căng thẳng, ba con làm mấy chuyện như vậy với con, làm một người mẹ như ta cũng hận đến tận xương tủy, lần này dì đi chỉ nói rõ ràng mọi chuyện, tránh phiền phức sau này.”

“Dì à, dì và chú có thể cho con ở, cho con ăn mặc cùng đi học, con đã rất cảm kích. Có lúc, con cũng không biết nên báo đáp mọi người như thế nào. . . Ngày con tới đây, chú Cố nói với con vài lời, con vẫn luôn đang cố gắng leo lên vị trí đó, con cũng hi vọng một ngày nào đó có thể đầy tự tin đứng ở bên cạnh Cố Trường Tân, nhưng con có một người ba làm cho người ta cảm thấy xấu hổ. . . Cho tới bây giờ con cũng chưa từng ngại nghèo khó, con chỉ sợ bị ba mình vứt bỏ, nhưng trên thực tế, ông đã thật sự làm như vậy.” Bạch Lăng tựa vào ngực Vu Thanh Trùng khóc nức nở.

Vu Thanh Trùng nghe ngôn ngữ của cô có chút hỗn loạn, bất đắc dĩ than thở, giải quyết bị kịch một gia đình như thế nào, đây không phải là chuyện bà có thể quyết định, chủ yếu vẫn phải xem Bạch Lăng, bà chỉ có thể ở bên cạnh che chở cô, tránh cho cô ngã nhào không bò dậy nổi, không hơn.

“Bạch Lăng. . . Chú Cố con nói không sai, con phải kiên cường lên. Con biết không, dì gả cho chú Cố con, đến năm thứ ba mới sinh đứa đầu, lúc sinh nó ra, chú Cố con không có ở bên cạnh dì, ba mẹ dì đều oán giận sao dì gả cho ông ấy. Lúc đó dì rất tức giận bà mẹ dì không hiểu, sau đó, chú Cố con từ bộ đội trở về, thấy dì kiên trì không để cho ba mẹ đưa đứa bé đi thì không có cách nào phải đưa dì cùng đứa bé đến bộ đội. Không bao lâu, dì lại mang thai Trường Tân, nhưng ở bộ đội, mỗi ngày ông ấy loay hoay đến chân không chạm đất, đâu có thời gian chăm sóc dì, dì không thể làm gì khác hơn là trở lại bên này, lúc ấy anh trai Trường Tân mới hai tuổi, dì lại không thể ôm bụng bực chăm sóc nó nên để nó ở lại bộ đội, chờ dì ở cũ xong về bộ đội thì mới phát hiện, con trai càng ngày càng xa cách dì, sợ hãi đứng ở sau lưng ba nó, yếu ớt gọi dì là ‘mẹ’, trong mắt ngoại trừ sợ hãi chính là lạnh lùng, lúc đó lòng dì đau muốn chết. . . Nhưng không phải dì cũng gắng gượng qua đó sao? Có một số việc không ai giúp được con cả, chỉ đành phải chính con thôi, con hiểu không?”

Bạch Lăng gật đầu một cái, mười ngón tay nắm chặt, giống như nghiêm trang đọc lời thề nói: “Con gái học kiên cường khó hơn học ý lại, lại có ích hơn!”

“Đúng!” Vu Thanh Trùng vui mừng tán thưởng một tiếng, kéo người ra cửa, tài xế đã sớm chuẩn bị xong, Bạch Lăng nói địa chỉ, tài xế rất nhanh liền chạy xe.

Lúc này mới hơn bảy giờ tối, Bạch Lăng biết nhà chắc chắn còn chưa đẹp sạp nên trực tiếp đưa Vu Thanh Trùng đến sạp trái cây. Xa xa, Bạch Lăng đã nhìn thấy Bạch Chí Thanh cầm một đòn cân trong tay để cân trái cây, cô hí hóp mắt, hít một hơi thật dài mới nói với Vu Thanh Trùng: “Đó là ba con.”

“Hừ!” Vu Thanh Trùng hung hăng phát ra một tiếng hừ lạnh từ trong khoang mũi, khinh thường nhìn người phía trước, không khỏi khinh bỉ mắng: “Dáng dấp chính là dáng vẻ của tiểu nhân, vừa nhìn là không phải là người tốt gì.”

Bạch Lăng nghe thấy thì cứng lại, có chút bất đắc dĩ thở dài. Tài xế lái xe phía trước cùng lính cảnh vệ Tiểu Trương ngồi cạnh cũng nhỏ giọng nở nụ cười, một người liều mạng ho khan mới đề nụ cười xuống. Vu Thanh Trùng liếc mắt nhìn hai người ngồi trước: “Lo lái xe đi! Còn cậu nữa. . . Tiểu Trương, tôi dẫn cậu tới là muốn áp đảo đối phương về khí thế chứ không phải để cho cậu ho khan!”

“Dạ, phu nhân!” Hai người lớn tiếng trả lời, cũng không dám lơ mãng.

Bạch Lãng thấy một màn như vậy thì khoe miệng giật giật.

Xe thẳng tắp dừng trước sạp trái cây của Bạch Chí Thanh, vừa nhìn đã biết là xe của quân khu, tài xế xuống mở cửa xe, lính cảnh vụ cũng đứng thẳng bên cửa xe. Tư thế đó cũng ít gặp ở đây, chỉ chốc lát người ta vây quanh bên cạnh. Cửa xe mở ra, Vu Thanh Trùng xuống xe trước, đi tới trước sạp trái cây, có chút không nhận được hỏi: “Ông là Bạch Chí Thanh?”

Bạch Chí Thanh cũng không hiểu rõ đối phương có lai lịch gì, chỉ là hàng năm ông ta đánh bạc ở bên ngoài, thiếu một khoản nợ, ông chỉ sợ là người thiếu ngày trước đã tìm tới cửa, vội vàng phủ nhận: “Không phải. . . Bà nhận lầm người không?”

“Nhận lầm người?” Vu Thanh Trùng lại hừ lạnh một tiếng, gọi lớn về phía xe: “Bạch Lãng, ba con nói đi nhận lầm người!”

Bạch Lãng ngồi ở trong xe thấy rất rõ ràng tất cả, lúc này nghe Vu Thanh Trùng kêu thì cười lạnh, mở cửa xuống xe. Đi từng bước một đến trước mặt Bạch Chí Thanh, cô bày ra tư thế khéo léo trước sau như một, nhỏ giọng chào hỏi: “Ba ——”

Bạch Chí Thanh không dám tin nhìn lên con gái trước mặt, ngày trước, cô gầy đến chỉ còn lại một bộ xương, bây giờ người cao lên không ít, nhìn trên mặt cũng có chút thịt, mặc váy ca rô, tóc cũng dài dài, không giống trước đây luôn buộc hai đuôi sam mà xõa ra, mềm mại để ra sau vai. Bây giờ cô đâu còn là cô gái nhỏ ngày trước ông nhìn đã chán ghét? Xem ra, cô ở nhà họ Cố vẫn rất tốt.

“Tiểu Lãng. . .” Bạch Chí Thanh vừa nghĩ tới Bạch Lãng đi theo gia đình giàu có thì mở cờ trong bụng, bây giờ nở nụ cười tiến lên làm quen: “Thì ra là con, thiếu chút nữa thì ba không nhận ra nữa.”

“Thật sao?” Bạch Lãng cười nhạt, thấy Bạch Chí Thanh thở ra một hơi thì nói tiếp: “Con còn tưởng rằng sau khi bán con đi thì ước gì không gặp lại con nữa. . .”

Người xung quanh nghe lời này thì đầu tiên là im lặng, rồi sau đó chính là bàn luận xôn xao. Người coi trọng mặt mũi như Bạch Chí Thanh thì làm sao mà chịu được mỉa mai thẳng mặt như vậy, lúc này thì trở mặt, lửa giận bốc lên bắt lấy Bạch Lãng. Lính cảnh vụ thấy thế thì tới tách người ra trước. Vu Thanh Trùng hung hăng nhìn ông chăm chăm, che chở Bạch Lãng ở phía sau mình: “Lúc ấy chồng tôi dùng tiền cho ông để nhận Bạch Lãng về nhà, bây giờ con bé chính là người nhà họ Cố tôi, ông có tư cách gì động thủ với con bé?”

“Đức con bất hiếu! Ba mày chịu cực chịu khổ nuôi mày lớn, mày thật độc ác, đảo mắt là không nhận nữa!” Bạch Chí Thanh thở gấp, lớn tiếng nhục mạ nói.

“Nuôi tôi lớn?” Ánh mắt Bạch Lãng lạnh ngắt nhìn ông ta một cái, châm chọc cười nói: “Mười mấy năm qua, mỗi ngày tôi bị ông đánh bao nhiêu? Cho tới bây giờ tôi cũng không dám mặc váy, vết tím bầm đó, cho tới bây giờ tôi cũng không dám lộ ra. Mặc dù như vậy, ở nhà này, tôi vẫn chưa từng oán hận, nhưng kết quả thì sao, em trai vừa được sinh ra thì ông vì hai ngàn đồng mà bán đứng tôi, công ơn nuôi dưỡng như vậy đây, tôi thật không dám khen tặng!”

Bạch Chí Thanh nghe cô nói như vậy thì mãnh liệt giằng co, miệng càng không ngừng mắng: “Không biết xấu hổ! Có mẹ sinh không có mẹ dạy, học nhiều năm như vậy cũng công toi, còn dám nói ba mày như vậy!”

Vu Thanh Trùng che chở Bạch Lãng sau lưng thật chặt, cười lạnh nói: “Con bé chính là có mẹ sinh không có cha dạy, ba cô nên bị thiên lôi đánh! Được rồi, hôm nay chúng tôi tới cũng không phải là âm ỉ mấy chuyện vô dụng này với ông. Trong khoảng thời gian con tôi có ở nhà, chúng ta muốn định hôn sự của Bạch Lãng cùng con trai chúng tôi, bây giờ hai đứa nó đều còn nhỏ, tôi muốn đính hôn trước, đợi đến lúc Bạch Lãng tốt nghiệp đại học là kết hôn, dĩ nhiên, không phải tôi trưng cầu ý kiến của ông, chỉ là muốn để cho ông biết được, cùng với đi gặp bà thông gia một chút!”

Lời vừa nói ra, đám người xung quanh ồn ào. Có người quen biết nhà họ Bạch kêu lên: “Con bé nhà họ Bạch quá may mắn, cho nên có nhà chồng có tiền có thế ”.

“Tôi sớm đã nói con bé nhà họ Bạch không đơn giản, lúc trước ở nhà còn có thể nhịn Bạch Chí Thanh đánh đập dữ dội mà.”

“Ai nói không phải chứ, em họ của tôi không phải ở cùng một lâu với nhà bọn họ sao? Nó nói có vài lần nửa đêm nghe Bạch Chí Thanh vừa đánh vừa mắng Bạch Lăng.”

“Chắc chắn, hiện tại nhà họ Bạch thua thiệt lớn. . . . Lúc trước tôi thường nhìn thấy một cậu con trai đến tìm Bạch Lăng, nhìn thì biết không phải là người đơn giản, bây giờ nghĩ lại chính là công tử nhà người có tiền.”

Bạch Chí Thanh nghe tiếng bàn luận thì dần dần cúi đầu, toàn thân giống như không còn sức lực, nằm trên tấm thớt, cũng không nhúc nhích. . .

27. Chương 27

Vu Thanh Trìung dẫn Bạch Lăng ngồi vào xe, sau khi lên xe thì lính cần vụ và tài xế mạnh mẽ đá vào đùi Bạch Chí Thanh một cước, nhổ một ngụm mới lên xe: “Xí, thật không phải là người! Ngay cả con gái ruột thịt cũng đối xử như vậy!”

Xe lái ra khỏi đám người, lá gan người xem náo nhiệt xung quanh dần dần lớn lên, lấy sạp trái cây làm tâm điểm tụ lại. Bạch Chí Thanh đỏ bừng cả khuôn mặt nằm ở đó, nghe bàn luận của người xung quanh, từ từ bò dậy, nhổ nước miếng, bắt đầu dọn dẹp tấm thớt, nhìn bộ dáng là muốn đuổi theo về nhà.

“Thật không biết lương tâm bị chó ăn hay bị lừa gạt? Tôi thấy ngày thường Bạch Lăng vẫn đủ hiểu chuyện, vừa đưa cơm vừa coi sạp, đi về lại còn bị đánh đập.”

“Ngay cả con gái mà ông ta cũng muốn bán, cậu còn trông cậy lúc trước ông ta có lương tâm sao?”

Tiếng chê cười ngay bên tai, người chung quanh dùng ngón trỏ chỉ về phía ông ta, Bạch Chí Thanh cảm thấy vẻ mặt thật sự không nén được giận, dứt khoát không dọn dẹp nữa, bưng thùng tiền chạy về nhà. Trong lòng đầy tức giận, ông ta chỉ nghĩ tới ông ta thật uống công nuôi người như vậy mấy năm nay. Người không giúp trong nhà lại còn cùng người ngoài làm ông ta bị mất mặt, bây giờ ông hận không thể cô xuống đất hung hăng rút dây lưng đám, nghĩ tới lúc trước đánh đập cô, ông không hối hận chút nào, chỉ tiếc khi đó không đánh chết cô!

Bạch Lăng đưa Vu Thanh Trìung trở về nhà mình, lúc mẹ Bạch ôm con trai tới mở cửa, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp bên ngoài thì có chút kỳ lạ hỏi: “Bà tìm ai?”

“Bà là mẹ của Bạch Lăng sao?” Vu Thanh Trìung nhìn từ trên xuống xuống đánh giá bà một phen, thấy đối phương gật đầu mới mở miệng cười: “Tôi là mẹ của Cố Trường Tân. . .”

“Cố Trường Tân?” Mẹ Bạch suy nghĩ trong chốc lát, lại lắc đầu: “Có phải bà nhận lầm người hay không, tôi không biết Cố Trường Tân mà bà nói đến.”

“Chông bà không nói rõ với bà sao, ông ta bán Bạch Lăng. . . à giao cho nhà chúng tôi. . .” Vu Thanh Trìung nhìn người phụ nữ già nua đối diện không chớp mắt cùng với đứa trẻ trong ngực bà. Đứa bé chưa từng thấy người mặc quần áo đẹp như vậy, i i a a vượn người nắm lấy dây chuyền ngọc trai trên cổ Vu Thanh Trìung.

Mẹ Bạch sợ đến vội vàng ôm con trai vào lòng, hơi sợ hãi nói: “Tôi biết rõ chuyện này, có phải Bạch Lăng đã gây họa hay không, bà để cho nó trở lại đi, để cho nó trở lại thôi. . .”

“Bà hi vọng con bé trở lại?” Vu Thanh Trìung cũng không giận, khước miệng khẽ nhếch lên nụ cười hỏi: “Đi theo chúng tôi, con bé có thể có tất cả mọi thứ ở nhà này không có, bà hi vọng con bé trở lại sao? Quần áo đẹp đẽ, trường học tốt nhất, thậm chí là một cuộc hôn nhân người khác tha thiết ước mơ, những thứ này đi theo các người là không thể nào có được.”

Mẹ Bạch ẵm con trai cúi thấp đầu không dám nói tiếp nữa, chỉ dè dặt hô hấp, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Vu Thanh Trùng. Đứa trẻ trong ngực không biết là đói bụng hay cảm nhận được không khí căng thẳng giữa người lớn, há miệng oa oa khóc lớn lên. Trong nháy mắt, Vu Thanh Trùng giãn nét mặt nghiêm túc, cười hì hì vỗ vỗ mẹ Bạch nói: “Hừ bà rồi phải không? Bạch Lăng nói mẹ con bé không giống ba nó, tôi chỉ muốn thử dò xét. . .”

Mẹ Bạch nhất thời không phản ứng kịp, đứng ngơ ngác ở đó. Vu Thanh Trùng cũng không coi trọng quá nhiều, nhẹ nhàng đẩy bà vào nhà, cứ thế ngồi xuống ghế sa lon, cười nói: “Lúc trước tôi nói với bà những chuyện đó là thật, mặc dù Bạch Lăng muốn cắt đứt quan hệ với Bạch Chí Thanh, nhưng tôi nghĩ có một số việc vẫn nên nói cho người mẹ như bà, nghe một chút ý kiến của bà, dù sao con bé cũng không nói không nhận bà, dĩ nhiên chúng ta cũng tôn trọng ý nghĩ của bà.”

“Bà nói là Bạch Lăng nhà mọi người có chuyện sao?” Mẹ Bạch ôm con trai, nhẹ nhàng vỗ lưng của nó dỗ dành, nhỏ giọng hỏi.

“Không phải. . . Con trai tôi kiên trì muốn kết hôn với con gái bà, hai người ở chung một chỗ hơn mấy năm, chính là gạt chúng ta, lần này con tôi trở về nên nhắc lại chuyện này. Tôi rất thích Bạch Lăng, nhưng cảm thấy con bé còn quá nhỏ, ý của tôi là đính hôn trước, đợi đến khi Bạch Lăng học xong đại học thì kết hôn, bà cảm thấy như thế nào?”

“Chỉ cần Bạch Lăng nguyện ý thì tôi cũng không có ý kiến gì. . . Chỉ là có thể cho tôi gặp Bạch Lăng một chút hay không? Sau này có thể để con bé đưa. . . Cố Trường Tân tới gặp tôi hay không. . .” Lúc mẹ Bạch nói lời này thì rõ ràng đang run rẩy, giống như chỉ sợ Vu Thanh Trùng không đồng ý.

“Được!” Vu Thanh Trùng đứng lên, đang chuẩn bị đi xuống lầu gọi người: “Bạch Lăng ở dưới lầu. . .”

Vừa dứt lời đã nghe thấy lính cảnh vệ dưới lầu gầm lên giận dữ: “Ông làm gì đấy?”

Vu Thanh Trùng vội vàng dựa vào trên bệ cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy Bạch Chí Thanh bị lính cảnh vệ bẻ cánh tay đè trên đất. Sắc mặt bà thay đổi, vội vã chạy xuống lầu, mẹ Bạch ở phía sau ẵm con trai, thấy một màn như vậy thì sợ đến sắc mặt trắng bệch, đuổi theo xuống lầu.

Bạch Lăng đứng bên cạnh xe, hai tay xuôi bên người, gương mặt đỏ ửng, trên khuôn mặt trắng noãn in vài dấu tay. Vu Thanh Trùng thấy Bạch Chí Thanh vẫn còn đang giãy dụa, tức giận, trực tiếp xông tới lính cảnh vệ kêu lên: “Đưa đến quân đội đi, tôi không tin ngay cả người của đại viện quân khu cũng dám đánh!”

“Phu nhân. . . Không tốt lắm đâu. . . Thủ trưởng ông ấy. . .” Lính cảnh vụ cũng biết Vu Thanh Trùng đang nổi nóng, khó tránh khỏi nói lấy.

“Bạch Chí Thanh, tôi cho ông biết, mặc kệ trước kia ông quản thúc Bạch Lăng như thế nào, mắng cũng được, đánh đập cũng được. Bắt đầu từ bây giờ, con bé chính là người nhà họ Cố, không có một chút quan hệ nào với ông, nếu ông động thủ lần nữa thì thử một chút đi?” Vu Thanh Trùng nói xong rồi kéo Bạch Lăng lên xe.

“Tiểu Lăng. . . Mẹ nói mấy câu với con, có thể không?” Mẹ Bạch thấy đôi mắt con gái ửng đỏ thì kêu lại.

“Được ạ.” Bạch Lăng gật đầu với Vu Thanh Trùng một cái rồi theo mẹ đi tới một bên.

“Bà ấy nói con muốn kết hôn với con trai bà ấy, thật sao?” Mẹ Bạch thấy Bạch Lăng gật đầu mới nói tiếp: “Mẹ hy vọng là bởi vì con thật sự thích con trai bà ấy mới kết hôn, con hiểu ý của mẹ không?”

Bạch Lăng cắn môi gật đầu một cái: “Con với anh ấy đã quen mấy năm rồi, anh ấy cũng rất chăm sóc con, đối với con rất tốt, con rất thương anh ấy, con muốn gả cho anh ấy.”

“Mẹ hy vọng con hạnh phúc là được rồi. . . Nhưng con có thể đồng ý với mẹ một chuyện không? Mặc kệ con kết hôn với ai thì vẫn phải đi học, học đại học. Hiện tại tình huống nhà chúng ta như thế cũng không thể cho con cái gì từ nhà mẹ, cho nên, con nhất định phải mạnh mẽ một điểm, ít nhất có thể thẳng lưng nói chuyện, học đại học mới có từng lai rồi mới có thể tìm được một công việc tốt, về mặt kinh tế có thể tự bảo đảm, tương lai nói chuyện cũng nhất định trọng lượng. . . Nếu không sẽ giống như ba con với mẹ, nửa đời sau sẽ bị hủy.”

“Con hiểu.” Bạch Lăng đưa tay sờ đứa trẻ trong ngực mẹ, nghẹn ngào nói: “Mẹ, mấy ngày nữa con đưa Cố Trường Tân tới thăm mẹ và em trai, mẹ cũng phải chú ý sức khỏe, không nên quá mệt mỏi.”

Mẹ Bạch trùu mền nhéo tay của nữ nhi, giống nhau nghẹn ngào nói: “Đi đi, về sớm một chút đi.”

Bạch Lăng lại ôm lấy mẹ, lúc này mới chảy nước mắt lên xe rời đi.

Khi Bạch Lăng về đến nhà, Vu Tinh vừa học buổi tối trở lại, nhìn thấy trên gò má cô in dấu tay thì lập tức xù lông lên: “Ông ta lại đánh cậu nữa, phải hay không? Tại sao như vậy? Còn đánh cậu à!”

“Được rồi, cậu đừng kêu la nữa, bây giờ tâm trạng của dì không tốt lắm, dì đang tự trách, cậu lại la lên thì dì càng khó chịu.” Bạch Lăng đẩy cô một cái, nói: “Dì nói lát nữa cậu đi đưa quần áo cho Cố Trường Tân, mình nghĩ có thể anh biết chuyện ngày hôm nay. Nếu anh biết còn không phải quấy lật trời sao, cậu giúp mình đưa đi đi, tài xế đang chờ bên ngoài.”

“Ừ, vậy mình đi trước.” Vu Tinh sáng khoái đồng ý: “Cậu nghỉ ngơi sớm một chút đi, nếu không dùng đá lạnh chườm vào? Ngày mai đừng để sưng lên nhé.”

“Ừ.”

Vu Tinh sao nhìn được Bạch Lăng chịu ảm ức, mượn cớ đến bệnh viện, thêm mắm dặm muối vào chuyện của Bạch Lăng lại bị Bạch Chí Thanh đánh tố cáo với Cố Trường Tân. Lúc này sắc mặt anh liên tục đi, vén chăn nói phải đi tìm Bạch Chí Thanh, Vu Tinh sợ hết hồn, vội vàng kéo anh lại: “Anh bị thương mà vội vã hăm hăm đi ra ngoài, Bạch Lăng biết được lại đau lòng, hay là chờ đến lúc xuất viện lại nói chuyện này. . . Em đi về trước đây, em về chườm lạnh cho cậu ấy, nếu không ngày mai chắc chắn sẽ sưng như ông già.”

Cố Trường Tân nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, vẫn muốn giống như Vu Tinh nói. Người con gái anh nâng niu trong lòng bàn tay, treo trên đầu quả tim cứng chiều, nói chuyện lớn tiếng cũng sợ hù dọa cô, ông ta lại đánh cô ác như vậy! Bây giờ cô còn cảm thấy đau không? Có thể đang trốn để khóc trộm hay không?

Cố Trường Tân càng nghĩ càng không ổn, cuối cùng dứt khoát đứng dậy thay quần áo chạy ra khỏi bệnh viện.

Bạch Lăng đang ngủ say ở trên giường, cảm giác có một vật ấm áp chuyển động trên mặt, sợ đến mở choàng mắt. Tiếng thét chói tai còn chưa ra khỏi cổ họng đã bị người ta bịt miệng, giọng nói quen thuộc truyền đến: “Đừng sợ, là anh. . .”

Bạch Lăng vội vàng kéo tay của anh ra, có chút lo lắng hỏi: “Sao anh chạy ra ngoài? Mau trở lại bệnh viện đi!”

“Ai da. . .” Cố Trường Tân thở dài lật người nằm trên giường: “Em không biết anh mất bao nhiêu hơi sức mới làm lính cảnh vệ thả anh ra không. Đây là phòng của anh, anh về phòng của mình ngủ còn không được sao?”

“Sao anh vào được?”

“Em không đóng cửa sổ.” Cố Trường Tân thông thả nói, chưa đợi Bạch Lăng nổi giận đã đứng dậy ôm người vào lòng: “Còn đau không?”

Bạch Lăng hiểu anh đang nói gì, yên lặng tựa vào trong ngực anh, lắc đầu một cái: “Không có, lúc mới bắt đầu thì đau, dù sao cũng quen rồi, không có gì, ngày mai sẽ không sưng.”

“Sao ngốc như vậy?” Cố Trường Tân giơ tay lên nhẹ nhàng sờ sờ gò má của cô, lại sợ làm đau cô, chỉ nhẹ nhàng chạm vào mấy cái rồi rời đi: “Hôm nay xảy ra chuyện gì à?”

Bạch Lăng kể hết mọi chuyện cho anh nghe, vốn cho là anh sẽ nổi trận lôi đình, nhưng không ngờ anh cười ha ha. Cô có chút không hiểu ngắc đầu lên nhìn anh, cánh tay của anh lại siết chặt mấy phần, khuôn mặt dán vào cô, hưng phấn nói: “Là sắp kết hôn sao? Cô bé ngoan, anh thật sự rất vui mừng.”

Về mặt Bạch Lăng xấu hổ, đẩy mặt của anh ra, gắt giọng: “Chỉ là đính hôn mà thôi, đừng giống điên vậy chứ.”

“Anh vui! Đính hôn cùng kết hôn không kém chút nào đâu!” Cổ Trường Tân nói xong thì lập tức hôn lên môi của cô.

Thân thể mềm mại của cô làm ngực anh cực nóng, hai người khế hợp rất sát. Cổ Trường Tân thuần thực cạy rang cô ra, lưỡi linh hoạt trượt vào, chậm rãi dùng sức trong vòm miệng cô. Bạch Lăng ưm một tiếng, thân thể càng lúc càng mềm, cuối cùng tê liệt trong ngực của anh, chìm đắm vào nụ hôn của anh.

“Cô bé ngoan. . .” Lưỡi Cổ Trường Tân mút lấy cô, giống như là muốn nuốt lưỡi cô vào bụng.

Bạch Lăng chỉ cảm thấy hơi thở nam tính đặc biệt của anh phả vào mặt, bao bọc lấy cô rất chặt. Cô không biết lúc này cô đang nghĩ gì, chỉ ôm cổ của anh, vịn vào anh, giống như anh vừa rời đi sẽ biến thành lá cây bay xuống.

Hạ thân Cổ Trường Tân đã cứng lên, rất là khó chịu, anh thở hổn hển đấu tranh với lý trí còn sót lại. Môi từ từ tách ra, anh cúi đầu nhìn, đôi mắt Bạch Lăng mộng lung của Bạch Lăng nằm trong ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cũng khó khăn thở hổn hển. Ánh mắt dời xuống, bộ ngực cô ngày càng đầy đặn chuyển động lên xuống theo hô hấp của cô, thấy cổ họng anh căng lên, theo bản năng nuốt xuống, nơi đó lại cứng thêm, càng khó chịu rồi.

“Cố bé ngoan. . . Anh muốn. . .” Lý trí ầm ầm sụp đổ, anh nắm tay của cô sờ vật khổng lồ của mình, hướng dẫn chậm rãi vuốt ve: “Anh khó chịu.”

“Ừm. . .” Bạch Lăng chỉ nhàn nhạt rên rỉ một tiếng, Cổ Trường Tân lại cho là cô đồng ý, kích động đặt người nằm xuống giường, đè lên. Bạch Lăng còn chưa phục hồi tinh thần lại, nụ hôn của anh đã rơi vào bên cổ của cô, anh dùng sức mút một cái, lại như là hối hận anh làm đau cô nên đưa đầu lưỡi ra khẽ liếm nơi đó an ủi.

Bạch Lăng cảm thấy nơi bị anh hôn qua nóng hừng hực, hơi đau, nhưng chờ đón chính là một khoái cảm khó nói nên lời. Cô run rẩy đưa tay cởi nút áo của anh, cuối cùng vì không quen nên hơn nửa ngày sau cũng chỉ mở được ba nút phía trên. Cô gấp gấp vụn vụn, đôi tay gặt cổ áo sơ mi, hai tay mềm mại luồn vào.

Cổ Trường Tân hít ngậm khí lạnh, nhanh chóng kéo váy ngủ của cô lên, một tay thăm dò, môi dần dần dời xuống, cách lớp váy ngủ thật mỏng, cắn một cái ở trước ngực đứng thẳng của cô, lại ngẩng đầu lên.

“Cô bé ngoan. . . Nói em yêu anh. . .” Cổ Trường Tân chống người khoảng không ở phía trên cô, nhìn cô.

“Em yêu anh, Cổ Trường Tân, em yêu anh!” Bạch Lăng không chịu nổi anh vừa cạy sát một giây trước lại đột nhiên rời đi, gần như khóc sùi đòi hỏi anh. Đồng thời, khẽ giơ tay lên, giống như bạch tuộc giắt trên người anh. Anh cảm nhận sự mềm mại của cô. Ngực xuống trước. Thân dán vào thân, trong nháy mắt thú tính bộc phát, đè cô dưới người, hung hăng hôn.

Môi của anh lưu luyến ở trước ngực cô trong chốc lát rồi liền dời mặt trận, đi tới bụng của cô hôn vào. Bạch Lăng động tình, mười ngón tay đặt trên ót của anh, bụng ngứa ngáy khó nhịn, chỉ hy vọng anh hôn sâu hơn. Một tay của anh dò vào trong quần lót cô, yêu thương vuốt ve nơi mềm mại đó.

Đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng đưa ra, lập tức chui vào rốn cô, đồng thời tay cũng dùng sức, tạo ra phía dưới cô. Cô chỉ cảm giác đầu óc cũng sắp nổ tung, bụng co rút mãnh liệt. Không hiểu sao cô rất muốn khóc, cô há miệng lại không phát ra tiếng nào, chỉ đành phải giống như cá mà kịch liệt thở dốc.

Tay của anh bắt đầu lại vào lại ra, chỉ lướt qua rồi dừng. Cô dần dần không chịu nổi, giơ tay lên vuốt lưng của anh, đứt quãng nói: “Cố. . . Trường Tân. . . Em rất khó chịu. . . Em thật sự rất khó chịu. . .”

Cổ Trường Tân thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, biết cô sắp đến thì nảy sinh ý nghĩ xấu, lột quần của mình xuống, quần lót cô cũng còn chưa kịp cởi đã bị anh kéo sang một bên, anh cứ đâm vào như vậy. Cô nhắm hai mắt từ từ cảm nhận anh tiến vào, anh chậm rãi cử động, môi của anh lại rơi xuống, tay của anh vuốt ve ngực của cô, anh thở dốc, anh thở ra khí nóng. . . Sâu trong thân thể có một dòng nhiệt nóng ran dâng lên, cô tự động đưa hông lên nghiêng hợp với anh.

Anh cảm nhận được cô chủ động, đầu tiên là dừng lại, rồi sau đó hung hăng đâm vào cô. Vu Tinh ở sát vách, trong căn phòng đối diện còn có Cổ Đồng và Vu Thanh Trừng, căn bản là Bạch Lăng cũng không dám phát ra một chút tiếng động, thật sự không chịu nổi sẽ chết mất nên liều mạng cắn môi của mình. Cổ Trường

Tân thấy đau lòng, phía dưới lại dùng không được hết lần này đến lần khác, đành phải dùng lưỡi của mình đẩy vào miệng của cô, quần lấy cô.

Cố Trường Tân nhanh chóng rút ra, đâm vào mấy cái, hai người vẫn còn liên ở phía dưới, lật Bạch Lăng lại, hai người giống như hai cái muỗng, thân mật chồng lên nhau. Anh nâng một chân của cô gác trên đùi mình, lại bắt đầu chuyển động ở phía dưới. Ra vào càng lúc càng nhanh, động tác càng ngày càng mạnh, cô bị đung tới lui đến đầu giường, anh kéo cô xuống, càng thêm ra vào mạnh hơn. Phía dưới là âm thanh mập mờ của sự ma sát “bành bạch ——”, phía trên là tiếng môi lưỡi hai người hôn nhau, cả căn phòng tràn đầy hơi thở mị hoặc.

Hình như Vu Tinh ở căn phòng sát vách rời giường đi vệ sinh, dép lạch bạch vang lên, Bạch Lăng hoảng sợ, bụng co rụt lại, khóa thật chặt khổng lồ phía dưới anh, cao triều đến như vậy. Cố Trường Tân bị cô kẹp chặt không chỗ có thể rút, nộ khí giới đầu hàng, chống đỡ chỗ sâu nhất của cô, “ưm” gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ phóng thích ra ngoài. . .

28. Chương 28

Cố Trường Tân ôm Bạch Lăng khôi phục hơi thở, anh cười đưa tay ôm lấy cô gái nhỏ bên cạnh đang thở hổn hển không ngừng vào lòng rồi nằm xuống, một tay xuyên qua vai của cô, trực tiếp dừng lại trên nơi mềm mại của cô, một tay khác chuyển động trên lưng bóng loáng mịn màng của cô. Bạch Lăng cảm thấy hạ thân dính dính khó chịu, đẩy anh một cái rồi muốn đứng dậy đi tắm.

Thời gian hai người ở cùng cũng không nhiều, Cố Đồng thức dậy sớm, Cố Trường Tân còn phải nhảy cửa sổ trở về bệnh viện, lúc này sao chịu buông cô ra. Cô chống người ngồi dậy, anh cũng sống chết dựa vào, ôm hông của cô, khẽ cắn vành tai của cô, rất có muốn thử tư thế này một lần nữa. Hai người đều mới vừa nếm trải tình dục, Bạch Lăng căn bản là không chịu nổi cường độ cao của anh, lại nghĩ tới dáng vẻ mới vừa bị anh hành hạ đến thoi thóp, trong lòng cô căng lên, vội vàng hất tay của anh ra.

“Em muốn đi tắm, anh buông ra!” Bạch Lăng vừa hất tay của anh ra thì anh lại ôm lấy hông của cô, đè cô dựa vào ngực.

“Cùng tắm. . .”

“Anh điên hả? Trong nhà còn có nhiều người như vậy. . . Phòng tắm là ở giữa phòng của Vu Tinh và dì.” Bạch Lăng nói xong liền đỏ mặt, âm thanh càng lúc càng nhỏ.

“Đây là nhà anh, anh có thể không biết sao?” Cố Trường Tân xấu xa cười một tiếng: “Từ nhỏ anh lớn lên ở đây, quen thuộc hơn em không biết bao nhiêu lần, yên tâm đi, sẽ không phát hiện.”

Bạch Lăng vẫn còn ấp úng không muốn, Cố Trường Tân lại nắm lấy hông của cô uy hiếp, không muốn thì không được đi đâu. Cô thật sự là không nhịn được cảm giác dính dính vậy, trên người đã bị gió đêm thổi khô mồ hôi, bốc hơi lên giống như bôi một lớp muối trên da, khó chịu đến cô muốn trực tiếp dội thùng nước vào người. Cô chỉ có thể thỏa hiệp, khom lưng nhặt váy ngủ bị ném xuống giường khoác lên người, mặc anh ẵm đến phòng tắm.

Bởi vì đêm khuya, hai người sợ đánh thức những người khác trong nhà nên cũng không dám dùng vòi sen tắm, chỉ đành phải dùng chậu hứng nước rồi dùng khăn lông lau sạch. Cố Trường Tân đặt cô ngồi ở mép bồn tắm, xoay người đi lấy khăn lông thấm ướt lau người giúp cô. Cô cúi đầu, nhìn thấy dáng vẻ anh cúi đầu nghiêm túc, đẩy lòng mềm mại, hình như là cả trái tim bị gãi ngứa nên mềm nhũn.

“Cố Trường Tân. . .”

“Hả?”

“Khi nào anh đi?” Bạch Lăng không đợi anh trả lời, lại vội vàng nói: “Anh và em cùng đi gặp mẹ em đi. . . Anh biết dì nói muốn đính hôn không? Hình như mẹ em biết rồi, muốn em dẫn anh về nhà gặp một chút.”

“Mẹ em không thích em và anh kết hôn sao?” Động tác tay Cố Trường Tâm hơi chậm lại, ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy lo lắng.

Bạch Lăng cắn cắn môi, có chút xấu hổ, đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích: “Không phải, bà chỉ nói là muốn em gả cho người em yêu mà thôi.”

“Vậy ý của em là gì?” Cố Trường Tân nghe lời của cô thì chân mày nhú chặt giãn ra, nụ cười ấm áp dịu dàng ở khóe môi hàm chứa gió xuân, trong mắt có chút hài hước hỏi cô.

“Anh biết rõ. . . Trước đây em đã nói. . .” Bạch Lăng khoác tay lên vai của anh, hung hăng bấm: “Sao luôn trêu chọc em thế, đáng ghét chết đi được!”

“Thật sao?” Anh giả bộ giận dữ, bày ra bộ dạng cố gắng suy nghĩ: “Em đã nói gì, anh không nhớ rõ. . . Haizz. . . Lần này bị thương, hình như trí nhớ cũng thấp xuống rồi, em nói lại lần nữa, anh bảo đảm nhớ!”

“Lời hữu ích không nói lần thứ hai!” Bạch Lăng ném cho anh cái liếc mắt, đoạt lấy khăn lông trong tay anh, chăm chú lau sạch. Thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, Cố Trường Tân đáng thương ngồi chồm hổm trên mặt đất, cũng không làm gì mờ ám, cứ lặng yên ngồi đó. Trong lòng cô hồi hộp, không phải đầu cũng bị thương đó chứ?

Nghĩ đến đây, cô vội vàng ném khăn lông vào thau, kéo tay anh, nóng nảy đến thiếu chút nói lớn: “Em yêu anh. . . Đêm hôm đó em nói là em yêu anh. . .”

“Gì?” Cố Trường Tân dựa theo sức của cô đứng dậy, cùng ngồi ở mép bồn tắm, hơi mê mang hỏi: “Em nói gì?”

“Em, yêu, rất yêu, anh!” Bạch Lăng nhắc lại từng chữ một, chỉ sợ anh nghe không rõ.

Bỗng nhiên Cố Trường Tân cười một tiếng, nhanh chóng đưa tay lên ôm cô đang kinh ngạc vào trong ngực. Bờ môi của anh dán vào cô, âm thanh sột soạt, có cảm giác nặng nề cũng đang nói rõ tình cảm chân thật nhất trong lòng: “Anh biết rồi. . . Nhưng hình như chưa đủ, anh yêu em, cho nên em cũng phải yêu anh.”

Bạch Lăng sững sốt một lát, vành mắt ửng đỏ, lại bấm vào cánh tay anh, nói thầm: “Cũng biết anh cố ý đùa em mà, luôn thích dụ em nói.”

Cố Trường Tân cười khê, cầm chống lên đỉnh đầu của cô, từ từ cọ: “Ai bảo em ngốc như vậy! Còn khóc đấy. . . Ngoan, đừng khóc, ngày mai thức dậy thì mắt sưng thành thỏ thì làm thế nào?”

“Đó cũng là do anh chọc!” Bạch Lăng gân cổ lên nói với anh, đột nhiên ý thức được giọng của mình hơi lớn, lại hậm hực bịt miệng.

Anh cười nhẹ, lẳng lặng ôm cô một lát, đột nhiên thở dài một tiếng, mở miệng: “Vết thương của anh cũng sắp khỏi rồi, có thể phải đi về. . .”

“Miệng vết thương lại rách ra, mới mấy ngày mà? Hơn nữa, cơ thể còn phải dưỡng một khoảng thời gian nữa, sao vội vã muốn đi như vậy?” Bạch Lăng vừa nghe anh nói phải đi thì trong lòng gấp gáp, anh nhập viện mới bao nhiêu ngày, tại sao lại phải về bộ đội? Trên người anh là vết thương đạn bắn, không phải trầy da ... Vết thương nhỏ, tại sao có thể không thể dưỡng thương thêm mấy tháng nữa?

“Vốn là chấp hành nhiệm vụ, anh cần phải trở về. Lúc ấy bọn họ đưa anh đến bệnh viện, biết anh là người có tài ở đó nên cho anh mấy ngày nghỉ, ở cùng người nhà mấy ngày, dù sao lần này thiếu chút nữa mất mạng.” Cố Trường Tân nói xong lại thấy cô giận dỗi quay mặt qua chỗ khác, vai run run, anh bắt đầu dỗ dành, áp sát ôm lấy cô: “Bây giờ thời gian anh ở cùng em không bằng trước rồi, em giận cũng là việc nên làm. Nhưng anh cũng hết cách rồi, lúc trước anh lựa chọn con đường này cũng là vì tương lai hai chúng ta, cũng không thể giống em cố gắng học để đậu đại học vì tương lai được phải không? Anh là một người đàn ông, phải nên làm nhiều hơn. Bỗng nhai nhỏ à, nhin thêm chút nữa, mấy năm sau, em vừa tốt nghiệp là anh bắt tay làm hồ sơ theo quân, đến lúc đó em tới bộ đội, mỗi ngày nấu cơm, giặt quần áo, sinh con. . . cho anh”

“Ai muốn mỗi ngày sinh con cho anh?” Bạch Lăng vuốt mặt, hung hăng mắng: “Vì tương lai thì vì tương lai, anh cứ mãi nói mấy lời này, em nghe khó chịu chết đi được! Hôm đó em nghe nói anh vì cấp trên của

anh mà đỡ phát súng đó, anh không muốn sống nữa sao, em phải làm thế nào? Nếu anh. . . có chuyện gì, chúng ta còn tương lai gì nữa?”

“Thật xin lỗi. . .” Cố Trường Tân như đổ dành một đứa trẻ, nhẹ nhàng hôn lên mặt của cô, không ngừng nói xin lỗi: “Anh bảo đảm sau này nhất định sẽ coi trọng an toàn của chính mình. . . Chỉ là làm một quân nhân, vì đồng đội đỡ phát súng hoàn toàn là phản ứng bản năng, lần sau anh nhất định sẽ chú ý.” Cố Trường Tân ôm cô khổ sở cười một tiếng, trong lòng anh hiểu hơn ai hết, lần sau gặp phải tình huống như thế thì anh vẫn sẽ không chút do dự nhào tới, không liên quan đến có kích động hay không, chỉ có liên quan đến phù hiệu và cầu vai trên quân trang của anh, bởi vì anh là quân nhân!

Lần này Bạch Lăng không nói gì, chỉ khóc nức nở nắm lấy tay anh, vuốt vết chai trên tay anh, đau lòng nói: “Anh nhất định phải thật tốt, nhất định!”

“Anh biết. . .” Lời Cố Trường Tân còn chưa nói hết liền bị giọng nói ngoài cửa cắt đứt, hai người lại nghe giọng nói trầm thấp mạnh mẽ đó, bị dọa sợ đến cơ thể cứng còng, cũng không dám động một cái.

“Bạch Lăng, là con ở bên trong hả?”

“Chú Cố. . . Lúc này con gặp ác mộng nên ra chút mồ hôi, ngủ không thoải mái nên muốn đi tắm, thật xin lỗi, đánh thức chú và dì rồi.” Bạch Lăng nắm tay Cố Trường Tân, căng thẳng đến lòng bàn tay đều là mồ hôi.

“Hả? Gặp ác mộng? Có muốn đi ngủ với con hay không?” Vu Thanh Trì có chút lo lắng gõ cửa: “Tiểu Lăng, hay là dì rót cho con một ly sữa tươi nhé, hôm nay gặp chuyện của ba con, nhất định sẽ gặp ác mộng, uống sữa tươi sẽ ngủ ngon hơn một chút. . .”

“Sữa tươi?” Cố Trường Tân cười một tiếng, mập mờ dấn vào tai của cô, ép giọng thấp xuống rồi nói: “Lúc này anh dứt em nhiều sữa tươi vậy còn chưa no sao?”

Sắc mặt Bạch Lăng đỏ lên, vội vàng đẩy ra: “Không cần, dì ơi, mọi người đi ngủ trước đi ạ, con tắm rửa rồi sẽ đi ngủ.”

“Ừ, vậy con có chuyện gì gọi chúng ta nhé.”

Nghe hai người đã đi về, Bạch Lăng mới thở ra một hơi, mấy phút sau mới mở một khe cửa nhìn ra một chút, thấy cửa phòng ngủ chính đã đóng lại mới mở cửa thúc giục Cố Trường Tân trở về phòng. Trải qua một trận lăn qua lăn lại mà hai người cũng không thấy mệt, ở chung một lát thì Cố Trường Tân phải đi.

“Đợi lát nữa nói không chừng ba anh đã dậy, anh đi như thế nào chứ?” Cố Trường Tân véo gương mặt của cô, lại hôn xuống môi cô: “Hôm nay đi gặp mẹ em đi, có thể ngày mai anh sẽ phải trở về bộ đội.”

“Biết rồi. . .” Bạch Lăng lại đỏ mặt, gật đầu một cái, dùng chăn che kín đầu, rầu rĩ nói một câu, “Anh đi ra cửa chính mà đi đi, nhảy cửa sổ rất hù dọa người. . . Cuối cùng em cũng có cảm giác giống như. . . quan hệ bất chính ấy!”

“Người quan hệ bất chính có thể đối xử với em như vậy hả?” Anh tức giận kéo chăn xuống, đánh vào mông nhỏ của cô: “Đồ ngốc! Nói cùng không xong!”

Bạch Lăng bị đánh còn cười khanh khách, Cố Trường Tân nhìn người yêu, đe người xuống hôn rồi lại hôn, cuối cùng mới lưu luyến bước đi.

Bạch Lăng cũng dứt khoát không ngủ nữa, thức dậy thu dọn đồ đạc, xuống lầu làm bữa sáng, chờ Cố Đồng cùng Vu Tinh dậy ăn, làm một mình, hai người bạn đến trường học. Đợi đến xế chiều tan học, hai người lại gặp Cố Trường Tân ở cổng trường, vô cùng ngoài ý muốn, anh mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản với quần đen.

Vu Tinh ngạc nhiên hỏi: “Sao hôm nay anh chịu buông tha quân trang rồi hả?”

“Không phải buông tha, đợi lát nữa mặc quân trang đánh người sẽ không tiện!” Cố Trường Tân lạnh nhạt nói xong rồi không để ý đến Vu Tinh nữa, dẫn Bạch Lăng đi.

29. Chương 29

Bạch Lăng bị Cố Trường Tân kéo đi vài bước mới phản ứng được anh có ý gì, lập tức dừng bước, hình như làm nũng kéo tay áo của anh: “Coi như xong đi. . . Ông ấy cũng bị cảnh vệ đánh rồi, coi như đã bị dạy dỗ. Hơn nữa, bây giờ em cũng chẳng có quan hệ với ông ấy nữa.”

“Không quan hệ, ông ta còn có thể tát em một cái?” Cố Trường Tân không vui nắm chặt ngón tay của cô, thấy cô vẫn có chút không vui lòng liền ứng phó dễ dàng: “Được rồi, được rồi, đi gặp mẹ em trước rồi tính.”

“Dạ.” Bạch Lăng nghĩ đến phải dẫn anh đi gặp mẹ mình đã cảm thấy ngượng ngùng, hai người quen nhau hơn mấy năm, vẫn luôn lén lút, hiện tại lập tức chính thức giới thiệu anh cho người nhà mình, thật sự vẫn có chút không tự nhiên, cảm thấy hơi kỳ cục: “Cố Trường Tân, anh hỏi hộp sao?”

“Không hỏi hộp!” Gương mặt Cố Trường Tân chật vật trả lời, thật ra thì trong lòng vô cùng hỏi hộp, cả lòng bàn tay đều là mồ hôi, trên mặt giữ bộ dạng bình tĩnh: “Trực tiếp đi đến nhà của em hay là đến sạp trái cây?”

“Đến sạp trái cây đi. . .” Bạch Lăng kéo tay Cố Trường Tân rồi liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Lúc này còn chưa tới giờ nấu cơm, trong nhà sẽ không có người.”

Hai người đến sạp trái cây, trước sạp có không ít người vây quanh, vợ chồng Bạch Chí Thanh đang bận rộn mà không thể giải quyết. Bạch Lăng muốn tiến lên hỗ trợ theo bản năng, lại bị Cố Trường Tân kéo lại. Cô có chút nghi ngờ quay đầu lại nhìn anh, anh khẽ mỉm cười: “Em cần gì quan tâm đến ông ấy nhiều thế? Kiếm tiền, vui vẻ thế, còn cần em phải đi giúp một tay sao, chỉ sợ là sẽ cho rằng em trở lại cướp lấy đường tiền tài của ông ấy mà thôi.”

Bạch Lăng nghe xong thì sững sờ, mặc dù Cố Trường Tân nói có chút thẳng thắn khó nghe, nhưng cũng là lời thật, về mặt tiền tài, cô là gánh nặng lớn nhất của Bạch Chí Thanh, cho nên cũng là chán ghét lớn nhất của ông ấy. Trong nháy mắt lòng cô bị dội nước lạnh lẽo, toàn thân Bạch Lăng giống như mất đi ý thức, chỉ làm theo hành động của Cố Trường Tân.

Em trai Bạch Lăng mới vừa tròn một tuổi rưỡi đang ngồi trong cái sọt nỉ đặt ở sau sạp trái cây, mở một đôi mắt to quay đầu nhìn xung quanh, làm như thấy Bạch Lăng, i i a a bò ra ngoài, hai tay mập mập quơ quơ với Bạch Lăng. Trong lòng cô lại rung động, kéo vạt áo Cố Trường Tân, cười nói: “Anh nhìn em trai em kia, ngộ thật!”

Cố Trường Tân nhìn tầm mắt của cô, quả nhiên nhìn thấy đứa bé chảy nước miếng cười hì hì không ngừng. Anh có chút buồn cười xoay người lại, một tay dán lên bụng của cô, cách một tầng vải mà vuốt ve thịt mềm nơi đó: “Thích trẻ con như vậy sao? Chúng ta sinh một đứa ra chơi là được.”

“Ra chơi?” Bạch Lăng nghe vậy cảm thấy buồn cười, vỗ nhẹ vào cổ tay anh: “Đâu có người làm ba nào như anh?” Nói xong thì mặt đỏ lên, gần đây hình như cô đặc biệt dễ bị anh đồng hóa, bây giờ như thế, trên giường cũng như thế. . . Có lúc suy nghĩ một chút chỉ có thể chịu mình quá ngốc, bất tri bất giác bị anh dẫn đi.

“Bây giờ anh không phải ba sao? Sao thế? Có rồi à?” Cố Trường Tân trải qua mấy năm ở bộ đội, tính tình càng trầm ổn, ngày thường gương mặt lạnh lùng, không nói đùa cũng là chuyện thường xảy ra. Chỉ là một khi trở về bên cạnh cô, đứng ở trước mặt cô, gương mặt đó không thể nghiêm túc được. Giống như chỉ có cô mới thích ứng được tính lưu manh của anh, đầu tiên anh không cảm thấy vậy, sau đó nghĩ lại thì cảm thấy mừng rỡ, ít nhất chứng minh cô không giống như trong mắt người khác.

“Này. . .” Bạch Lăng giả bộ tức giận sải bước đi về phía trước, tới trước mặt em trai thì ngồi xổm xuống, đưa ra một ngón tay nâng thịt nức ních ở cằm của bé. Đứa bé vui vẻ cười khanh khách không ngừng. Mẹ Bạch nghe con trai cười chói tai thì sợ đến quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Bạch Lăng đứng ở đó thì khẽ mỉm cười, yên lòng quay đầu lại.

Dĩ nhiên Bạch Chí Thanh cũng nghe thấy rồi, quay đầu nhìn lại, tức giận nên hung hăng trợn mắt nhìn cô mấy lần, tiếp tục làm việc buôn bán trên sạp. Ở trong thế giới của ông, tiền tài vĩnh viễn quan trọng hơn con gái. Cổ Trường Tân ở cách xa cũng có thể cảm nhận được ánh mắt tức giận của Bạch Chí Thanh nhìn vào lưng Bạch Lăng, anh nhú mày, đi tới bên cạnh cô, đưa cánh tay che khoảng trống sau lưng cô.

Bạch Chí Thanh buôn bán xong, quay đầu lại thì thấy Bạch Lăng cùng một người đàn ông đứng ở đó chơi với con trai, lửa giận càng lớn, vươn người đập vào vai Bạch Lăng, giống như chưa hả giận lại nằng nề đẩy cô, Bạch Lăng không chú ý nên lập tức ngã về phía trước. Cô xòe bàn tay chống xuống đất theo quán tính, miễn cưỡng giữ vững người, lòng bàn tay lại truyền đến một hồi đau nhói.

Cổ Trường Tân không nghĩ tới Bạch Chí Thanh sẽ ra tay ở trước mặt cô, lúc đó anh cũng không kịp, vội vàng đến đỡ Bạch Lăng, kéo bàn tay cô kiểm tra một lượt: “Có đau hay không?”

“Cũng may, không có sao, chỉ rách da một chút mà thôi, không chảy máu.” Bạch Lăng chống lại đôi mắt đầy lửa giận của anh, an ủi cười cười.

“Mày lại trở về làm gì? Không phải là vội vàng về nhà người khác sao? Bất hiếu!” Bạch Chí Thanh giận đỏ cả đôi mắt, rống to.

“Tôi vội vàng?” Bạch Lăng nghe thấy lại tức giận, nở nụ cười: “Ban đầu là ông bán tôi đi, bây giờ lại gọi tôi là bất hiếu?”

“Tôi bán đúng mày thì có thể làm gì?” Bạch Chí Thanh thấy thái độ của Bạch thì có chút bất ngờ, trong khoảng thời gian ngắn có chút ghen lại, dừng lại một lát còn nói: “Từ lúc mày sinh ra đã là một món đồ đền tiền, nếu người ta xuất nhiều tiền ra như vậy thì tại sao tôi không có lời chứ? Chỉ là không ngờ mày tốt số, gặp người tốt, lúc trước gia đình ở phía đông vì muốn cưới vợ cho thằng con trai ngốc của họ mà bàn bạc với tôi dùng một ngàn đồng mua mày qua đó, may là lúc ấy không kịp giao hàng, bằng không tôi thua thiệt lớn. . .”

Bạch Lăng nhìn vẻ mặt hả hê của Bạch Chí Thanh, há miệng nhưng cũng không hỏi ra. Tại sao cô có thể có người cha như vậy, coi cô như vật trao đổi ích lợi, không để ý đến nửa đời sau của cô.

“Ông nói ông muốn gả cô ấy cho một tên ngốc bởi vì tiền?” Sắc mặt Cổ Trường Tân âm trầm hỏi.

Bạch Chí Thanh chưa từng gặp Cổ Trường Tân, dĩ nhiên không biết anh là ai, chỉ cho rằng anh là đứa bần hàn nào đó, hoặc là bạn học hoặc là người tình, dù sao nghe nói con trai thứ hai nhà họ Cổ cũng không có ở nhà. Vì vậy, thấy Cổ Trường Tân hỏi như vậy, ông có chút khinh thường trả lời: “Con gái của tôi, một người ngoài có tư cách gì hỏi tới?”

“Con gái của ông? Ông có coi cô ấy như con gái sao?” Cổ Trường Tân nói xong liền bước một bước dài tiến lên, nắm cổ áo Bạch Chí Thanh lên. Anh vốn cao hơn ông, vừa nhấc lên, Bạch Chí Thanh gần như là mũi chân chạm đất, chật vật không chịu nổi: “Lúc trước ông mắng cô ấy, tôi nhẫn nhịn rồi, lúc trước ông đánh đập cô ấy dã man, cô ấy vẫn luôn kéo tôi lại không cho tôi tìm tới cửa. Tôi cũng hiểu khi đó tôi không có tư cách, bây giờ tôi có tư cách hỏi tới chuyện cô ấy hơn bất kỳ kẻ nào!”

Vừa dứt lời, quả đấm liền đập vào mặt Bạch Chí Thanh, ông ta còn chưa kịp phản ứng thì Cổ Trường Tân đã vung tay ném ông ra ngoài. Bạch Chí Thanh chỉ cảm thấy chóp mũi tuôn ra một dòng chảy nóng hực, ông ta lấy tay sờ, đầy màu đỏ máu. Ông oa oa kêu to, như tên vô lại nằm trên mặt đất làm bộ như bị thương nặng lắm.

Trong lòng mẹ Bạch rất sợ, kêu Bạch Lăng kéo Cổ Trường Tân ra. Mặc dù Bạch Lăng không có cảm tình với Bạch Chí Thanh, nhưng cũng sợ Cổ Trường Tân kích động quá rồi làm ra chuyện gì đó nên tiến lên muốn kéo anh ra. Cổ Trường Tân cũng thở hổn hển mở nút ở tay áo, xoắn tay áo lên một đoạn, nhẹ nhàng đẩy Bạch Lăng ra: “Em đừng chen vào, đứng ở một bên.”

Bạch Lăng bị đẩy ra, chỉ chốc lát sau lại nghe được một tiếng hét thảm, Cổ Trường Tân đập một cái, Bạch Chí Thanh bay đến gần một mét. Người xung quanh càng lúc càng nhiều, có người muốn tiến lên khuyên can, nhìn thấy ánh mắt Cổ Trường Tân hung dữ sắp phóng hỏa thì lại rụt trở về.

“Mày làm gì đấy?” Bạch Chí Thanh đau khổ rên rỉ, thấy Cổ Trường Tân đến gần, hèn nhát lui về phía sau.

“Từ sau khi ông bán cô ấy cho ba tôi, ông và cô ấy cũng đã không có bất kỳ quan hệ gì. Từ ngày đó trở đi, cô ấy cũng đã là người nhà họ Cố, là chồng của Bạch Lăng, tôi không thể để cho người khác đụng vào cô ấy, bất cứ kẻ nào!” Cố Trường Tân nói xong thì quả đấm lại chào hỏi. Võ của anh trên căn bản cũng là học ở bộ đội đặc chủng, nhiều chiêu thật sự làm trong lòng người xem run sợ, người bị đánh cũng khổ sở hơn bình thường.

“Tôi sai rồi. . . Tôi sai rồi. . . Tôi cũng không đánh nó nữa !” Bạch Chí Thanh ôm đầu tránh né quyền cước cầu xin đối phương tha thứ.

“Ông không có tư cách bảo đảm những điều này với tôi!” Cố Trường Tân vừa nói vừa nín cổ áo ông lên, kéo người đến khoảng trống bên cạnh, nhìn tư thế chắc còn phải tiếp tục.

“Tiểu Lăng. . . Tiểu Lăng. . . Ba sai rồi, con mau nói cậu ấy dừng tay đi, bằng không ba thật sự sẽ bị đánh chết! Ba cũng không mắng con nữa, không bao giờ đánh con nữa, con mau tới đi!” Bạch Chí Thanh quơ đôi tay hô hoán lên.

“Tiểu Lăng, mau kéo người ra đi, ba con sắp bị đánh chết rồi!” Mẹ Bạch ẵm con trai đã bị hù dọa khóc lên gập gập thúc giục Bạch Lăng.

“Cố Trường Tân, đừng đánh nữa. . .” Bạch Lăng tiến lên kéo cánh tay anh từ phía sau, thấy anh không nhúc nhích, cô chỉ cảm thấy bắp thịt của cánh tay anh căng lên, cực kỳ tức giận, toàn thân như là từ địa ngục đến, cae người cũng bao phủ hơi thở tàn nhẫn đáng sợ. Anh như vậy, cô chưa từng gặp?

“Cố Trường Tân, anh đừng làm em sợ!” Trong lòng Bạch Lăng hiểu anh vì cô, lỗ mũi chưa xót, giọng nói cũng phát run.

Lúc này Cố Trường Tân mới ngừng tay, thu lại chút cảm xúc, Bạch Lăng đưa khăn tay lên, anh tùy ý lau hai tay rồi nắm tay của cô dẫn đi, cố gắng làm mềm giọng nói: “Hù dọa em sao? Bây giờ không sao rồi. . . Ngoan. . .”

Bạch Lăng nhìn vết máu loang lổ trên đất, lại nhìn mẹ một chút, có chút bận tâm: “Anh quên đồng ý cùng em tới làm gì sao? Đó là mẹ em.”

Cố Trường Tân sững sờ, lại buông tay áo xuống cài lại xong xuôi, dắt cô như không có việc gì bước qua Bạch Chí Thanh còn cuộn tròn trên đất, đi tới trước mặt mẹ Bạch, vẻ mặt tôn kính mà gọi một tiếng “dì” .

Mẹ Bạch nhìn anh rồi lại nhìn con gái một chút, chứng kiến cảnh tượng vừa rồi thì trong lòng của bà cũng nửa vui nửa buồn. Xem ra, Cố Trường Tân rất thương con gái mình, nhưng tính tình như vậy có phải người rất dễ nổi giận và động tay hay không?

“Dì, có thể ngày mai con sẽ phải trở về quân doanh. Lần này xảy ra chút ngoài ý muốn ở đây, vẫn chưa tới thăm người, là con không đúng, Bạch Lăng cũng đã nói với con nhiều lần, hi vọng dì bỏ qua cho.” Trên mặt Cố Trường Tân tất cả đều là áy náy, nhìn mẹ Bạch cũng có chút lúng túng.

“Không có gì, không có gì. . . Các con bận rộn, các con bận rộn. . .”

“Sau này có chuyện gì thì nói với Bạch Lăng, con sẽ giúp giải quyết.” Cố Trường Tân vừa nói vừa ngụ ý liếc nhìn Bạch Chí Thanh.

“Mẹ, hôm nay chỉ sợ rằng. . . Chờ lần sau anh ấy trở về con lại dẫn anh ấy tới thăm mẹ, được không?” Bạch Lăng thấy người xung quanh thật sự là quá nhiều, cũng không tiện tiếp tục để lại, chỉ đành phải tạm biệt.

“Ừ, mẹ hiểu.”

Cố Trường Tân lại nói vài lời khiêm nhường mới đưa Bạch Lăng đi, mẹ Bạch ẵm con trai nhìn người con trai anh tuần trẻ tuổi nắm tay con gái rồi đi thì cười cười, con gái à, cuối cùng con đã được hạnh phúc!

30. Chương 30

Đêm đó hai người về đến nhà, không hề nhắc đến chuyện đã xảy ra, Cố Đồng thấy hai người sóng vai đi tới cũng không nói gì, chỉ là sắc mặt hơi không vui. Cố Trường Tân nhớ lại cảnh cáo lúc trước của Cố Đồng thì cười cười, cũng không giải thích gì, dù sao chuyện như thế này càng giải thích càng tệ, giấu đầu lòi đuôi. Huống chi, đây cũng là sự thật, tại sao phải giải thích?

Nghĩ đến mai Cố Trường Tân phải đi, trong nhà chỉ đành phải đánh nhanh thắng nhanh, trưa mai cử hành nghi thức đính hôn, cũng không cần quá long trọng, chỉ mời một vài người quen đến là được. Vu Thanh Trừng trưng cầu ý kiến của Bạch Lăng, cô nhìn ánh mắt hưng phấn đầy chờ đợi của Cố Trường Tân thì ngượng ngùng gật đầu một cái.

Cố Đồng trầm tư suy nghĩ trong chốc lát, hỏi: “Có muốn mời người nhà con tới đây hay không. . .”

“Không cần ạ, nếu lúc trước ông ấy không muốn con nữa thì hiện tại cũng không bằng lòng gặp con.” Bạch Lăng Nhất giả vờ không sao cả, Cố Đồng cũng không tiện nói, chỉ nháy mắt với Vu Thanh Trừng. Bà chưa kịp mở miệng thì Bạch Lăng đã đứng lên nói không thoải mái nên muốn trở về phòng ngủ.

“Còn chưa ăn cơm nữa, ăn chút cơm rồi ngủ, mọi người chờ lại cho hai con.” Vu Thanh Trừng cho là Cố Đồng nói đâm trúng chỗ đau của cô rồi nên muốn đi theo an ủi vài câu.

“Mẹ. . .” Cố Trường Tân gọi Vu Thanh Trừng lại: “Mẹ hâm nóng thức ăn đi ạ, bưng đến phòng con, con đi khuyên nhủ cô ấy. . . Hôm nay tâm trạng cô ấy không được tốt lắm.”

Vu Thanh Trừng có chút luống cuống nhìn lên lầu, gật đầu một cái rồi đi vào phòng bếp. Cố Trường Tân nói mấy câu đơn giản với Cố Đồng rồi cũng đi theo lên lầu. Vu Tinh ngồi trên ghế sa lon thông thả ăn xong một quả táo, sau đó mới giảo hoạt tới gần phía trước: “Dượng hai, buổi tối anh họ trở về bộ đội, buổi sáng chúng ta cử hành nghi thức, buổi trưa làm tiệc sao. . . Bây giờ không phải là cần báo cho khách mời phải không?”

“Ừ, thời gian hơi gấp nên chỉ cần nhắc chu toàn là được.” Cố Đồng gật đầu: “Thanh Trừng, ghi danh sách muốn mời đi, báo ngay, sáng sớm ngày mai sẽ đến không kịp.”

“Dượng hai, con có thể mời một người tới không?” Trên ngón tay Vu Tinh còn lưu lại nước của quả táo sau, dính dính, không thoải mái, cô vừa liếm ngón tay vừa hỏi: “Con muốn mời một người tới được không?”

“Người nào? Bạn học?”

“Không phải, hàng xóm ở Mỹ của con, bây giờ cũng biết anh họ.”

“Vậy con đi hỏi anh con đi.”

“Được rồi!” Vu Tinh chạy lên lầu như một làn khói.

“Anh đi ăn cơm trước đi, em muốn ngủ một lát.” Bạch Lăng thấy Cố Trường Tân cùng theo vào thì cười cười với anh, đi tới bên giường chuẩn bị nằm xuống.

Cố Trường Tân nhanh hơn cô một bước, đưa tay giữ chặt cô, thuận thế ngồi ở mép giường. Lưng của cô chưa đụng tới giường lạnh như băng, chỉ rơi vào một vòm ngực ấm áp. Anh đặt tay lên cổ của cô, dùng chút lực, chậm rãi ấn vào: “Muốn ngủ cũng phải ăn cơm trước, anh nói mẹ hâm nóng rồi mang lên, ngoan, đợi lát nữa chịu khó đứng lên.”

“Thật sự là em không muốn ăn.” Bạch Lăng chỉ cảm thấy chỗ gáy được anh vuốt nên dần dần buông lỏng, cảm giác mệt mỏi cũng phóng thích ra ngoài, cả người thoải mái chỉ muốn nhắm mắt lại hừ hừ hai tiếng.

“Giận sao?” Cố Trường Tân nhìn cô tựa vào ngực mình, thoải mái như con mèo nhỏ, đáng về lười biếng làm anh kích động, không nhịn được cúi đầu cắn chóp mũi của cô một cái: “Ba anh cũng có ý tốt, em suy nghĩ một chút, về tình về lý, người nhà của em không tham gia lễ đính hôn của chúng ta sẽ làm những người khác cảm thấy nhà chúng ta không coi trọng em, đến lúc đó, chuyện linh tinh sẽ biết rất nhiều. Ý của anh là chỉ mời mẹ em tham dự, em thấy thế nào?”

“Em không tức giận, em cũng biết chứ vì tốt cho em.” Bạch Lăng có chút uất ức xoay người lại ôm cổ của anh, nằm lên vai anh, nói: “Con gái nhà người ta đính hôn, ba mẹ vui mừng không biết là bao nhiêu. Em nghĩ đến em thì sẽ chỉ có mẹ em thật lòng vui vẻ, người kia chỉ vì một khoản tiền do bỏ rơi món hàng như em mà vui mừng.”

“Không nên nói mình như vậy, anh không vui khi nghe danh xưng kia!” Cố Trường Tân có chút tức giận ngậm môi của cô, mơ hồ nói: “Ông ta không quý trọng em là lỗi của ông ta, đối với anh mà nói thì em quý báu nhất cõi đời này. . .”

Bạch Lăng nghe thì hốc mắt lại nóng lên, khẽ mở môi, đưa lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm liếm khoe môi anh. Cố Trường Tân còn chưa kịp phản ứng, lưỡi của cô đã cạy rang anh ra, lớn mật dò xét vào. Anh thở dài một tiếng, nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động, đè cổ của cô, một tay khác chen vào trong tóc của cô, làm nụ hôn sâu hơn.

Cả phòng quanh co khúc khuỷu, hơi thở hai người chạm vào nhau, môi lưỡi thỉnh thoảng bởi vì hôn sâu mà phát ra tiếng nhu nhu. Ngón tay Cố Trường Tân không khống chế được đưa vào trong quần áo Bạch Lăng, những vết chai trên ngón tay mê luyến rời khỏi làn da mịn màng bên hông. Cô rên lên một tiếng, mắt anh mở ra, ngón tay rút ra khỏi, trượt vào quen quần cô, chỉ là còn chưa có động tác thì đã nghe thấy âm thanh vụn của truyền đến, nữa sau đó là tiếng gõ cửa không có quy luật.

Cố Trường Tân thở dài một tiếng, ôm Bạch Lăng buồn phiền thì thảm một tiếng, cũng không đứng dậy. Bạch Lăng cười đẩy anh một cái, hắng giọng một cái mới hỏi: “Vu Tinh sao?”

“Sao cậu biết là mình?” Vu Tinh có chút bất mãn nói: “Ngủ thật à? Khóa cửa gì thế!”

Cố Trường Tân hơi tức giận kéo Bạch Lăng, không cho cô đi mở cửa, Vu Tinh càng bất mãn, lớn tiếng kêu gọi cách cánh cửa: “Nát. . . Vợ đã cưới vào cửa, người làm mai ném qua tường hả! Dù gì em cũng là người đáp cầu dẫu mối, có cần đối xử với em như vậy hay không? Cố Trường Tân, em nói cho anh biết, sau này đừng nghĩ em sẽ giúp anh coi chừng Bạch Lăng, thật là quá đáng! Còn nữa, Bạch Lăng, dù mình không phải em gái anh ấy thì cũng coi là chị em tốt của cậu, coi như là nửa mẹ ruột để ra. . .”

“Nói tào lao gì đấy?” Cố Trường Tân ôm Bạch Lăng buồn bực oán trách.

“Được rồi, em đi mở cửa, nếu không thì nói không chừng con bé sẽ nói ra mọi thứ mất.”

“Con bé này càng ngày càng đáng ghét rồi!” Lúc này Cố Trường Tân mới bất đắc dĩ buông người trong lòng ra.

“Anh. . . Ngày mai anh đính hôn, gọi Tiết Nham tới đi.” Vu Tinh vừa vào cửa liền quên tức giận vì bỏ nhốt ngoài cửa, trực tiếp chạy đến giường, vẽ mặt tràn đầy ửng hồng nhìn Cố Trường Tân.

“Ai? Em nhận được thư lần trước sao?” Cố Trường Tân ngạc nhiên nhìn cô ấy.

“Vâng, lúc trước, Bạch Lăng cho em.”

“Vậy tại sao em không trả lời cho cậu ấy? Thật ra một ngày cậu ấy chạy tới hỏi anh tới ba lần.” Cố Trường Tân nhớ tới những lời Tiết Nham nói thì bĩu môi.

“À. . . Khoảng thời gian đó em ở nhà bà ngoại, cũng chưa có nhận được thư của anh, sau đó mới nhớ tới là quên nói cho anh địa chỉ rồi, trở về tìm thì lấy được thư.” Bạch Lăng ngồi ở bên cạnh Cố Trường Tân giải thích.

“Tiểu Tinh. . . Chuyện của em và Tiết Nham đó, anh cũng biết sơ sơ rồi. Cậu ấy nghĩ như thế nào, lúc còn nhỏ có thể không rõ lắm, bây giờ đọc lá thư này, anh đoán em cũng hiểu. . . Nếu như em không có ý đó thì cũng đừng trêu chọc cậu ấy. Anh thấy Tiết Nham không phải người dễ dàng buông tha, một khi em bày tỏ chút tâm tư thì cậu ấy đã quyết định sẽ không buông tay.” Cố Trường Tân thở dài, đứng dậy vỗ vỗ vai Vu Tinh: “Tốt nhất em suy nghĩ một chút đi. . . Anh đi xem mẹ hâm cơm xong chưa.”

Đêm đó, Cố Trường Tân ở phòng nào cũng là một vấn đề đau đầu. Ý của anh đương nhiên là ở cùng Bạch Lăng, nhưng da mặt cô mỏng, một mình anh ở nhà còn có thể đồng ý, bây giờ có người lớn trước mặt, thế nào cũng không chịu. Cuối cùng, anh chỉ có thể buồn buồn không vui đi đến phòng mình.

Ngày hôm sao, lần đầu tiên Vu Tinh dậy rất sớm, sau khi Bạch Lăng đánh thức thì bắt đầu gọi Vu Thanh Trừng rời giường trang điểm cho cô. Tối hôm qua Bạch Lăng vui mừng một lát rồi buồn phiem một lát, giăng co hơn nửa đêm, bây giờ mắt cũng sắp không mở ra được, Sau khi Bạch Lăng rửa mặt thì lên tỉnh thần, mặc cho Vu Thanh Trừng cùng Vu Tinh bôi bôi trét trét ở trên mặt mình. Gần trưa, cả nhà họ Cố đi đến khách sạn, Cố Trường Tân thấy sắc mặt Bạch Lăng không tốt lắm, có chút ân cần hỏi: “Sao thế?”

“Hơi buồn ngủ.” Bạch Lăng nói xong lại ngáp một cái, ngượng ngùng nhìn Cố Trường Tân.

“Bây giờ còn sớm, ngủ một lát thôi.” Anh cương chiều vỗ đầu của cô, sau đó ngăn cô dựa vào mình. Bạch Lăng cũng rất buồn ngủ, cũng không có giẫy giụa, tựa vào trên vai anh, ngủ.

Hôm nay mời khách ngoại trừ nhà họ Cố thì còn có vài hàng gần bên ngoài, chính là cùng đại viện với Cố Trường Tân. Một vùng quân trang khí thế, nhân viên phục vụ xung quanh nhìn thấy thì rất cảm phục. Quân nhân rất đúng giờ, căn bản đều là đi sớm một chút, thời gian mọi người đến cũng không xê xích bao nhiêu, vừa vào cửa đã nhìn thấy ở trong góc, Cố Trường Tân mặc quân trang, trong ngực có một cô gái dựa vào, khuôn mặt dịu dàng. Động tác như thế, vẻ mặt như thế, không cần phải giới thiệu thì mọi người cũng sáng tỏ thân phận của cô bé kia.

Cố Trường Tân thấy người tới đã khá đủ thì vỗ nhẹ mặt của Bạch Lăng gọi cô dậy. Chính khách ở giới quân nhân phần lớn là người lớn tuổi, cho nên không khí của lễ đính hôn vẫn còn coi như là ôn hòa. Chỉ ở chương trình diễn ra một sự kiện chen giữa — anh trai Cố Trường Tân đưa một đứa bé cùng một người phụ nữ trở về.

Cả buổi chiều, Bạch Lăng cũng ẵm đứa trẻ không buông tay, đáng yêu vô cùng. Cố Trường Tân vốn muốn trải qua buổi chiều này thật tốt, nhưng không ngờ nửa đường xuất hiện một vật nhỏ làm người ta nhức đầu. Mắt thấy sắp đến sáu giờ rồi nên Cố Trường Tân hạ quyết tâm, ném đứa bé đang trò chuyện vui vẻ với Vu Tinh cùng Tiết Nham, kéo Bạch Lăng trở về phòng của mình.

“Sao thế?” Cổ tay Bạch Lăng bị anh dùng lực nắm nên hơi đau.

Anh không trả lời, chỉ đóng cửa lại trong nháy mắt, xoay người, éo người trên cửa, liếc mạng hôn. Bạch Lăng sợ hết hồn, bị anh ép tới sắp không thở được nên đưa tay đẩy anh ra. Đầu đoán được anh càng ép chặt. Bạch Lăng nghiêng đầu tránh sự mãnh liệt của anh, anh không vui cau mày, dùng một tay đè lại cái đầu không an phận của cô.

“Rốt cuộc anh sao thế?” Bạch Lăng nghiêng đầu tránh anh.

“Cả buổi chiều em đều chơi với thằng nhóc kia, mẹ anh nhìn cháu mình với em chơi cùng mà cũng sắp ghen chết rồi.” Cố Trường Tân nằm ở trên vai cô, bắt mồm nói.

“Ha ha. . .” Bạch Lăng cười ra tiếng: “Là anh ghen đó, quỷ hẹp hòi. . .”

“Anh ăn. . .” Lời của anh còn chưa nói hết, môi Bạch Lăng liền che kín lại, gần như là trong nháy mắt, lưỡi hai người ăn ý quấn vào nhau. . .

31. Chương 31

Hai người trốn ở trong phòng anh dây dưa em, em dây dưa anh đến cả buổi, cho đến khi Vu Thanh Trừng kêu Cố Trường Tân ở dưới lầu, nói là đến giờ đi rồi thì Bạch Lăng vuốt vết thương trước ngực anh, nơi đó vẫn còn quần lụa trắng, thật dày. Anh cười bởi vì tay nhỏ bé của cô dừng lại ở đó, cô cúi đầu nhìn mình ngón tay đè lại nơi đó, có chút ưu tư nói:

“Em biết em khuyên anh không được. . . Chỉ cần anh vui vẻ là được rồi, từ nay về sau, em chỉ có một yêu cầu.”

“Gì thế?”

“Nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt, đừng bị thương nữa nhé.”

“Anh bị thương không phải có nhiều thời gian ở cùng với em hơn sao?” Cố Trường Tân thấy mũi cô hồng hồng liền muốn trêu chọc cô, anh thích thấy cô đỏ mặt lại hay xấu hổ.

“Nói bậy gì đấy? !” Bạch Lăng hung hăng trừng mắt liếc anh một cái: “Bây giờ đã đính hôn. . ., sau này thời gian ở chung với nhau vẫn còn rất nhiều, không cho phép anh dùng chính thân thể mình nói đùa như vậy! Có nghe thấy không!”

“Nghe, lớn tiếng như vậy. . .” Cố Trường Tân ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn ở trên trán của cô: “Thật sự phải đi. . . Chỉ lo dặn dò anh, em cũng phải chú ý, bên kia. . . đừng đi một mình nữa, nếu muốn gặp mẹ em và em trai thì hẹn ra hoặc là đưa tài xế cùng lính cảnh vệ đi.”

“Dạ.” Bạch Lăng tựa đầu vào trong ngực của anh buồn buồn trả lời, nghe dưới lầu liên tiếp truyền tới tiếng thúc giục, cô đẩy anh ra, khi anh xoay người chuẩn bị rời đi, lại chợt ôm lấy, một lát sau, lại cực kỳ không muốn đẩy ra. Lặp lại nhiều lần như thế, Cố Trường Tân cũng không ngăn cản, chỉ rất là phối hợp đưa tay ôm lấy cô, lại phối hợp lui về phía sau mấy bước, khoe môi vẫn cười. Cuối cùng, cô vẫn hạ quyết tâm đẩy anh một cái: “Đi đi, đi đi. . .”

“Bông nhài nhỏ. . .” Anh vẫn cười, dùng sức sờ mũi của cô, “Anh đi thật đâu, phải tự chăm sóc thật tốt, phải ngoan ngoãn ở nhà, nếu xảy ra chuyện gì thì nói với ba mẹ, không được khiến anh lo lắng.”

“Dạ.” Cô nhăn mũi lại một cái, che lại: “Anh cũng không được để cho em lo lắng.”

Anh gật đầu một cái, cuối cùng không nhịn được, xoay người ôm lấy cô, cúi đầu chạm xuống môi của cô, lúc này mới lưu luyến rời đi.

Cố Trường Tân và Tiết Nham cùng nhau đi về, Vu Tinh ở bên cạnh kéo quân trang thẳng tắp của người ta, nước mắt nước mũi khóc đến thảm thương, Cố Trường Tân thấy phải nhúc nhích đầu, cuối cùng vẫn tìm tới lính cảnh vệ trong nhà, dùng sức kéo ra mới đưa Vu Tinh về nhà được.

Thời gian trôi qua hai tháng như vậy, vừa thi tốt nghiệp xong, nhà họ Cố đang bàn bạc xem có nên thừa dịp hai cô bé được nghỉ hè cho các cô đến chỗ Cố Trường Tân chơi mấy ngày hay không.

Hôm nay, Bạch Lăng vừa xuống lầu liền thấy cảnh tượng Vu Tinh nằm hình chữ bát trên ghế sa lon xoa mũi.

“Cậu làm sao vậy?”

“Chị dâu —— chị cần phải làm chủ cho em!” Vu Tinh nghiêng đầu, nhìn thấy là cô thì lập tức khóc tiếp.

Dĩ nhiên Bạch Lăng còn chưa quá thích ứng với danh xưng “chị dâu” của cô, mặt đỏ lên. Cô ho khan hai tiếng, che giấu lúng túng: “Anh cậu lại ăn hiếp cậu sao?”

“Em cũng muốn kết hôn!”

“Kết hôn?” Bạch Lăng nhảy lên từ trên ghế sa lon: “Cậu đã bao lớn đâu? Kết hôn cũng không phải là chuyện con nít, cậu đừng nghĩ tới là vừa!”

“Vậy cậu và anh mình đã sớm kết hôn! Tại sao đến mình lại không được?” Vu Tinh lật người ngồi dậy, bắt mắt đẩy Bạch Lăng một cái. (xưng hô theo tâm trạng)

Bạch Lăng bất thành lĩnh bị cô đẩy một cái thì đầu óc choáng váng, không bị kiềm chế được nên ngã xuống ghế sa lon. Vu Tinh thấy thế cũng bị hù dọa, vội vàng đỡ cô: “Mình có khỏe bao nhiêu đâu? Sao thế? Cậu khó chịu sao?”

“Không có sao. . . Có thể là không nghỉ ngơi tốt, cho nên hơi chóng mặt.” Cô đỡ tay vịn ghế sa lon đứng lên, đi lên lầu, đồng thời cũng không quên an ủi Vu Tinh: “Không quan trọng, mình lên nghỉ một lát là được rồi.”

Vu Tinh cắn ngón tay nhìn bóng lưng của cô một chút, do dự một lát vẫn đi theo. Lúc cô vào phòng thì Bạch Lăng đã nằm ở trên giường rồi, cô hơi lo lắng đi tới bên giường chọc vào lưng Bạch Lăng: “Người ngủ rồi sao?”

“Đâu dễ ngủ như vậy chứ?” Bạch Lăng cười cười lật người, cười cười với cô ấy: “Sao rồi? Hôm nay cậu kỳ lạ như vậy?”

“Tiểu Lăng. . . Lần trước lúc anh mình bị thương trở về, có phải cậu cùng anh mình ấy ấy hay không?” Rốt cuộc Vu Tinh vẫn còn là một cô bé đơn thuần, lúc nói lời này thì mặt đỏ như trái táo.

“Hả?” Bạch Lăng hỏi ngược lại một câu, chỉ chốc lát sau liền phản ứng lại, có chút xấu hổ rũ mí mắt: “Sao đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Cậu không cần xấu hổ. . . Nói mau có phải hay không?” Vu Tinh vô cùng lo lắng hỏi lại một lần, thấy Bạch Lăng vẫn đỏ mặt cắn góc chăn, không trả lời thì có chút gấp gáp nói một câu, “Có phải cậu mang thai rồi hay không?”

“Hả?” Bạch Lăng vừa nghe cô nói như thế thì sợ đến đầu đầy mồ hôi lạnh, trực tiếp nhảy lên: “Sao vậy. . . Làm sao lại như vậy được? Lần trước không phải trên quyển sách kia viết vậy sao? Không dễ dàng mang thai như vậy. . . Bọn mình. . . bọn mình tổng cộng mấy lần. . .”

“Không phải dễ dàng nhưng không nhất định là không có! Sao cậu không cẩn thận như vậy. . .”

“Mình. . . Vậy làm sao bây giờ?”

“Anh mình cũng thật là. . . phải mông chạy lấy người hả? Mình có thể có cách gì chứ?”

“Anh cậu không phải. . . Anh ấy đang có chuyện ở bên ngoài. . . Mình. . .” Bạch Lăng nói không mạch lạc nói, sau đó khóc rống: “Mình không nghĩ dễ như vậy đã. . . Mình cho là hai lần cũng chưa có gì.”

“Cậu cũng đừng gấp. . .” Vu Tinh vỗ vỗ lưng Bạch Lăng, an ủi: “Bây giờ hai người đã đính hôn, cho dù có con cũng không tính là mờ ám gì, giờ chờ đi hai trở về rồi hỏi lại.”

“Hay là gạt trước. . .”

“Gạt thế nào? Chờ bụng cậu lớn, mình xem gạt thế nào!”

Bạch Lăng nghe rồi lại cảm thấy Cổ Trường Tân thật sự là đáng ghét, để cô lại một mình lo lắng ở chỗ này, bất tri bất giác mắng đôi câu. Vu Tinh ở bên cạnh nghe thấy càng không ngừng phụ họa: “Đúng rồi, đúng rồi! Nghe Tiết Nham nói anh còn không cho anh ấy viết thư cho mình!”

Bạch Lăng càng nghe càng thấy có gì không đúng, định không nói, chỉ nhìn một mình Vu Tinh ở đó thao thao bất tuyệt. Lúc đầu Vu Tinh càng nói càng hưng phấn, sau đó không nghe giọng của Bạch Lăng thì quay đầu đối diện với ánh mắt hài hước của cô, có chút ngượng ngùng gãi đầu, cười gượng hai tiếng.

“Cậu có phải nên chủ động thông báo một chút không?”

“Mình thừa nhận có hơi phóng đại một chút. . . Nhưng mình nói đều là thật. . . Có phải rất lâu chưa tới chu kỳ rồi hay không?”

Bạch Lăng vừa nghe thì ngẩn ra, cúi đầu suy nghĩ một chút, đưa tay che bụng của mình, kiên định nói: “Nếu quả thật là có, mình vẫn muốn sinh ra, đó là đứa con đầu tiên của mình và anh ấy, sao mình có thể không cần? Có lẽ sẽ rất khó, nhưng mình cũng đã cực khổ nhiều năm như vậy, mình tin tưởng mình cũng sẽ cố gắng được.”

“Có cần phải đi bệnh viện khám một chút không? Bây giờ chúng ta cũng không có kết quả chính xác.” Vu Tinh suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu không hay là chúng ta nói cho dì hai một tiếng, lỡ như. . . thì bọn họ cũng sớm có chuẩn bị tốt.”

“Ừ.”

Vu Thanh Trừng tan làm về đến nhà nghe Vu Tinh nói thì bị dọa đến cứng ngắc ngồi trên ghế sa lon. Cho đến khi Vu Tinh kêu nhiều lần thì mới phục hồi tinh thần, có chút sững sờ hỏi: “Các con. . . Các con xác định rồi sao?”

“Không có, chưa tìm được dì mà.”

“Tiểu Lăng. . . Con bé có ý kiến gì?”

“Xem ra là muốn sinh, nếu là dì và dượng hai không muốn bỗng cháu sớm một chút, nếu không gặt cô ấy nghĩ biện pháp?”

“Nói vậy bạ gì đó? Dì cũng sẽ ngại sớm sao?” Vu Thanh Trùng thở dài, đi lên lầu khuyên Bạch Lăng xuống lầu, mấy người đi bệnh viện, thời gian như chớp mắt, kết quả đã có.

Bạch Lăng cảm thấy xét nghiệm, khi thì khóc lúc lại cười, làm cho Vu Thanh Trùng ở bên cạnh luống cuống tay chân dở dằn, miệng càng không ngừng nói: “Đừng khóc. . . Cẩn thận đứa bé. . . Haizz, ngoan. . .”

Cố Đồng nghe được tin này, đầu tiên là sững sờ, sắc mặt trầm xuống, nhớ tới cảnh cáo lúc đó của ông thì trong lòng âm thầm mắng Cố Trường Tân mấy câu. Sau đó nghĩ lại, lại thêm cháu nội rồi, vẫn đang ở bên cạnh mình, so với con trai ở xa vạn dặm đó thì trong lòng lại ngọt ngào. Chỉ là không tiện biểu hiện ra mặt, trầm mặt dặn dò Vu Thanh Trùng cùng Vu Tinh phải chăm sóc Bạch Lăng thật tốt, sắc mặt làm Vu Thanh Trùng lườm ông vài lần.

Trong nhà nghĩ tin tốt này đương nhiên phải để Cố Trường Tân biết mới đúng, Vu Thanh Trùng càng ăm ỉ bảo Cố Đồng nghĩ cách gọi con trai về. Lần trước, lúc Cố Trường Tân bị thương là Cố Đồng đã biết anh ở bộ đội đặc chủng, bây giờ dĩ nhiên không thể nào trở lại. Ông chỉ về phòng sách gọi điện thoại cho cấp trên của Cố Trường Tân để báo chuyện này, không hề đề cập tới chuyện cho anh trở về.

Cố Trường Tân đang huấn luyện trên cát thì được người gọi vào phòng làm việc, lúc biết được tin này còn ngốc nghếch cười hai cái, lại ngốc nghếch hỏi cấp trên: “Vợ em không có sao chứ? Nghe nói phụ nữ mang thai rất vất vả. . .”

“Sao tôi biết?” Chu Vũ cười đá anh một cái: “Tuổi quá trẻ, cũng sắp làm cha rồi!”

Cố Trường Tân cười “hắc hắc”, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng, có một đội lính đặc chủng đang chạy vòng trên thao trường, ngay giây phút đó, anh cảm giác cả cuộc đời mình cũng đã hạnh phúc. . .

32. Chương 32

Bạch Lăng có em bé, dĩ nhiên người nhà họ Cố vui mừng, nhưng nhức đầu nhất là vẫn cũng theo đó mà đến, cô mới vừa thi đại học, bụng lớn như thế thì sao học đại học? Tuy nói thời đại bây giờ không thể so với ngày trước rồi, đã mở hơn rất nhiều, nhưng mang thai mà đi học thì nhất định vẫn sẽ gặp phải rất nhiều chỉ trích.

Vu Thanh Trùng suy nghĩ mấy buổi tối, bàn bạc với Cố Đồng chừng mấy ngày thì mới ra một cách xử lý trọn vẹn cả đôi đường. Đêm nay lúc ăn cơm tối xong, Vu Thanh Trùng đỡ Bạch Lăng ra cửa, nói là đi bộ mới có lợi với phụ nữ có thai. Từ sau khi Bạch Lăng mang thai thì mọi chuyện đều cẩn thận, hết sức lo lắng cho đứa bé này. Bởi vì cô không có kinh nghiệm, cho nên đều là Vu Thanh Trùng nói gì thì làm đó, bây giờ nghe nói có lợi cho đứa bé nên cũng không chút do dự đồng ý.

Hai người đi chậm rãi vòng vòng ngoài sân, có người quen biết gặp nên cười chào hỏi. Bởi vì thời gian chưa lâu nên bụng Bạch Lăng còn chưa quá lộ ra, dù là nhìn kỹ cũng rất khó phát hiện. Mà nhà họ Cố vì bảo vệ Bạch Lăng khỏi bị dư luận quấy nhiễu nên cũng không tuyên bố tin tức này ra bên ngoài.

Hai người đi mấy phút, một đêm suy nghĩ nên cũng có vẻ có tâm sự, rốt cuộc Vu Thanh Trùng mở miệng: “Tiểu Lăng, có mệt hay không?”

“Không mệt ạ. . .” Bạch Lăng cười sờ bụng một cái, nói: “Nghe mẹ con nói sau này bụng lớn rồi, cơ thể sẽ rất nặng, đoán chừng đến lúc đó thời gian đi vòng vòng như này cũng rất ít.”

“Không sao. . . Sau này mỗi ngày dì đều đi với con.” Vu Thanh Trùng cười cười vỗ nhẹ cánh tay Bạch Lăng: “Dì hỏi con một chuyện, dĩ nhiên cũng không phải nhất định phải làm như vậy, nếu con không muốn cũng không cần tức giận, chúng ta lại nghĩ cách khác là được.”

“Chuyện gì ạ?” Mặc dù Bạch Lăng kinh ngạc nửa giây nhưng vẫn cười dịu dàng đáp: “Con hiểu rõ dì và chú Cố vẫn luôn suy tính cho con, cho nên, dù chuyện gì, con đều tin tưởng mọi người.”

“Chúng ta vì muốn tốt cho con là một chuyện, con có đồng ý hay không lại là một chuyện khác. Chúng ta tính thế nào cũng hi vọng con vui vẻ, cho nên tất cả vẫn phải xem ý của con.” Vu Thanh Trừng đối xử với cô rất thân thiết và vui vẻ, dừng một lát rồi nói: “Qua một tháng nữa, con sẽ phải vào đại học, đến lúc đó đoán chừng bụng vừa nhìn đã thấy rõ ràng. Dì và chú Cố con bàn bạc một chút, trước tiên khoan đến trường, trước tiên sinh đứa bé ra rồi nói, đến lúc đó con và Vu Tinh trực tiếp ra nước ngoài học, như vậy được không?”

Bạch Lăng nghe lời của bà rồi chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh từ trên trời dội xuống, tưới lạnh tất cả tâm tình kích động của cô vì đứa trẻ đến. Học đại học là mơ ước từ nhỏ của cô, cô không muốn tùy tiện buông tay như vậy, nhưng có con rồi còn đi học thế nào? Sinh con rồi ở nước ngoài thì con phải làm thế nào?

Bạch Lăng cúi đầu nhìn bụng mình, nhỏ giọng nói: “Đứa bé thì làm thế nào?”

“Mọi người giúp con nuôi nó, cách một khoảng thời gian sẽ tới thăm con, con muốn gặp nó thì bay trở về thăm nó cũng được.”

“Nhưng đứa trẻ nhỏ như vậy. . . Không có con. . .”

Vu Thanh Trừng nhìn thấu do dự của Bạch Lăng, nhảy bèn dừng đề tài lại, cười dẫn sang chuyện khác, nghĩ tới tới về sẽ bàn bạc lại với Cố Đồng một chút, xem xem còn có biện pháp tốt hơn hay không. Bây giờ mẹ chồng nàng dâu đang theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình, cũng không ai tiếp tục đi tới. Suy nghĩ, chỉ đi mấy phút rồi xoay người đi về.

Bạch Lăng nằm trên giường, nghĩ tới lời Vu Thanh Trừng nói, lẩn qua lẩn lại không ngủ được, dứt khoát rời giường đi đến phòng khách gọi điện thoại cho Cố Trường Tân. Những năm tám mươi, điện thoại cố định ở các gia đình đã thông dụng, Cố Trường Tân đã rất lâu không có viết thư cho cô, chỉ là mỗi tuần đều gọi điện thoại cố định về. Điện thoại kết nối, anh nghe là Bạch Lăng thì hơi giật mình, đặt cơm tối vừa nhận trên tay xuống, nghe điện thoại.

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì sao?” Cô chưa từng chủ động gọi điện thoại tới đây, Cố Trường Tân có chút gấp gáp.

“Anh đang làm gì đó?” Bạch Lăng nghe anh thở hổn hển, rõ ràng mới chạy tới, trong lòng ề ề, ồ ồ hỏi.

“Mới diễn tập xong, đang chuẩn bị ăn cơm tối.” Cố Trường Tân ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo tường trong phòng làm việc, đã hơn mười giờ.

“Còn chưa ăn cơm sao?” Bạch Lăng nghe thấy, mấy lời vốn định nói ra lại nuốt xuống: “VẬY anh ăn cơm trước đi, em không làm phiền anh nữa.”

“Rất cuộc sao thế. . . Không sao, đợi lát nữa ăn cũng giống nhau, em nói trước đi, có khó chịu chỗ nào hay không?”

“Không có. . .” Bạch Lăng cúi đầu nhìn dây điện thoại, ngón tay quần lấy, vòng hai vòng lại buông ra, ấp úng một lát, vẫn nói mấy câu Vu Thanh Trừng nói lúc nãy cho anh nghe. Sau khi Cố Trường Tân nghe thì thở ra một hơi, chỉ cần không phải người nhà cô tìm tới là anh an tâm, dù sao tất cả chỉ cần cô thích giải quyết như vậy là được rồi.

“Nếu như em muốn đi học thì để trong nhà tìm quan hệ để em đến bên anh học đại học, trước nên làm hồ sơ bảo lưu việc học, chờ sau khi sinh con thì em đi học, đưa con cho anh. . .”

“Anh nuôi con? Anh bận rộn như vậy. . .” Bạch Lăng nghe cong thì bĩu môi: “Anh cảm thấy theo cách của dì được chứ?”

“Em nghĩ thế nào?”

“Bây giờ em cảm thấy giống như đứng ở bờ sông bên này nhìn bờ sông bên kia, rõ ràng rất gần, nhưng chỉ bị cách trở một con sông. Anh biết không, lên đại học là mong đợi rất lâu của em, nhưng em phải không được quan tâm cục cựa, em không làm được.”

Cố Trường Tân nhỏ giọng cười: “Con sông đó là do anh vất vả cần cù cày cấy mới có đấy. . .”

Bạch Lăng đỏ mặt: “Rõ ràng có hai lần. . . Chắc vất vả cần cù cày cấy nhỉ. . .”

“Chê anh không đủ nỗ lực? Vậy hai ngày nữa anh xin nghỉ trở về nỗ lực thêm nhé.”

“Nói nghiêm túc với anh đấy, cả ngày nghĩ tào lao không à? Cũng sắp làm ba người ta đấy. . .”

“Được rồi, cười là tốt, chuyện đó không cần lo lắng, em chỉ cần nhớ rằng tất cả có anh là được. Đến lúc đi học còn hơn một tháng, cách do người nghĩ ra, thời gian lâu như vậy chẳng lẽ còn không nghĩ ra một cách tốt sao? Em tốt nhất nên tự chăm sóc mình, hai ngày nữa anh xin nghỉ trở về một chuyến.” Cố Trường Tân cười động viên đôi câu.

“Nếu anh bận thì thôi đi, chạy tới chạy lui rất mệt mỏi.” Lòng Bạch Lăng đau xót cho anh nên mở miệng từ chối.

“Cũng lâu như vậy rồi, anh cũng còn chưa gặp qua đứa bé, anh trở về một lần không sao. . .” Cố Trường Tân đưa mắt nhìn thời gian, dịu dàng dụ dỗ nói: “Đã muộn rồi, mau đi ngủ đi, buổi tối phải đắp kín chăn, cảm lạnh rồi thì chịu khổ cũng là em, anh thấy đau lòng, ngoan, đừng để cho anh lo lắng.”

“Dạ!” Hốc mắt Bạch Lăng nóng lên, trái tim cũng thê.

Cố Trường Tân cúp điện thoại, buông lỏng sức lực toàn thân, tê liệt ngồi trên ghế, một hồi lâu, có chút phiền não vuốt mặt. Chu Vũ cùng Đường Bằng Trình vào phòng làm việc, Chu Vũ tiện tay ném hộp cơm trên bàn: “Cơm tối!”

“Dạ.” Cố Trường Tân đáp một tiếng, lại chậm chạp không hề cử động.

“Trong nhà đã xảy ra chuyện gì?” Đường Bằng Trình cau mày hỏi.

“Có chút chuyện. . . Em xin nghỉ vài ngày được không?” Cố Trường Tân có chút mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Chu Vũ nhìn dáng vẻ anh liêu mạng gần đây cũng có chút không đành lòng, đồng ý. Lúc này Cố Trường Tân mới ngồi xuống ăn cơm hai cái, uống chút nước rồi trở về ký túc xá. Anh tùy tiện thu dọn mấy bộ y phục, suy nghĩ một chút lại lấy một cái hộp từ trong ngăn kéo, một tấm huy chương lấp lánh nằm bên trong. Anh không nói cho bất kỳ ai, bao gồm cả Bạch Lăng, một tháng trước, ngày hôm sau lúc cô nói cho anh biết có con, anh ra làm nhiệm vụ, bắt một trùm buôn thuốc phiện, lúc trùm buôn thuốc phiện đang đánh nhau với anh thì trực tiếp đâm một nhát dao quân đội thường dùng vào bụng của anh. Lúc anh nằm trên bàn phẫu thuật vẫn còn nhớ — đừng nói cho người trong nhà.

Miệng vết thương khâu rõ ràng như vậy thì làm sao cô có thể không nhìn thấy, nhớ tới lần trước bị thương cô nói những lời đó, anh đột nhiên cảm thấy bây giờ anh hơi bất lực.

Bạch Lăng hoàn toàn không nghĩ tới, hôm sau Cố Trường Tân liền chạy về. Cô và Vu Tinh ra cửa tản bộ một lát, vừa vào cửa đã nhìn thấy anh ngồi ở trên ghế sa lon nhìn cô cười. Đầu óc cô trống rỗng, dáng vẻ ngây ngốc lấy lòng anh.

“Không biết anh sao?” Cố Trường Tân nhú mày: “Đã nói phụ nữ mang thai sẽ thay đổi, ngốc hơn, xem ra là thật. . .”

“Sao nhanh như vậy?”

“Nghĩ tới con trai anh chứ sao. . . Chỉ là sinh con gái cũng không tệ.” Cố Trường Tân duỗi tay về phía cô: “Đến đây, anh nhìn thật kỹ con của chúng ta một chút.”

“Này. . . Hai người không cần xem em là trong suốt có được hay không?” Vu Tinh bên cạnh vuốt cánh tay oán trách.

Cố Trường Tân cười to, cẩn thận dắt Bạch Lăng trở về phòng. Anh giống như một đứa bé tò mò, đưa tay chạm vào bụng của cô một cái, rất nhanh lại dời đi, giống như là sợ đụng hư vậy. Bạch Lăng cười, kéo bàn tay của anh phủ lên trên bụng của mình, cả người cô tựa vào trong ngực anh, dịu dàng nói: “Bây giờ nó

“Hả?”

“Anh là ông xã tốt, cũng là ba tốt. . .”

Năm đó, Cố Trường Tân được Cố Đồng sắp xếp vào cơ quan nhà nước, sau khi Bạch Lăng mang thai chín tháng thì sinh ra một bé trai, tên là “Cố Thừa hiên”. Năm sau, Bạch Lăng nghỉ học một năm lại vào một trường đại học. Ban ngày, mẹ đi học, Tiểu Thừa Hiên theo ba đi làm, ba đi họp, cậu nhóc lẳng lặng ngồi dựa vào hành lang, anh duyệt công văn, cậu nhóc dựa vào phòng làm việc lẳng lặng xem sách thiếu nhi của mình.

Hơn hai mươi năm sau, Cố Thừa hiên được ba ủng hộ vào bộ đội đặc chủng, chính là đơn vị năm đó Cố Trường Tân tiến vào. . .

—HOÀN CHÍNH VĂN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ca>